

Giới thiệu Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn

Truyện Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn của tác giả Liễu Ngạn Phi Hoa là câu chuyện về hành trình xuyên không của nữ chính .

An Tri Cẩm là đặc công nổi tiếng của thế kỷ 21 tinh thông mọi loại võ công, am hiểu nhiều loại âm khí, vẫn có thể đem người phun thành chó, võ có thể đánh người hai mươi quãng, am hiểu nhất chính là nghiêm trang nói hừ nói vượn.

Nếu một người như vậy vô tình xuyên qua không gian về thời cổ đại thì chuyện gì sẽ xảy ra mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bị bán trả nợ

Đại Tàn đề đô, Thịnh Kinh.

Gió lạnh gào thét, mây đen dày đặc từ phía chân trời dồn xuống, Thịnh Kinh to lớn trang nghiêm, tại trong màn đêm nghehnh đón trận tuyết rơi đầu mùa đông. Trên đường cái ngọn đèn dầu thừa thốt, bóng người thừa thốt, đi ngang qua nơi này đèn dầu sáng rực rỡ, Vương Phủ giăng đèn kết hoa, đều là vôi vãi đi đến bên trong liếc về một cái về phía sau, quần chặt lấy áo, lưu lại dấu chân sâu không đồng nhất, chỉ chốc lát sau liền bị tuyết che giấu.

Hôm nay, chính là ngày Vương Phủ Vương gia Tàn Từ Minh đại hôn.

Nói đến vị Vương gia Tàn Từ Minh này, cả Kinh Thành là không ai không biết không người không hay. Hãn sống phóng túng, Thịnh Kinh Thành dậm người ngổ hèn rượu thơm nhất, người trong tiểu điểm gà quay ăn ngon nhất, người sòng bạc bên trong bạc để kiểm nhất, người câu lan nhà ngói hí đẹp mắt nhất, không ai so với hãn rõ ràng hơn.

Tuyết, tiếp tục không hề tiếng động rơi.

Màn Vương Phủ trong cửa lớn đi ra bốn bóng dáng, nhất nam lưỡng nữ, đi tuốt ở hàng trước chính là một người khoảng chừng 50 tuổi, uống đến say An hầu gia An Ngọc, bên cạnh hãn là một người hơn 40 tuổi, đang mặc tơ lụa, hơi có chút mập ra, là trung niên phụ nhân, đứng là hãn, vợ chưa cưới của Chu thị.

“Ha ha, như thế nào, bốn hầu Gia tìm được con rể này dựa vào đi.” An Ngọc loạng chà loạng choạng mà đi xuống bậc thang Vương Phủ, từ trong lòng ngực móc ra một xấp dây ngân phiếu, nhất thời ánh mắt tỏa sáng nói, “Xem một chút bạc này, đủ quý phủ ta mấy tháng khẩu phần ăn.”

“Người a, nếu là cầm đi đánh bạc, đoán chừng trong hai ngày thì phải thua” Chu thị đỡ hãn không nhận được giận trách, “Hôm qua ta thấy Lâm thượng thư phu nhân, phụ nhân kia vậy mà tại trước mặt của ta khoe khoang nằng mới kết hôn làm một thân xiêm y, là vải đến từ Tây Vực thượng hạng tơ lụa, mời trong thành này thợ may nổi danh nhất tên Tô may làm, hừ, chẳng lẽ ta đường đường hầu gia phu nhân liền thân xiêm y đều mặc không có nổi sao? Ta ngày mai sẽ đi làm mười bộ.”

“Nương, ta cũng vậy, ta cũng muốn, ta đều thật lâu không có quần áo mới rồi, cũng không có biện pháp đi gặp Lâm ca ca.” Hầu phủ Tam tiểu thư An Tri Lạc vội vàng lôi cánh tay Chu thị phe phẩy làm nũng.

“Người tiện nha đầu này, nương đều cùng người nói bao nhiêu lần, nhi tử của Lâm thượng thư không phải là thứ tốt gì, người không nhìn thấy mẹ hãn rất đặc ý sao, riu rít, mắt chó coi thường người khác.” Nhớ tới Lâm phu nhân hôm qua vênh vào tự đắc, đường làm quan rộng mở, Chu thị tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nghĩ đến An Hầu phủ đã tồn tại ở ba bốn thời Ngũ Đại, cũng là đi theo Thái Tổ giành chính quyền tướng quân, chiến công hiển hách, ở trong triều địa vị tôn quý, có thể cùng hoàng thất quý tộc vai song vai, ai dám cuối đầu một cái. Đáng tiếc đến An Ngọc thế hệ này, quốc thái bình an, tứ hải thái bình, đừng nói đánh giặc, biên cảnh Liên Tiểu tao loạn cũng không có, này hầu gia chức vị tự nhiên cũng đã thành chức suông.

Gia cảnh, triều đình quyền quý đều chỉ đem một nhà bọn họ cho rằng lấy không bổng lộc, là sâu mọt, nằng liền một lòng muốn bồi dưỡng được đến quốc gia đi ra ngoài cho bọn hãn xem một chút, thái bình thịnh thế, triều đình cao lớn, tất cả hi vọng liền đã rơi xuống trên người An Hầu phủ con trai lớn An Tri Nhan. Đáng tiếc vị con trai lớn Hầu phủ này, từ nhỏ đã đi theo một đám con nhà giàu ăn uống miễn phí, chỉ biết sống phóng túng.

“Nhưng là cái này liên quan đến chuyện Lâm ca ca a?”

“Có kỳ mẫu tất có con hãn, Lâm Thư Lương tốt tuổi, cả ngày chỉ ở thanh lâu uống rượu mua vui, không hề có nửa điểm tiền đồ, hãn nơi nào xứng với dung mạo như thiên tiên nữ nhi bảo bối của đôi ta đây sao.”

“Theo nương người nói như vậy, đại ca không phải là cũng cùng Lâm ca ca giống nhau không có tiền đồ sao? Làm sao người còn luôn sùng ái hãn?” Thấy nương mình châm biếm người trong lòng của mình như vậy, An Tri Lạc không vui, miệng bất mãn kháng nghị.

“Đại ca của người đường đường là Hầu phủ con trai lớn, này Lâm Thư Lương có thể cùng hần đánh đồng sao?”

“Này nhị tỷ phu đâu? Nhị tỷ phu có tiếng con nhà giàu, kinh thành mọi người nói hần là phó phường cuộn cuộn, mất hết mặt mũi của hoàng thất.”

“Nói nhảm! Lâm Thư Lương Liên Vương gia một cộng lòng cũng không sánh nổi.” Lần này lên tiếng chính là An Ngọc An hầu gia rồi, hần vung vẩy ngân phiếu trong tay, mồm miệng không rõ nói, “Nhị tỷ phu người xuất thủ hào phóng như vậy, ta tự mình tìm được con rể có thể có sai sao?!”

“Người đây không phải là bởi vì tháng trước đang đánh cược phường thua Đoan vương gia mấy ngàn lượng bạc, không có tiền trả lại hần, cho nên mới đem Nhị tỷ bán cho hần trả nợ sao?” An Tri Lạc thấy ngay cả cha mình cũng bắt đầu cùng nhau vây tấn công mình, càng thêm bất mãn nói.

“Người nha đầu này thật là càng ngày càng không nghe lời, dám cùng cha người mạnh miệng, cẩn thận ta đánh người!” Vừa nói, An Ngọc cời xuống giày trên chân, làm bộ liền muốn đánh nằng.

An Tri Lạc thấy vậy vội vàng chạy đi, vừa chạy còn vừa kêu to, “Có ai không, người tới đây mau, An hầu gia đánh người nha.”

An Ngọc cầm lấy chiếc giày liền muốn đuổi theo, chẳng qua là tuổi tác đã cao, thân thể thoáng một cái, liền hướng xuống đất ngã ở trong đồng tuyết.

Chu thị vội vàng đi đỡ hần lên, vừa giúp hần phủi tuyết trên người, vừa trách nói, “Đã bốn mươi, năm mươi tuổi rồi, vẫn cùng Lạc nhi cái tiểu nha đầu kia so đo cái gì?!”

An Tri Lạc đứng cách hơn mười bước chân, nhìn bộ dạng cha mình té ngã, mừng rỡ cười ha ha, vỗ tay nói, “An hầu gia té ngã, An hầu gia té ngã rồi. . .”

Cùng lúc đó, không ai biết, bọn họ trong miệng An Hầu phủ Nhị tiểu thư An Tri Cẩm, đã sớm hôn đoạn tân phòng.

Nguyệt hắc phong cao(*), gió lạnh xen lẫn với tuyết dày, ở giữa Lưu Vân uyển yên tĩnh vắng lạnh thũng một lỗ , rơi vào mái hiên trên cao một tầng tuyết thật dày. Cùng tiền sảnh vui mừng, nâng ly cạ chén tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

(*)Nguyệt hắc phong cao [月黑风高] : Vốn là “Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa.” [月黑杀人夜, 风高放火天.]. Chi hoàn cảnh hiểm ác (thường là buổi tối).

Trong phòng, ánh nến nhỏ như đậu, một chiếc tách màu xanh trên mặt đất vỡ thành mấy miếng, vảy ra chất lỏng màu đỏ thấm ướt cả thảm. Một cô gái mặc đồ tỷ nữ đứng ở bên giường, cơ thể hơi run rẩy, nhìn về phía bóng dáng trên giường, hiện lên một tia ngoan ý.

Nằm trên giường một cô gái người mặc hỷ phục, khoe miệng có một vết máu đỏ tươi, nàng có khuôn mặt tuyệt mỹ, chẳng qua là lúc này, đôi tròng mắt kia khép hờ, giống như là ngủ thiếp đi.

Mọi nơi yên tĩnh không tiếng động, tỷ nữ chỉ cảm giác trong đầu vu vu, nàng vừa đứng một lát, đợi đến lúc nội tâm bình phục lại, lúc này mới ngồi xổm người xuống, vươn ra ngón tay có chút run rẩy , đi nhặt những mảnh nhỏ trên đất

Từ lúc mới ra đời tới nay đây là lần đầu tiên nàng giết người, huống chi giết chết chính là An Hầu phủ Nhị tiểu thư An Tri Cẩm, cũng chính là hôm nay gả vào đây Vương Phủ Vương Phi. Trong lòng nàng rất rõ ràng, nửa canh giờ không ra khỏi đây, chuyện này sẽ bại lộ, cho nên hiện tại nàng phải trấn tĩnh lại, dựa theo kế hoạch của mình tiến hành tiếp, nếu không, nàng tối nay cũng đừng hòng tránh được một kiếp, sát hại Vương Phi, tội danh này không phải là thứ một cái nô tỳ nhỏ nhỏ như nàng dám đương nổi.

Ngoài phòng tiếng gió rít gào, tràn qua cửa sổ, phát ra tiếng trầm thấp.

Nàng nhặt xong mảnh nhỏ, đứng lên, đang muốn đi tới cửa, khoe mắt cũng không chú ý xẹt qua trên giường, bàn tay trắng nõn kia.

Mới vừa rồi, ngón áp út trên tay, tựa hồ chuyển động?

Trong lòng bỗng nhiên nảy lên một tia sợ hãi, nàng chẳng quan tâm xử lý mảnh nhỏ trong tay, quay lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm trên cô gái mặc hỷ phục đỏ chót đang nằm trên giường.

Chủ nhân của cái thân thể này, có dung nhan xinh đẹp, khuôn mặt đường nét nhu hòa dưới ánh nến có một phen cảm giác đặc biệt mong lung, khuôn mặt trang điểm nhạt, càng thêm nổi bật lên ngũ quan tinh xảo của nàng.

Đang lúc này, trên gương mặt kia lông mi bỗng giật giật.

Tỷ nữ trong bụng kinh hãi, vội vàng đưa tay dò hơi thở của nàng.

Không thể nào! Mới vừa rồi rõ ràng xác nhận An Tri Cẩm đã chết, nhưng vì sao hiện tại, nàng chết đã sống lại rồi! Trong nước trà là kịch độc Hạc Đình Hồng, nàng rõ ràng là nhìn tận mắt An Tri Cẩm uống vào, sao lại thế.

Nàng hoảng hồn, chỉ cảm thấy thân thể lại bắt đầu phát run lên, hai chân xụi lơ, nàng vội vàng dùng tay chống đỡ bên giường, mới miễn cưỡng đứng lại

Ngón tay bỗng nhiên chạm đến cái chân, nàng cái khó ló cái khôn, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một cái ý nghĩ.

Nếu độc được không độc chết An Tri Cẩm, vậy bây giờ sẽ giết nàng một lần, trừ phi này An Tri Cẩm là Đại La Thần Tiên, nếu không tối nay nàng chết chắc.

Ánh mắt nàng trầm xuống, xé tay áo trong chăn, hướng đến trên mặt An Tri Cẩm đè xuống.

Chẳng qua là áo ngủ bằng gấm màu đỏ này còn chưa từng đụng phải An Tri Cẩm, cặp con ngươi vốn là khép hờ kia bỗng nhiên mở ra, vừa lúc đón nhận ánh mắt âm tàng của nàng, mang theo một tia lạnh thấu xương, làm cho người ta bỗng nhiên lạnh lẽo.

Nàng vô ý thức giơ tay lên, muốn thét chói tai, lại bởi vì sợ hãi, trong cổ họng một âm tiết đều không thể phát ra.

Người trên giường cũng thừa dịp này ngồi dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng trên dưới đánh giá một lần, trầm giọng nói, “Ngươi là ai?”

Rõ ràng còn là đồng dạng thanh âm, nhưng giọng nói kia làm cho người ta có cảm giác cùng lúc trước hoàn toàn bất đồng, nàng không khỏi ngẩn ngơ, đầu trong khoảng thời gian ngắn có chút suy tư.

An Tri Cẩm không đợi nàng trả lời, lại dùng ánh mắt xa lạ, đem căn phòng này liếc mấy cái, nói tiếp, “Đây là nơi nào?”

Nàng lúc này mới phục hồi tinh thần lại, trên mặt nặn ra một tia nụ cười miễn cưỡng, “Vương Phi nương nương, nô tỳ là Thúy Liễu a, nơi này là Lưu Vân uyển, ngài không nhớ sao?”

Vương Phi? Thúy Liễu? Lưu Vân uyển?

An Tri Cẩm không nhận được nhũ mày, giơ tay lên nhìn một chút váy dài trường bào màu đỏ chót trên người mình, trong đầu đột nhiên nhảy ra một cái ý nghĩ.

Nàng đây là xuyên qua? !

Ánh mắt lơ đãng xẹt qua trên người Liễu Thúy, đã thấy mảnh sứ vỡ trong tay nàng, An Tri Cẩm ánh mắt dừng một chút.

Thúy Liễu đã nhận ra ánh mắt của nàng, liền tranh thủ ôm mảnh vỡ kia sát vào trong tay áo.

Ánh mắt An Tri Cẩm liền lên dờn đi, rơi xuống trên mặt của nàng. Cái nha đầu gọi là Thúy Liễu tỳ nữ, thoát nhìn bất quá mười sáu mười bảy tuổi, mặt oán hận sâu sắc, trong lúc biểu lộ mang theo một tia rõ ràng chột dạ. Nàng trong đầu liền không nhận được nghĩ điều mới xảy ra lúc vừa rồi mở mắt, tỳ nữ này có ánh mắt âm tàn.

“Ngươi vừa rồi làm gì?”

“Không, không có.” Thúy Liễu cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt sắc bén của An Tri Cẩm, nàng biết kế hoạch tối nay của mình chỉ có thể bị vỡ, hiện tại An Tri Cẩm cũng đã tỉnh rồi, nàng tự nhiên không có can đảm như vậy quang minh chính đại giết người, cũng may, An Tri Cẩm thoát nhìn một bộ dạng cái gì cũng không biết, “Vương Phi nương nương ngài vừa vặn nói khát, nô tỳ liền bưng nước trà cho ngài, kết quả nương nương ngài không cần thận đồ ly trà. Ngài, không nhớ sao?”

“Phải không?” An Tri Cẩm đối với lời nàng nói bán tín bán nghi, tỳ nữ này thoát nhìn cũng là một dạng nhát gan hèn yếu biết điều, nhưng nhớ tới ánh mắt âm tàn của nàng mới vừa rồi, An Tri Cẩm trong lòng đối với nàng nhiều hơn một tia đề phòng.

Đang lúc ấy thì ngoài phòng đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân vội vã, tiếp theo, liền nghe được có người gõ cửa, “Vương Phi nương nương việc lớn không tốt. Vương gia đã xảy ra chuyện. Ngài mau đi xem một chút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiều Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Phế vật phu quân

Vương Phủ, hôm nay cũng chính là ngày thành hôn, hôm nay cũng là ngày một mảnh đèn dầu sáng rực rỡ, tiếng người huyên náo, cảnh tượng náo nhiệt.

Qua ba lần rượu, trên bàn rượu phần lớn người đều đã uống đến say khướt, xóa bỏ tất cả, mùi rượu ngát trời, người hò ngôn loạn ngữ không phải là số ít. Tham dự cuộc hôn lễ này, chia làm hai loại người, một loại là quan to hiển quý trong triều, ngại từ “mặt mũi” không thể không đến đưa phần lễ này, một loại khác chính là Vương gia Tần Từ Minh tới ăn quýt hồ bằng cầu hữu. (bạn bè không tốt)

Về phần những thứ hồ bằng cầu hữu này, lại phân làm hai loại người, một loại là con nhà giàu quyền quý trong triều đình, những người này phần lớn là con vợ kế - phàm là trưởng tử có tiền đồ của các đại quý phủ, từ nhỏ đã bị nghiêm cấm bằng lệnh cùng Tần Từ Minh lui tới, để tránh bị làm hư, mà một chút ít con vợ kế không có bị gia trưởng đặt hy vọng, tự nhiên có thể mỗi ngày sống phóng túng, không có học vấn nên không có tài khéo để làm việc,

hôm nay đi dạo sông bạc, số một, ai, Vương gia, người như thế, vậy chúng ta cùng nhau đánh cuộc đi, ngày mai uống ít rượu, lại nhìn, ai, Vương gia, người vẫn còn, ta uống chung đi, thường xuyên qua lại, cũng đã thành bạn chí cốt.

Một loại khác, thật sự mới sinh ra là người bình dân dần dần, đang điên cuồng gặm đùi gà chính là bạn đánh cuộc họ Trương, híp hai mắt cầm lấy bầu rượu sứ thanh hoa trực tiếp hướng trong miệng rót chính là bạn rượu họ Lý, còn cái người vói đôi mắt gian manh, một trông mắt tròn không rời túi tiền bên hông mọi người, mà Tần Tử Minh thường xuyên đi cầm thú các gã sai vặt họ Vương.

Quan to hiển quý trong ngày thường quá quen cuộc sống cao cao tại thượng, tự nhiên không thể nào cùng những thứ phở phùng trộn lẫn này ngồi cùng một chỗ ăn cơm uống rượu, vì vậy nghi thức hôn lễ vừa kết thúc, khai tiệc không bao lâu, những người này tìm đủ các loại lý do cáo từ.

Ngay cả An hầu gia An Ngọc cũng không ngoại lệ, hần so sánh với những người quyền quý khác ngồi nhiều hơn một lát, là bởi vì để con rể hần ra lệnh phòng thu chi cho hần cầm ngân phiếu còn chưa có đưa đến trong tay của hần, hần cũng chỉ có thể ngồi uống nhiều vài ly rượu.

Hôm nay, chỗ ngồi thân phận địa vị cao nhất, thuộc về người mặc một thân cẩm bào màu tím, phía trên thêu tinh xảo tường vân âm văn, quần thất lưng Bạch Ngọc, phong lưu phóng khoáng, toàn thân cao thấp không khỏi tản ra khí chất cao quý, chính là đương kim Ngũ hoàng tử Tần Tu Dương.

Giờ này khắc này, hần đang đưa tay chống lên chiếc cầm thon, dựa nghiêng trên ghế Thái sư ở bên trong, mắt phượng híp dài, nhìn người mặc một thân đồ thâm hỉ phục giữa phòng hần, uống đến say như chết, khuôn mặt cười khúc khích, lục đệ Tần Tử Minh, ánh mắt vẻ khinh bỉ.

Phế vật chính là phế vật, trong lịch sử triều Đại Tần, sợ rằng cũng không tìm ra người thứ hai có thể cùng phở phùng vui chơi làm bạn với Vương gia rồi, quả thực là làm mất hết mặt mũi của Hoàng thất.

“Điện hạ, ngại vì sao phải tự đề cử mình tới tham gia.” Sau lưng gã sai vặt đã sớm chịu không được ô uế không khí, gã sai vặt cầm thú các ánh mắt tham lam, đã không chỉ một lần quét qua Lam Điền Ngọc bên hông Tần Tu Dương, làm cho người ta hết sức không thoải mái.

Tần Tu Dương giờ tay lên một cái, ý bảo hần cầm miệng. Hôm nay là hôn lễ của Lục hoàng tử Tần Tử Minh, các hoàng tử nhưng lại không có một người nguyện ý đến đây chúc mừng, sợ cùng Tần Tử Minh dính líu quan hệ, hư danh tiếng của mình, duy chỉ có hần, thời điểm phụ hoàng ủ rũ mặt mày, đứng ra tỏ vẻ mình nguyện ý đi, phụ cho cho phụ hoàng, vậy hần tự nhiên muốn làm tốt.

Lần này hần chủ động đứng ra, ngày mai vào triều tất nhiên sẽ lại có một đồng Ngự sử dâng thư ca công tụng đức, mà hần lại cũng lần nữa ở trước mặt Tần Tử Minh làm một ca ca tốt, chuyện tốt như vậy, có sao mà không làm ?

Đồng cung mặc dù đã có thái tử Tần Huy, nhưng nói đến nhi tử phụ hoàng sủng ái nhất, trừ hần ra không còn có thể là ai khác, mẹ hần là người được sủng ái quan lục cung Hiến Phi nương nương, tại hậu cung thế lực cơ hồ có thể cùng hoàng hậu ngang sức ngang tài, hơn nữa hần từ nhỏ thông minh hơn người, Liên Thái Phó Đồ từng nói qua hần sau này hần là người tài của đất nước

Tần Thời Minh Nguyệt phượng hoàng biến hóa kỳ ảo. Hần từ nhỏ đã rất hiểu thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt, trước mặt người khác luôn là bộ dạng giả trang, vì vậy bất luận là hậu cung hay là trong triều, đều có phần khen ngợi.

Có đức có tài có mạo, hoàng tử, không phải là trưởng tử là không thể trở thành thái tử, trừ điểm tiếc nuối này ra, Tần Tu Dương Thành công hướng thế nhân chứng minh cái gì tên là nam nhân hoàn mỹ.

Hần đang mơ màng, phụ mẫu đột nhiên xuất hiện rối loạn một hồi, nguyên lai là Vương gia Tần Tử Minh không biết có gì? Đột nhiên ngồi trên đất, mọi người kinh ngạc đang lúc liên tục vây lại.

Giữa đám người, chỉ thấy Tần Tử Minh mặc đồ thâm lễ phục đang híp mê ly, mắt say lơ đãng, hai tay chống, hai chân cong, ngồi xồm dưới đất, trên khuôn mặt mang vẻ thiếu năng trí tuệ cười khúc khích

“Uông uông uông” Từ trong miệng hần phát ra tiếng giống như chó sủa.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không tới một giây đồng hồ, đột nhiên cười vang, tiếng cười kia, quả thực có thể đem nóc nhà ném đi.

“Tới tới tới, gọi thêm mấy tiếng nghe một chút.” Nói lời này chính là Thị Lang quý phủ, quần áo lụa là Lưu công tử.

“Vương gia ngại thật là thiên tư hơn người, tiếng chó kêu này giống như đức, đủ để dùng, lợi hại lợi hại.” Tông Chính phủ Lưu mặc quần áo lụa là ở một bên giơ ngón tay cái lên liên tục tán dương.

“Nhìn nơi này nhìn nơi này.” Bạn rượu họ Lý trực tiếp ngắt một đùi gà bóng mỡ, ở trước mặt Tần Tử Minh lung lay mấy cái, sau đó ném ra xa mấy mét, “Đi nhặt đi nhặt, nhặt được cho người ăn.”

Phụ mẫu làm hỏng, những thứ quần áo lụa là này thường ngày cùng Tần Tử Minh ở chung một chỗ, Tần Tử Minh luôn luôn yêu làm chuyện mất mặt, cũng chưa bao giờ cùng bọn họ so đo, cho nên bọn họ cũng càng thêm không chút kiêng kỵ, không lớn không nhỏ, chưa bao giờ bận tâm thân phận Vương gia Tần Tử Minh.

Hoặc là chính bởi vì Tần Tử Minh là một Vương gia, không giống với những Hoàng thất cao cao tại thượng kia, cho nên bọn họ mới thích hơn giễu cợt hần.

Mất thấy Tần Tử Minh thật sẽ phải bò qua đi nhặt đùi gà, mọi người rời rít nhường ra một con đường, ở bên cạnh ồn ào.

Tần Tử Minh Cưng bò chưa được mấy bước, bỗng nhiên nhìn thấy trước mắt có một đôi giày Hắc Kim ám văn, hần ngẩng đầu, nhìn thấy chủ nhân đôi giày đang trên cao nhìn xuống, dùng một loại ánh mắt giống như nhìn chó nhìn hần.

“Hắc hắc, Ngũ Ca.” Hần híp mắt say lơ đãng, tự nhiên nhìn không thấy trên mặt Tần Tu Dương rốt cuộc có bao nhiêu ghét bỏ.

Ánh mắt của mọi người từ trên người Tần Tử Minh, dời đến bóng dáng màu tím nghiêm nghị, quý khí bức người bên trên, nhất thời đều ngưng cười, không còn dám nhiều lời một câu.

Tần Tu Dương ngẩng đầu, ánh mắt bén nhọn từ trên thân mọi người quét qua, cuối cùng rơi vào cái tay cầm đuôi gà treu chọc Tần Tử Minh trên người bạn rượu họ Lý.

Bạn rượu họ Lý trong nháy mắt cảm thấy sống lưng lạnh cả người, cảm giác say hoàn toàn không có, hai chân mềm nhũn, liền quỳ trên mặt đất, “Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng, tiểu nhân biết sai, biết sai rồi.”

“Cần rõ, đường đường Vương gia há lại là loại người dân đen như người có thể treu, người đâu, mạng xuống!” Tần Tu Dương mặt lạnh lùng, giọng nói lạnh như băng, thanh âm mặc dù không lớn, nhưng nói năng có khí phách, nghiêm nhiên một bộ tư thế vương giả.

Tiếng nói của hần vừa dứt, tùy tùng phía sau đã tiến lên đem bạn rượu họ Lý kia kéo ra ngoài.

“Điện hạ! Tha mạng a. Điện hạ.” Đại sảnh yên lặng như tờ, chỉ có tiếng kêu thê thảm của bạn rượu họ Lý kia, bên ngoài gió lạnh cùng nhau biến mất ở trong màn đêm.

Mọi người cúi đầu, cũng không dám thở mạnh một tiếng, lúc này mới ý thức được vừa rồi uống rượu vắng đầu, nơi này Ngũ hoàng tử đại danh鼎鼎 vẫn còn ngồi.

Duy chỉ có Tần Tử Minh còn chưa kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, gật đầu dắc ý lời y phục bên phải Tần Tu Dương bò dậy.

Tần Tu Dương lộ vẻ ghét bỏ, bất động thanh sắc lui về sau một bước, cùng lúc đó, gã sai vặt phía sau hần biết ánh mắt của hần mà tiến lên đỡ Tần Tử Minh dậy, cười rạn rỡ nói, “Vương gia, đến bên này ngồi xuống.”

Đang lúc mọi người quan sát, Tần Tu Dương rõ ràng hoàn thành nhiệm vụ, không chê Tần Tử Minh mất mặt, thay đệ đệ ra mặt, lần nữa thành công đóng vai một nhân vật ca ca tốt.

“Ôi, Vương gia muốn đi tiểu.” Không biết người nào tinh mắt đột nhiên la lên như vậy, mọi người rồi rít hướng Tần Tử Minh nhìn lại, lúc này mới phát hiện hần thê nhưng vén lên y phục, tay tại giữa háng sờ tới sờ lui, sẽ đưa vào áo lót đi.

Tần Tu Dương ánh mắt trầm xuống, đang muốn phân phó gã sai vặt bên cạnh đem Tần Tử Minh diu vào thiên sảnh, bỗng nhiên, ánh mắt trong lúc lơ đãng rơi xuống địa phương trên bàn tay Tần Tử Minh đang vịn.

Cách ngón tay của hần không xa, bày biện một hộp gấm màu vàng sáng, trong đáy hộp màu vàng sáng, tơ lụa hiện ra, bày một đôi Ngọc Như Ý thượng hạng trong suốt long lanh. Đây là Ngọc Như Ý ở nước khác, chính là hải ngoại quốc gia man di tiến cống mà đến, vô cùng trân quý, ba năm trước đây đại thọ sáu mươi tuổi của Thái hậu, hoàng thượng vì biểu hiện hiếu tâm hiến tặng cho Thái hậu, Thái hậu thương yêu Tần Tử Minh, lần này sai người riêng đưa tới coi là lễ vật mừng lễ thành hôn, kỳ vọng hần sau này mọi chuyện như ý.

Tần Tu Dương trong đầu đột nhiên nhớ lại một ý niệm, nẫu phi Tần Tử Minh chết sớm, phụ hoàng không thích hần, hơn nữa với những việc làm của hần, quả thực chính là Hoàng thất phẩm chất tệ hại, nhưng loại như hần, lại vẫn cứ được Thái hậu yêu thích sâu sắc. Nếu là lần này Tần Tử Minh.

Sau khi hạ quyết tâm, hần đi tới, một cái tay ôm chầm vai Tần Tử Minh, một cái tay khác vắt lên cánh tay của hần, làm bộ muốn đem Tần Tử Minh cánh tay vắt lên vai của mình, nhưng thực tế nắm tay của hần đưa về phía hộp gấm kia.

Hần cùng với Tần Tử Minh hai người đưa lưng về phía mọi người, vừa lúc đem phía kia bàn ngăn trở, vì vậy không người nào có thể thấy hần mờ ám.

Khóe miệng nổi lên một tầng cười lạnh, nếu ngày mai bị phụ hoàng biết Tần Tử Minh đánh nát Ngọc Như Ý của Thái hậu, cho dù Thái hậu có bỏ qua cho hần, phụ hoàng cũng nhất định sẽ nghiêm trị hần.

Đang lúc ấy thì An Tri Cầm cùng Tôn quân gia vừa lúc từ thiên sảnh đi ra ngoài, Tần Tu Dương khóe miệng hiện tia cười lạnh, vội vàng không kịp chuẩn bị rơi vào trong mắt của nàng, còn không đợi nàng phản ứng, hộp gấm màu vàng sáng trên đã bị Tần Tu Dương phát nhẹ rơi xuống mặt bàn.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, An Tri Cầm bỗng nhiên một bước xông lên phía trước, tay mất lạnh lẽo lúc hộp gấm sắp rơi xuống ôm lấy nó

Không nghe được âm thanh thanh thúy trong dự liệu, Tần Tu Dương chỉ cảm thấy tạt phong quét vào mặt, liền có một cô gái mặc hỷ phục màu đỏ đứng tới đứng trước mặt hần, trong ngực đang cầm hộp gấm kia, đưa nó ở trên bàn cắt kỷ.

“Tôn quân gia, còn không mau đỡ Vương gia trở về phòng?” Giọng nữ dịu dàng dễ nghe, lời nói ra nhưng mang theo một tia lãnh ý, làm cho người ta có loại cảm giác xa cách không tốt.

“Vâng.” Tôn quân gia đi sau lưng nàng lĩnh mệnh, vội vàng đi đỡ Tần Tử Minh, “Vương gia nhanh, tới vịn lão nô. Đỡ lấy.”

Đội Tôn quân gia đem Tần Tử Minh từ trên người Tần Tu Dương đỡ xuống, An Tri Cẩm lúc này mới ngược mắt, đón nhận ánh mắt của Tần Tu Dương, “Vị này, nói vậy chính là Ngũ điện hạ đi.”

Ánh mắt lạnh nhạt, chẳng qua chỉ là nhẹ nhàng thoáng nhìn, Tần Tu Dương nhưng cảm thấy đáy lòng chấn động.

Đôi mắt kia, tựa hồ có thể xuyên thấu hết thảy, nhìn thấu trong suy nghĩ trong lòng hắn, để cho hắn có một loại áp lực vô hình.

Nữ nhân này, thấy hành động mới vừa rồi của hắn đi.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Bêu xấu trước mặt mọi người

An hầu gia An Ngọc trưởng nữ An Tri Cẩm, Tần Tu Dương trước đây cũng không có ra mắt nàng, nhưng thấy nàng lúc này mặc một thân hỷ phục, không cần nghĩ cũng biết thân phận của cô gái trước mặt, hắn thu liễm vẻ mặt lạnh lùng, khóe miệng giương lên, cười nói, “Lục hoàng muội thân thủ tốt, mới vừa rồi nếu không phải lục hoàng muội tay mắt lanh lẹ, chỉ sợ Thái hậu ban tặng Ngọc Như Ý đã bị lục đệ lỡ tay rớt bể.”

Đương nhiên, hết sức tự nhiên tán dương một phen, liền đem việc mới vừa rồi phát sinh giải thích rõ ràng, đem hiềm nghi của mình đẩy đi sạch sẽ, làm cho người ta nghe không ra sơ hở chút nào.

An Tri Cẩm nhìn nam tử trước mặt vẫn điềm tĩnh như thường, ánh mắt xét qua một tia thâm ý. Trong lòng trực giác nói cho nàng biết, nam nhân vẻ mặt lạnh nhạt cười yếu ớt này không đơn giản.

Nếu không phải nàng mới vừa rồi vừa lúc từ thiên sảnh đi ra ngoài, vừa hay nhìn thấy Tần Tu Dương khóe miệng cười lạnh, đúng lúc nhìn thấy ống tay áo của hắn phát qua cái hộp gấm kia, chỉ sợ nàng cũng sẽ không chút nào hoài nghi hắn, thậm chí căn bản sẽ không hoài nghi đến trên người hắn.

Một người có thể nói dối mặt không đỏ tím không đập, hơn nữa còn nói xong tốt như vậy, chỉ có thể cho ra một cái kết luận, đó chính là hắn thường xuyên nói dối, rất biết giả khuôn làm dạng gạt người.

Đây là ấn tượng đầu tiên của An Tri Cẩm đối với Tần Tu Dương.

“Điện hạ khen trật rồi, nói đến tay mắt lanh lẹ, điện hạ càng sâu một bậc a.”

Mới vừa rồi trên đường tới, Tôn quân gia đã đem đại khái tình huống giới thiệu một chút cho nàng, nàng biết thân phận của mình, cũng biết Vương gia vừa mới bị hãm hại đúng là phu quân của mình, mặc dù trong khoảng thời gian ngắn có chút khó có thể tiếp nhận sự thực rằng mình có phu quân, bất quá nàng nhanh chóng đứng về phía của mình - tự nhiên là đứng về phía phu quân bên này.

Mà trước mắt, vị Ngũ điện hạ này muốn hãm hại phu quân nàng, vậy dĩ nhiên là là địch nhân.

Đối đãi địch nhân, nàng luôn luôn chỉ quán triệt một chữ, đó chính là giết không tha. Chỉ bất quá vị trước mắt này là đương kim Ngũ hoàng tử, giết chắc chắn là quá khả năng.

Tần Tu Dương nghe giọng nói nhàn nhạt của An Tri Cẩm, cười khan hai tiếng, mọi người không biết nội tình, nhưng trong lòng hắn hết sức rõ ràng An Tri Cẩm ám chỉ trong lời nói.

Ánh mắt quét qua mọi người làm họ yên lặng như tờ, An Tri Cẩm khóe miệng giương lên, thanh âm không lớn, “Hôm nay đa tạ các vị tới phụng bồi, bôn Vương phi ở chỗ này thay Vương gia tạ ơn chư vị, chẳng qua là hiện tại đã tối, nói vậy chư vị cũng đã ăn uống xong, xin mời trở về phủ đi.”

Mọi người vừa nghe, vội vàng rời rít đứng dậy chấp tay cáo từ, không nói đến An Tri Cẩm, chủ nhân đã hạ lệnh tiễn khách, riêng mới vừa rồi Tần Tu Dương trừng trị bạn rượu họ Lý kia chỉ là khúc nhạc dạo ngắn, cũng đủ để cho đám người này từ cảm giác say tỉnh táo lại, người người cảm thấy bất an, sợ Tần Tu Dương thấy ngứa mắt, mượn mình khai đao.

Tần Tử Minh nhân vật chính đã về phòng, khách nhân rời tiệc, Tần Tu Dương trong lòng biết trò khôi hài tiệc cưới tối nay cũng nên kết thúc, mà nhiệm vụ của hắn cũng đã hoàn thành, chỉ cần chờ ngày mai phụ hoàng ban thưởng.

“Lục hoàng muội, lục đệ tối nay say đến không rõ, làm phiền người chiếu cố hắn.” Mặc dù bị nhìn thấy năng lực, nhưng ở trước mặt mọi người nên giả bộ đáng nào, Tần Tu Dương hết sức am hiểu điểm này, hắn đứng dậy sửa sang lại áo, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai An Tri Cẩm.

An Tri Cẩm ánh mắt thoáng nhìn, dư quang rơi vào ngón tay thon dài trên bả vai, cười nói, “Đây là bổn phận, cảm ơn Ngũ điện hạ quan tâm.”

Tần Tu Dương gật đầu cười, bước đi theo khách nhân cùng nhau đi ra ngoài cửa.

An Tri Cẩm đi theo phía sau hắn, làm bộ muốn đưa mọi người xuất phủ, nhìn bóng lưng hắn, mắt càng thêm thâm trầm.

Ngoài phòng tuyết rơi, tinh tế vỡ nát như phấn vụn, bông bành bay theo gió, rơi vào trên mặt trong nháy mắt liền biến thành nước. Sau lưng gã sai vật mở ô giấy dầu, Tần Tu Dương nhìn thoáng qua bầu trời âm u, nhắc chân muốn đi xuống bậc thang ngoài cửa.

Chân trái còn chưa bước xuống, bỗng nhiên liền cảm giác nơi đầu gối đùi phải bị vật cứng đánh trúng, một trận đau thấu tim thấu xương truyền đến, còn không đợi hắn kịp phản ứng, chân liền bị không chế mềm nhũn, cả người mất đi trọng tâm, hướng dưới bậc thang đánh tới.

“Điện hạ!” Gã sai vật đi theo bên cạnh thấy vậy, hô to một tiếng, vội vàng ném ô giấy dầu trong tay muốn đỡ hắn.

Chẳng qua là gã sai vật còn chưa xuống bậc thang, liền phát hiện bóng dáng hồng sắc đã trước hắn một bước, ngồi xổm người xuống đỡ Tần Tu Dương, “Điện hạ, người không sao chứ?”

Tần khách phía trước nghe được âm thanh khác thường vang lên phía sau, rồi rít quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Tần Tu Dương ngã xuống đất tuyết găm bùn, An Tri Cẩm đang đỡ hắn, hắn hiện ra vẻ âm trầm, khuôn mặt cũng là màu trắng tuyết, bộ dáng hơi có chút chật vật.

“Phốc phốc”, trong đám người không biết là người nào không có đầu óc phát ra một tiếng cười khê, thanh âm tuy nhỏ, nhưng rất rõ ràng rơi vào trong tai Tần Tu Dương, hắn có chút tức giận lau mặt một cái, ánh mắt nhanh chóng từ trong đám người quét qua, muốn tìm ra người thất thanh bật cười.

Đầu gối truyền tới đau đớn nhắc nhở hắn chuyện vừa rồi rõ ràng cho thấy có người có ý, vì muốn để hắn bị bêu xấu, mà người, nhất định là một người ở trong nội viện này, nếu bị hắn tìm ra, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người này!

Nhìn ánh mắt âm lãnh của hắn, mọi người rói rít cúi đầu, không dám nhìn tới hắn.

“Ôi điện hạ, người chẳng lẽ là uống nhiều rượu, làm sao đột nhiên ngã xuống rồi?” An Tri Cẩm làm bộ như kinh hãi, trong giọng nói mang theo một tia quan tâm nói, “Có thể đứng lên không? Có làm bị thương nơi nào sao?”

Trải qua việc vừa rồi, đầu gối đau đớn cũng đỡ hơn một ít, Tần Tu Dương rốt cục được An Tri Cẩm cùng gã sai vật nâng đỡ đứng dậy.

Một trận gió mạnh thổi qua, hắn đột nhiên cảm thấy giữa háng chột lạnh, còn chưa kịp đưa tay giữ lấy, quần liền đã từ trên hông trượt xuống, đôi chân trắng nõn cường tráng nhất thời bại lộ trong gió rét.

Mọi người thấy một màn này đều ngậy ngẩn cả người, yên lặng vài giây đồng hồ, sau đó đột nhiên bộc phát một trận kinh thiên cười vang.

“Dĩ nhiên là màu hồng.”

“Không nghĩ tới Ngũ điện hạ thậm chí có loại ham mê này.”

“này, người nhìn, cùng người so thế nào.”

Các loại tiếng cười nhạo xen lẫn tiếng nhỏ giọng nghị luận, rồi rít rơi vào tai Tần Tu Dương, hắn thậm chí có thể cảm giác được ánh mắt sáng quắc của mọi người rơi vào háng hắn, gương mặt tuần tú không khỏi vừa đen vừa xanh, vừa xanh vừa đỏ, vẫn đỏ đến mang tai.

Từ khi hắn sanh ra ở trên đời này cho đến bây giờ, hắn chưa bao giờ mất thể diện đến như vậy !

Trên mặt hồng đến nóng lên, hắn vừa thẹn vừa giận, luống cuống tay chân khom lưng muốn đi nhặt quần trên đất, chẳng qua là đầu gối vừa mới cong, chân tựa lại một mềm, hai đầu gối quỳ trên mặt đất.

“Điện hạ.” Gã sai vật bên cạnh thấy thế vội vàng đỡ hắn lên.

Bọn người này ngày thường quen bị những người nhất đẳng hiển quý cao cao tại thượng chê cười, bây giờ thấy hiển quý bị bêu xấu, hướng chi vị này là đương kim Ngũ hoàng tử tôn kính, tự nhiên lại càng vui.

Bên tai tiếng cười vang đinh tai nhức óc, Tần Tu Dương chỉ cảm thấy hận không thể đào hầm chui vào, hắn cực kỳ chật vật hai tay kéo quần lên, chẳng quan tâm cái gì khác, trực tiếp muốn bước nhanh hướng cửa phủ đi tới.

Hắn chỉ muốn nhanh lên một chút thoát đi những người này, chỉ tiếc đầu gối hắn còn rất đau, đi trên đường khắp khễnh, căn bản đi khó chịu.

Mọi người cười vang, nhìn hắn được gã sai vật nâng đỡ đi ra ngoài cửa phủ, đều bị sự tò mò dụ dỗ đi theo ra ngoài.

An Tri Cẩm đứng chấp tay ở trong viện, nhìn bóng lưng chật vật màu tím, mắt lộ ra một tia được như ý, nở nụ cười, nâng để vật trong tay áo rộng rãi, hạ thủ ở trong lòng bàn tay, đang nắm chặt lưng Tần Tu Dương.

Hôm nay ngoài phòng tuyết quá dày, tiện nghi cho Tần Tu Dương, nếu là đổi lại thường ngày, định để cho hắn té đầu phải máu chảy, cũng không thể đứng lên.

Bất kể là vị Ngũ điện hạ này hay ai, nhưng cả đời, đụng tới An Tri Cẩm nàng, chỉ có thể coi là hắn xui xẻo.

“Tôn quân gia, đóng cửa đi.” Đưa mắt nhìn bọn người bừa bộn rời đi Vương Phủ, trong phủ rốt cục khôi phục thanh tịnh.

“Vâng.” Tôn quân gia vội vui hớn hở cao giọng phân phó gã sai vặt đóng cửa, lúc này mới đi theo phía sau An Tri Cầm hướng sương phòng đi tới, “Tối nay thật là quá sáng khoái rồi, cuối cùng là vì Vương gia xả được con giận.”

Trong ngày thường bị sỉ nhục và trêu đùa vẫn luôn là Tần Tử Minh, bọn họ là hạ nhân, trong lòng mặc dù kìm nén, nhưng cũng không thể nói thêm cái gì, dù sao chủ tử nhà mình ở trong triều không quyền không thế, vừa không được hoàng thượng yêu thích, đừng nói Vương gia, bọn họ ra khỏi cửa Vương Phủ này sánh với những gã sai vặt quý phủ khác kém người một bậc.

An Tri Cầm cười không nói, tối nay coi như là cho Tần Tử Dương ra oai phủ đầu, hẳn mới vừa rồi là chuyện đột nhiên xảy ra, cho nên chỉ muốn rời đi, chờ đợi trở lại trong phủ bình tĩnh hồi tưởng lại chuyện này, nhất định sẽ nghĩ đến là nàng từ đó động tay chân, cứ như vậy, hai người coi như là chính thức kết thù.

“Lão nô trong lòng có nghi vấn” cao hứng rất nhiều, Tôn quân gia vừa quan sát An Tri Cầm một chút, không nhìn được mở miệng nói, “Mới vừa rồi nhìn Vương Phi nương nương xuất thủ ném cục đá có lực đạo, tuyệt không phải tiểu thư nhà bình thường có thể làm đến, không biết nương nương kế thừa người phương nào?”

An Tri Cầm nghe vậy dưới chân bước đi hơi chậm lại, nghiêng đầu lại, lúc này mới thật tình nhìn thoáng qua mặt của vị lão nhân này.

Nàng mới vừa rồi thủ sẵn cục đá trong ống tay áo phía dưới, ném ra tốc độ cực nhanh, khoảng cách vừa gần, không nghĩ rằng, lại bị người quân gia này đã gặp động tác tinh tế của nàng.

“Lão nô cũng không có ý tứ gì khác, chẳng qua là trong lòng nhất thời cảm thấy kinh ngạc thôi, nương nương coi như lão nô chưa nói qua những lời này đi.” Tôn quân gia thấy nàng trong mắt nổi lên vẻ cảnh giác, lúc này mới ý thức được mình thật giống như nói sai, vội vàng chấp tay nói, “Lão nô đi theo Vương gia nhiều năm, đối với Vương gia trung thành, tuyệt không hai tâm.”

An Tri Cầm gặp bộ dáng hết sức lo sợ, không khỏi trừng mắt nhìn, mặt lộ vẻ thần bí, nhỏ giọng nói, “Tôn quân gia, người đã biết, đây chính là bí mật của chúng ta, đừng nói cho người khác nha.”

Nàng mới đến, nếu là quá mức khác thường, bị hoài nghi thân phận vậy thì thật không ổn, người luôn phải học được cách che giấu tài năng của mình, bởi vì cái gọi là sủng bản chim đầu đàn, hưởng chỉ từ bản năng nghề nghiệp của nàng, phải thời thời khắc khắc nguy trang tốt chính mình.

Bất quá Tôn quân gia vừa không phải chủ nhân của nàng, cũng không phải đối tượng nhiệm vụ của nàng, bị hấn phát hiện cũng không có gì quan hệ.

“Tự nhiên tự nhiên, xin nương nương yên tâm, lão nô tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài nói lung tung.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nam tử thần bí

Gã sai vặt đem Tần Tử Minh say bất tỉnh đến không còn biết gì đỡ ngược trở về bên trong Vân uyển, Tần Tử Minh dính giường lập tức liên sột soạt sột soạt ngủ thiếp đi, hoàn toàn không biết tân nương tử chưa cưới của hắn đã sớm ở nơi này, trên giường lớn bị mất mạng.

Bên trong nhà, ngọn đèn dầu nhỏ như đậu, bày biện cổ kính ở dưới ánh nến có một phen cảm giác đặc biệt yên tĩnh ấm áp.

Không biết là ai mở ra cửa sổ, gió lạnh thổi lồm đả lồm đồm hạt tuyết xẹt qua, rơi vào trên bàn dài phía trước cửa sổ, giống như những loại lê trắng nõn, mềm nhẹ ôn nhuận. Ngoài cửa sổ tích tụ một viên tuyết trắng mênh mang, bao phủ trong làn áo bạc, che dấu hết thảy.

Chợt có một cơn gió mạnh thổi qua, tuyết đọng trên cây phong trụ lõi, bị thổi rơi xuống vài hạt.

Trong nháy mắt, dưới cành cây cao lớn, xuất hiện một bóng người, hắn mặc một bộ áo choàng Ngân Hồ, một thân trắng nõn, cơ hồ cùng đất tuyết sau lưng hòa làm một thể. Vài hạt tuyết đọng bị gió thổi rơi xuống đầu vai hắn, hắn khẽ quét qua, từ dưới áo choàng vờn ra một con vật trắng nõn, nhẹ nhàng phủi đi tuyết trên vai.

Tầm mắt lần nữa dời đến đèn dầu sáng rõ trong phòng, ánh mắt hắn sâu thẳm nặng nề, đập trên tuyết trắng, đi ra cửa.

Cửa “Két” một tiếng bị đẩy ra, đập vào mắt là một mảnh không khí vui mừng màu đỏ chót, bên trong nhà không có một bóng người, chỉ có vài cái nến yên lặng cháy.

Hắn cởi xuống áo choàng trên người, quay đầu nhìn một người trên giường đang ngủ say sưa Tần Tử Minh, ánh mắt ôn nhu mang theo một tia đau lòng, lúc này mới đem vật cầm trong tay là hộp đựng thức ăn đặt lên bàn, từ đó lấy ra một chén súp nóng hổi.

Bưng chén súp kia đi tới trước giường, nhìn nam nhân trên giường còn mặc hi phục màu đỏ chót, áo ngủ bằng gấm lung tung đắp lên trên người, một cánh tay và nửa chân đều lộ ở bên ngoài, hẳn không khỏi nhũn mảy, nhẹ nhàng đem bát sứ cầm trong tay để ở một bên trên bàn, vén chăn lên bắt đầu giúp Tần Từ Minh cởi áo nói dây lưng.

Tần Từ Minh ngũ quan ngày thường cực đẹp, sống mũi thẳng, đôi môi nở nang, giờ khắc này, hẳn đang ngủ, ánh nến chiếu nghiêng vào khuôn mặt đẹp đẽ của hắn, lông mi dài như cánh bướm, trên mặt trắng nõn của hắn xóa đi một tầng nhân nhạ bóng ma, lộ ra vẻ ôn nhu hết sức điềm tĩnh.

Nam tử mím môi, động tác êm ái cúi người nâng lên lưng của hắn, giúp hắn đem áo ngoài cởi xuống.

Ngoài phòng tuyết vẫn tuôn rơi xuống đất, hành lang khúc quanh xuất hiện một nam một nữ, hai bóng người, chính là An Tri Cẩm cùng Tôn quản gia.

Hai người vừa đi gần Lưu Vân uyển, An Tri Cẩm liền phát hiện dấu chân trong viện, từ cảm giác đặc công nhạy cảm, nàng luôn luôn đối với hoàn cảnh chung quanh hết sức để ý, dấu chân này là từ cây phong cao lớn kia kéo dài đến ngoài phòng màu xanh, nếu là hạ nhân trong phủ, tất nhiên sẽ không giẫm ra một chuỗi dấu chân như vậy.

Nàng dừng bước, ý bảo Tôn quản gia sau lưng chớ có lên tiếng, Tôn quản gia đầu tiên là ngăn ra, sau đó thấy trong viện có dấu chân, nhất thời hiểu. Hai người đứng ngẩn ngơ tại nguyên chỗ chốc lát, cũng không có nghe được bên trong nhà truyền đến cái gì dị thường, An Tri Cẩm trong bụng không giải thích được, liền thả nhẹ tốc độ đi về phía trước mấy bước, xuyên thấu qua cửa sổ đang mở ra một nửa, hướng bên trong phòng nhìn quanh.

Nàng nhìn không chút gấp gáp, thiếu chút nữa là làm cho nàng ngoác mồm kinh ngạc.

Chỉ thấy ánh nến bên trong nhà, một Bạch y trắng tuyết nam nhân, đang cởi quần của Tần Từ Minh !

Nàng có chút không dám tin tưởng dụi dụi con mắt, không sai, không phải là nàng hoa mắt, đó là một nam nhân

Thậm chí có người đàn ông đối với phu quân nàng ham muốn!

Nàng phản ứng đầu tiên chính là phải ngăn cản chuyện này, nàng mới vừa vận xuyên qua được, không thể để Tần Từ Minh úp cho nàng một nón xanh lớn như vậy!

Chẳng qua là dưới chân bước chân còn chưa có động, nàng liền thấy nam nhân kia mềm nhẹ đem hai bắp đùi trắng toát của Tần Từ Minh bọc vào trong áo ngủ bằng gấm, trở lại đầu giường ngồi xuống, đỡ lên Tần Từ Minh nửa người trên đã bị cởi hết sạch, để cho hắn tựa vào trên người mình, sau đó bưng lên bát sứ trên bàn, bắt đầu từng muỗng từng muỗng uy Tần Từ Minh ăn, động tác kia, thật sự rất thân mật.

Mỹ nhân như họa, nàng trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng có chút ngáy người.

“Đi?” Tôn quản gia thấy bộ dáng kỳ quái của nàng, không khỏi tò mò tiến lên, hướng trong nhà nhìn, phát ra một tiếng không hiểu sợ hãi than.

An Tri Cẩm vội vàng ý bảo hắn không nên nói chuyện, hai người đứng tại chỗ nhìn nam tử áo trắng kia uy Tần Từ Minh uống xong chén súp, đem Tần Từ Minh đặt lên giường nằm, vừa thay hắn dịch tốt góc chăn, đứng ở trước giường nhìn hắn chốc lát, lúc này mới đi tới thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

An Tri Cẩm vội vàng lôi kéo Tôn quản gia trốn một bên góc tường, không lâu, quả nhiên nghe được tiếng mở cửa, đợi đến lúc sau khi tiếng bước chân nhỏ nhẹ biến mất, hai người mới từ góc tường đi ra ngoài.

Đình viện vắng vẻ, lại có bóng trăng này, nếu không phải trong viện có chuỗi dấu chân vô cùng rõ ràng, nàng sẽ cảm thấy mình mới vừa rồi cũng là ảo giác.

“Vị mới vừa rồi là Cẩm thú các Tô Bạch lão bản, là lão hữu Vương gia quen biết nhiều năm” Tôn quản gia thấy An Tri Cẩm vẻ mặt có chút cổ quái, cười giải thích.

Tần Từ Minh thường xuyên đi Cẩm thú các vui đùa, mấy ngày không về cũng có, mà Tô Bạch cũng thường xuyên sẽ ở lúc trời quang, hoặc là đem một ít bình rượu, hoặc là ôm một chiếc đàn cổ tới quý phủ cùng Tần Từ Minh, vì vậy người trong phủ đã sớm thấy nhưng không thể trách .

“Cẩm thú các? Địa phương nào?” An Tri Cẩm vừa nghe là lão hữu của Tần Từ Minh, nhất thời hiểu vì sao mới vừa rồi nam nhân kia động tác mềm nhẹ như vậy , sợ thức tỉnh Tần Từ Minh.

“Khụ khụ.” Nói đến cái này, Tôn quản gia không nhịn được hắng giọng một cái, có chút ấp úng nói, “Vương Phi nương nương ngài là tiểu thư khuê các, cho nên không từng nghe qua tên Cẩm thú các cũng là tự nhiên.Thú các này chính là trong kinh hết sức nổi danh nơi tụ tập trăng gió, chẳng qua là bất đồng với các nơi khác, người trong các đều là thanh nhất sắc nam tử.”

Đại Tần quốc nhân dân mở ra, đối với nữ tử không hạn chế như quốc gia khác, hà khắc hay nghiêm khắc, cho nên cái dạng này làm ăn lại cũng hết sức thịnh vượng, bất quá dù sao cũng phải nói cái này chung quy là thương phong hóa , cho nên cả Thịnh Kinh cũng chỉ vén vén một cái mà thôi.

Tôn quản gia một lần giải thích như vậy, An Tri Cẩm trong bụng hiểu rõ, kia cũng chính là trong truyền thuyết nam kỹ viện, mà cái Bạch Y trắng tuyết kia, là mỹ nhân dung nhan cực kì đẹp mắt, chính là nam lão bảo kỹ viện nam.

Nhưng vì sao, phu quân của nàng, Vương gia sẽ cùng người nam tử lão bảo là lão hữu?

Hơn nữa mới vừa rồi thời điểm nam tử lão bảo hầu hạ Tần Tử Minh, vô luận là động tác hay là vẻ mặt, cũng là chân thật ôn nhu đến cực hạn, quả thực không phải là tình nhân hơn hẳn tình nhân.

“Hôn lễ tối nay, Vương gia vốn mời Tô lão bản tham gia, nhưng Tô lão bản nói có chuyện quan trọng từ chối, chẳng biết tại sao lúc này lại vừa xuất hiện ở trong vương phủ.”

Tôn quân gia nói chuyện, để cho An Tri Cẩm vốn tốt như vậy về mặt càng thêm khó coi.

Thì ra là nàng gả cho vị phu quân này, không chỉ là củi mục, lại còn là đồng tính!

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Xuân tiêu một khắc

Tần Tử Minh khi...tỉnh lại, đã không biết là giờ gì.

Ngoài phòng hoàn toàn yên tĩnh, tuyệt yên tĩnh tuôn rơi âm thanh cũng có thể nghe thấy, nến đỏ gần như cháy sắp hết, lúc sáng lúc tối, lờ lờ nhấp nháy.

Hắn dụi dụi con mắt, ngồi dậy, lại phát hiện không có giống như thường ngày say rượu, có cảm giác đau như muốn nứt ra, bây giờ chỉ cảm thấy hơi có chút choáng váng.

Nếu không phải Tô Bạch cho hắn uống một ít canh giải rượu, chỉ sợ hắn sẽ ngủ một giấc đến ngày mai đi.

Hắn mờ mịt mờ to hai mắt, ánh mắt lơ đãng ở bên trong phòng quét qua.

“Trần?” Nhất thời, cả người hắn bị làm cho sợ đến vô ý thức sau mày hướng lên.

Bên cạnh bàn ghế Thái sư ở bên trong, một cô gái mặc hỷ phục màu đỏ chót dựa vào, nàng một tay chống trên trên bàn nâng má, hai chân gác ở trước mặt trên cái bàn tròn, khuôn mặt trang dung tinh xảo hơi nghiêng, cằm khẽ nâng, một đôi ánh mắt lạnh lẽo, cao cao tại thượng đang liếc xéo Tần Tử Minh, làm cho người ta cảm nhận một loại cảm giác hết sức cao ngạo khinh thường, lãnh nhược băng sương.

Tần Tử Minh nhìn cặp chân kia gác ở trên bàn, làn váy vén lên cao lộ đôi chân dài, khoe miệng giật giật, người này, là một nữ nhân sao?

Hắn vừa định mở miệng hỏi người kia là ai, ánh mắt dời đến đã gặp nàng một thân màu đỏ hỷ phục, lúc này mới đột nhiên ý thức được tối nay là hôn lễ của mình, như vậy, nữ nhân trước mặt thoát nhìn hết sức không dễ chọc này, chính là nương tử của hắn rồi?

Trong đầu lập tức nổi lên cảnh ngày đó An Ngọc về mặt nịnh hót, cười cùng hắn đẩy mạnh tiêu thụ con gái của mình, dùng đến chìm sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa, ôn nhu hiền lành, thẹn thùng nội liễm, vân vân một loạt những từ hình dung tốt. Đây chìm sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa miễn cưỡng nhìn được, này ôn nhu hiền lành, thẹn thùng nội liễm hẳn làm sao một chút cũng không nhìn ra, nữ nhân trước mặt này nếu không phải mặc một thân màu đỏ, toàn thân cao thấp phát ra cao ngạo lãnh khí cũng có thể đi làm tướng cướp rồi!

Tầm mắt dời đi, thấy đôi gò bồng lớn của An Tri Cẩm, Tần Tử Minh nhất thời cảm thấy an tâm không ít, cho dù thoát nhìn cùng lời nói An Ngọc có chút khác biệt, nhưng là ít nhất có một chút, đây đúng là nữ nhân, nữ nhân này nha, tự nhiên là muốn nam nhân ở phía dưới.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Tử khắc sâu một phen cố kỵ cũng hoàn toàn bỏ đi, hắn đẩy chân, xuống giường, chậm rãi bước thong thả đi đến trước mặt An Tri Cẩm, xoa xoa tay cười hắc hắc nói, “Nương tử, lúc này không còn sớm, chúng ta nên đi ngủ.”

Có câu nói, xuân tiêu một khắc trị giá ngàn vàng, hôm nay là ngày vui nhất trong đời hắn. Vừa nghĩ tới tại ngày này, mùa đông lạnh rét có thể ôm thân thể mềm mại nương tử mà ngủ, trong lòng đã cảm thấy thư thái rất nhiều.

An Tri Cẩm không để ý tới hắn, chẳng qua là ánh mắt nhìn hắn tựa hồ càng nhiều mấy phần lạnh lẽo.

Thấy nương tử không để ý tới mình, Tần Tử Minh dựa vào ý nghĩ, nam nhân mà, nên chủ động chút, hướng An Tri Cẩm đưa ra ma trảo.

“A -” một tiếng hét thảm phá vỡ bầu trời Vương Phủ.

Tần Tử Minh ngã nghiêng trên mặt đất, một tay bịt mắt, mở to hai mắt nhìn người ngồi ở ghế đang cầm lấy khăn tay dùng sức cọ xát vào bàn tay An Tri Cẩm, hết sức không thể tin được An Tri Cẩm mới vừa rồi thế nhưng đánh hắn.

Một nữ tử dám đánh phu quân của mình tạm thời không nói, nhưng vì sao nương tử hần hần lại có khí lực lớn như vậy, có thể thoảng cái đem hần đánh ngã trên mặt đất rồi?

Tần Tử Minh không biết là giờ khắc này An Tri Cẩm đối với hần đã ghét bỏ đến mức không suy nghĩ nhiều liếc hần một cái, thân là một người đàn ông, nàng chỉ bắt quả cho Tần Tử Minh một cái tát, hần đứng cũng không vững, thoảng cái ngã nhào trên đất, loại nam nhân này, chỉ có thể dùng từ người vô tích sự một chữ để hình dung.

“Chỉ với ngươi, còn muốn đụng đến ta? Ngươi thật đúng là không ngại mất mặt.” Mồm mồm khễ mở, nói ra lời chanh chua, mang theo mười phần khinh bỉ.

Một con lửa giận vụt lên trong đầu Tần Tử Minh, An Tri Cẩm đây là đang chất vấn hần không có thể lực?

Đây quả thực là vô cùng nhục nhã!

Hần bỗng nhiên từ dưới đất đứng lên, cả giận nói, “Gia cưới ngươi...ngươi chính là người của gia, tại sao không thể động tới ngươi? Hơn nữa, ngươi thử qua sao? Làm sao ngươi biết gia không được?”

Nhìn xem nam nhân phía trước giận đến ghen đỏ mặt, An Tri Cẩm khoe miệng bỗng nhiên cong lên một độ cung, nàng đứng dậy, chậm rãi hướng Tần Tử Minh đi tới, “Không sai, thú vị.”

Nữ nhân trước mặt rõ ràng so với mình muốn thấp hơn một cái đầu, Tần Tử Minh nhưng cảm thấy bị đối trọng mắt kia làm sống lưng lạnh buốt, trên mặt đau rất nhắc nhở hần mới vừa rồi An Tri ra tay hung ác, hần không tự chủ được lui về phía sau, “Ngươi...ngươi muốn làm gì?”

P phía sau đột nhiên đụng phải một khối vật cứng, Tần Tử Minh vừa nghiêng đầu, lúc này mới phát hiện mình thế nhưng đã thối lui đến góc tường, không đợi hần nghiêng đầu sang chỗ khác, An Tri Cẩm cũng đã vươn ra một cái tay tên tường bên cạnh hần, đưa vòng trước mặt mình. Sau đó vươn ra một cái tay khác, nắm lấy cổ áo hần, kéo đến trước mặt mình, buộc ánh mắt của hần cùng mình nhìn thẳng.

“Ngươi không phải nghĩ nằm trên ta sao? Ta cho ngươi một cơ hội, ngươi nếu đánh thắng ta, ta đây tối nay sẽ làm cho ngươi sáng khoái đến chết có được hay không?”

Hơi thở ấm áp, mang theo khinh miệt giễu cợt, rơi vào màng nhĩ rồi lại làm cho người ta cảm giác có một loại hấp dẫn không nói ra được.

Tần Tử Minh từ nhỏ đã không thích tập võ, đối với võ công quả thực có thể nói là một chữ cũng không biết, chỉ từ cái tát An Tri Cẩm mới vừa rồi, trong lòng hần hiện hết sức rõ ràng, nếu là thật sự đánh nhau, hần sợ rằng không hề có lực phòng thủ, chỉ có biết điều một chút bị đánh.

Động hay không động phòng là một chuyện khác, nhưng là hần thật sự chịu không được bị một nữ nhân khi dễ như vậy, nhất là ánh mắt An Tri Cẩm, làm đau nhói lòng tự tôn của hần, bỗng nhiên đầu óc nóng lên, “Đánh thì đánh, gia tối nay nếu van xin một tiếng tha cho Gia, không coi là nam nhân!”

An Tri Cẩm ánh mắt lóe lóe, nàng vẫn thật không nghĩ tới vị phu quân củi mục này, lại dám ngênh đón khiêu chiến của nàng, từ điểm này mà nói, coi như là người đàn ông.

Nàng buông lỏng Tần Tử Minh ra, lui lại mấy bước, đứng chấp tay, khoe miệng mỉm cười nói kéo dài, “Đến đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Văn tự bán mình

Thật ra thì Tần Tử Minh đầu óc nóng lên nói xong câu nói kia, sau đó trong lòng lại hối hận, nhưng mà lời cũng đã thoát khỏi miệng, hôm nay đã mất đường thối lui, chỉ có thể kiên trì lên, hần cắn răng, nắm chặt quả đấm, hét to một tiếng, hướng Triều An Tri Cẩm vọt tới.

Nhìn hần không có mấy may một chút võ thuật hướng về mình đâm đá lung tung, An Tri Cẩm khễ cười một cái, dưới chân nhẹ nhàng ngáng chân hần, Tần Tử Minh quả đấm của còn chưa tới trước mặt nàng đã bị nàng làm trật chân té, nặng nề ngã trên mặt đất.

Đầu gối truyền đến cảm giác đau thấu xương, cánh tay trên mặt đất đã đã nát da, hần nằm trên mặt đất che đầu gối của mình đang chuẩn bị kêu rên, ánh mắt lo lắng liếc An Tri Cẩm đang đứng ở một bên từ trên cao nhìn xuống hần, hần bỗng nhiên ý chí chiến đấu sôi sục, cố nén đau đớn từ dưới đất bò dậy, không phục nói, “Đấu lại!”

Nhìn Tần Tử Minh chết sống sẽ diện cầy mạnh bộ dạng, An Tri Cẩm trong lòng không khỏi cảm thấy có một tia buồn cười, khoe miệng vừa muốn nhếch lên, chỉ thấy Tần Tử Minh đã nắm chặt quả đấm hướng nàng xông lại, “Xem chiêu!”

Quả đấm mang theo một trận gió đánh tới, An Tri Cẩm thân thể hơi nghiêng một chút, lại tránh được tiếng công của Tần Tử Minh, nàng tay phải nhấc lên, giữ cổ tay Tần Tử Minh, lại dùng lực ngắt một cái, cổ tay Tần Tử Minh đã bị chụp lại sau lưng, lực đạo to lớn, ép tới hần không thể động dậy.

An Tri Cầm nhẹ nhàng đẩy hấn một cái, buông ra hấn đồng thời cũng kéo ra khoảng cách giữa hai người, hấn bước không vững, lao đảo vài bước lúc này mới đứng vững, xoay người lại, cắn răng nói, “Đầu lại!”

Hai người “Đánh” mấy hiệp, Tần Tử Minh ngã trên mặt đất, đã sớm mệt mỏi thở hồng hộc, An Tri Cầm nhưng vẫn là một bộ dạng khí định thần nhân, thậm chí cảm thấy đứng mệt mỏi, ngồi ở bên cạnh bàn uống nước.

Trong lòng hấn rất rõ ràng, mình căn bản đánh không lại An Tri Cầm, tiếp tục như vậy nữa, không bị đánh chết cũng sẽ bị mệt chết, có câu nói ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, nếu không thể cầu xin tha thứ, vậy thì trốn đi!

Hấn là một Vương gia, nơi này là Vương Phủ, quý phủ cũng là hạ nhân của hấn, hấn cũng không tin An Tri Cầm một người có thể đánh được mọi người trong quý phủ.

Sau khi hạ quyết tâm, Tần Tử Minh nhanh chân lại bắt đầu hướng cửa chạy.

Nói thì chậm nhưng xảy ra lại rất nhanh, nhận thấy được ý đồ của hấn sau, An Tri Cầm ánh mắt chợt lóe, ổng tay áo vung lên, liền có một ám khí bỏ tới hướng Tần Tử Minh bay đi.

“Cốp” một tiếng, Tần Tử Minh tay vừa vịn dụng phải cửa, cũng cảm giác có đồ vật gì đó sát da đầu của mình bay qua.

Hấn có chút run rẩy lui về phía sau mấy bước, ngẩng đầu, lúc này mới thấy một thanh chùy thủ sắc bén hiện ra đang cắm ở giữa cánh cửa và tường làm cửa đóng lại, chùy thủ sắc nhọn cắm vào, nếu không đem gỡ xuống, cửa vô pháp mở ra.

Nhìn trên đất có vài cọng tóc, tâm hấn sợ hãi sờ sờ đỉnh đầu của mình, không nhìn được giờ chân nói, “Ngươi đây là muốn mưu sát thân phu sao? Đây cũng là đầu của gia, là đầu! Nếu xảy ra chuyện gì ngươi đền bù được sao?!”

An Tri Cầm nâng chung trà lên để để bên miệng, “Ta đứng mực luôn luôn nắm chặt được vô cùng tốt, chẳng bao giờ thất thủ.”

“Ngươi! Ngươi!” Tần Tử Minh chán nản, chỉ cảm giác sắp bị nữ nhân này tức chết, rồi lại không thể làm gì được nàng, ngủ lại không thể ngủ, đi thì không để cho đi, giờ khắc này, hấn rốt cục cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng, hấn đi tới trước mặt An Tri Cầm, giọng nói cũng mềm nhũn ra, “Ngươi nói, ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Không ra hồn, “ An Tri Cầm chợt cười một tiếng, bỗng nhiên ảo thuật không biết từ nơi nào móc ra một trang giấy để lên bàn, “Ngươi chỉ cần ký cái này là tốt rồi.”

Tần Tử Minh vội vàng tiến tới, cầm lấy tờ giấy trắng, chỉ thấy phía trên dùng mực nước để viết, chữ hết sức thanh tú, nhưng lại không giống như là dùng bút lông viết chữ mẫu “Gia quy, một, Tần Tử Minh ngay hôm đó rời khỏi Lưu Vân uyển, đem viện này nhường cho An Tri Cầm ở lại; hai, không được An Tri Cầm cho phép, Tần Tử Minh không được tự tiện ra vào Lưu Vân uyển, ở trong phủ nhìn thấy An Tri Cầm cần đi đường vòng; ba, Tần Tử Minh cần phục tùng vô điều kiện cũng như thỏa mãn mọi yêu cầu cùng điều kiện của An Tri Cầm.”

Tần Tử Minh đại khái nhìn thoáng qua, tờ giấy trắng nho nhỏ, viết chừng hơn hai mươi điều khoản, đều không ngoại lệ là điều lệ bất bình đẳng, cực kỳ ghê tởm là cuối cùng còn có một điều khoản phụ: An Tri Cầm có thể tùy thời sửa đổi hoặc tăng thêm gia pháp nội dung.

Hấn hiện tại coi như là đã hiểu, An Tri Cầm muốn buộc hấn ký, nguyên lai là một tờ văn tự bán mình!

Đường đường là một Vương gia, làm sao có thể ký loại văn tự này bán mình cầu vinh, chà đạp tự ái, điều khoản bất bình đẳng? !

Hấn ưỡn ngực, vừa mới chuẩn bị biểu đạt rằng mình sẽ không ký dù một chút vào điều khoản khuất nhục này, An Tri Cầm vừa keo kiệt son móng tay, vừa vân đạm phong khinh nói “Thật ra thì cho dù ngươi không ký, ngươi cũng phải nghe ta, nhưng mà, ta cảm thấy được vẫn là quy định viết rõ ràng tương đối khá, nếu không ngươi ngày nào đó bị đánh còn không biết tại sao, có cái gia quy này, ngươi cũng biết mình nên làm cái gì không nên làm cái gì, cũng có thể tạm thời không bị đánh dài hạn.”

Tần Tử Minh không nói hai lời, vội vàng nắm lên một cây viết, cuối cùng ký vào tên của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiều Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hưu nàng

Tần Tử Minh cả đêm chuyển ra Lưu Vân uyển, dĩ nhiên, thực ra đó là nói để nghe một chút, thật sự thì chính là trực tiếp bị An Tri Cầm đuổi ra.

Khi hấn ký xong văn tự bán mình, An Tri Cầm không chút lưu tình đưa đẩy ra ngoài cửa, ngoài phòng tuyết bay bay, hấn ôm thân thể, nhìn màu trắngmênh mông vô bờ, toàn thân run rẩy, chỉ cảm thấy trên thế giới hấn là không có người so với hấn càng thảm hơn.

Rõ ràng tối nay là hôn lễ hân, nương tử không ngủ đã không nói rồi, còn bị đánh cho mình đầy thương tích, cuối cùng tại lúc ban đêm khuya khát, trăng thanh lên cao bị đuổi ra khỏi phòng của mình, hân thờ dài một hơi, trời cao không bỏ qua cho người nào? Hân cũng không biết là đã tạo cái gì nghiệt nữa.

Định nhắc chân chuẩn bị đi, đã nghe đến cửa phía sau được mở ra, trong lòng hân cả kinh, chẳng lẽ là nương đầu lòng hân, hồi tâm chuyển ý chịu để cho hân vào nhà? Xoay người, còn không có thấy bóng người An Tri Cẩm, một cái áo ngủ màu đỏ chót bằng gấm phóng đến.

“Không còn sớm rồi, nhanh ngủ đi.” An Tri Cẩm vừa mới chuẩn bị lên giường ngủ, liền phát hiện trên giường có hai cái chân, nàng suy nghĩ một chút, Tần Từ Minh nhất định là phu quân của nàng, mặc dù rất uất ức, nhưng cũng coi như có chút dũng khí, đối với hân quá vô tình cũng không nên.

Vừa dứt lời, cửa liền đóng lại, Tần Từ Minh từ trên đầu giặt xuống áo ngủ bằng gấm, ôm vào trong ngực, nhìn cửa phòng đóng chặt, hít mũi một cái, về mặt đưa đám, kéo bước chân nặng nề tìm địa phương để ngủ.

Một đêm này, hân ở thư phòng, uốn lại một cục trên giường ngủ. Đêm khuya yên tĩnh không tiếng động, trong thư phòng hết sức trong trẻo lạnh lùng, hân trần trọc trở mình, không ngủ được, tinh tế nhớ lại mình từ nhỏ đến lớn làm qua chuyện thất đức, chỉ cảm giác trong ngày thường mặc dù ham chơi chút ít, nhưng cũng không có làm gì tàn nhẫn.

Hôn nhân là đại sự cả đời, hân thích nương tử ôn nhu hiền lành, đối với hân muốn gì được đó, nhưng chánh phi của hân An Tri Cẩm, cho dù hân sau này nạp thiếp, vẫn phải cả đời sống dưới bóng ma của nàng, cuộc sống tốt của hân mới bắt đầu, chẳng lẽ sẽ phải bị mất ở trong tay An Tri Cẩm như vậy sao?

Hân vốn cũng không muốn thành hôn, chẳng qua là Thái nữ nài thúc giục gấp, hân cũng trưởng thành rồi, trùng hợp là An Ngọc thiếu tiền hân không trả, cuối cùng vẫn là với hân thôi phồng con gái của mình là cô nào xinh đẹp như hoa, tính tình dịu ngoan, hân liền đáp ứng đề nghị của An Ngọc.

Nếu sớm biết An Tri Cẩm như vậy, cho dù có cho hân tiền, hân cũng sẽ không muốn.

Nếu thời gian này không có cách nào vượt qua, vậy thì hừ nàng đi!

Trong đầu vừa xuất hiện ý nghĩ này, Tần Từ Minh chợt từ trên giường bật dậy, trong giọng nói không khỏi tức giận, “Đúng, hừ nàng, ngày mai gia sẽ viết một phong từ thư, đưa nàng về nhà!”

Trong lòng so đo, nhất thời cảm thấy dễ dàng không ít, hân ngã đầu liền ngủ mất.

Anh nắng ban mai xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào trên mặt Tần Từ Minh, trong giấc mộng, hân nhíu mày, không nhận được đưa tay che đi ánh sáng, một giây sau, khi hân ý thức được ngoài cửa sổ đã là thời điểm nào, chợt từ trên giường nhảy lên, mặc quần áo, xuống giường, hướng Lưu Văn uyển chạy tới.

Hân không thể để cho người của quý phủ biết hân đêm qua bị đuổi ra, nếu không, hân đường đường là Vương gia, mặt mũi còn nơi nào?

Bão tuyết đã ngừng, bầu trời xanh thẳm, Lưu Văn sau tuyết có kim quang nhàn nhạt, xem ra hôm nay trời trong, trong viện tuyết tích một tầng thật dày, sáng sớm rất lạnh.

Tần Từ Minh run rẩy đứng ở cửa phòng mình, do dự có muốn hay không gõ cửa, phía sau đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân, “Vương gia, ngài hôm nay làm sao dậy sớm như thế?”

Xoay người, nguyên lai là Tôn quản gia, đang cười híp mắt đem hai nha hoàn tới chờ rửa mặt cho hân.

Thử nghĩ xem, hân trong ngày thường ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, hôm nay ngay cả gian phòng của mình còn không thể nào vào được, Tần Từ Minh không nhận được một trận chua xót. Sau khi đó, hân càng thêm kiên định cần làm ý nghĩ đối với An Tri Cẩm.

“Buổi sáng không khí tốt, bản vương đứng lên tản bộ.” Vừa nói, hân còn làm bộ hít thở sâu vài cái.

Tôn quản gia mang theo hai nha hoàn đứng ở hành lang ngoài cười híp mắt nhìn hân, chờ hân mở cửa đi vào thay quần áo, sau đó rửa mặt cho hân.

Tần Từ Minh sắc mặt nhất thời rất khó coi, hân xoay người, nhìn cửa lớn trước mặt đóng chặt, cắn răng một cái, hung hăng vỗ cửa phòng hô lớn, “Mở cửa mở cửa, Gia tản bộ trở lại rồi!”

Hân đều nghĩ thông suốt rồi, nếu An Tri Cẩm dám ngay ở trước mặt người trong phủ đánh hân, vậy hân liền trước mặt mọi người tuyên bố hừ nàng, cùng lắm liều cho cả chết lưới rách, tất cả mọi người cùng ly biệt.

Trong lòng đang rối rắm, cửa bỗng nhiên mở ra, An Tri Cẩm mặt không thay đổi nhìn hân một cái, lại thấy được phía sau hân là Tôn quản gia, trong bụng hiểu rõ, lúc này xoay người đi trở về phòng, để cho hân đi vào.

Tần Từ Minh thụ sủng nhược kinh, vội vàng vào trong nhà, lúc này mới phát hiện An Tri Cẩm đã sớm mặc chỉnh tề rồi, chẳng qua là, bị cắt hơn phân nửa, ống tay áo còn thật chặt, y phục rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tầm mắt dời xuống chút nữa, hân lúc này mới phát hiện bị sửa lại không chỉ có thế, còn có kích thước lưng áo cùng phía dưới lằn váy. Thật tốt một cái váy, bị nàng đổi thành một bộ quần áo bó sát!

Đêm qua cùng Tần Từ Minh đánh nhau, An Tri Cẩm mặc dù hoàn toàn chiếm thế thượng phong, nhưng nàng cũng phát hiện cổ thân thể này trong ngày

thường thiếu hụt rèn luyện, quá gầy quá yếu, dùng hết sức không thích ứng, cho nên quyết định bắt đầu tập thể hình, sáng dậy sớm, trước hết đi vòng quanh Vương Phủ chạy chừng mười vòng, thuận tiện cũng đem Vương Phủ kết cấu thuộc nằm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Vương gia tiền tiêu vật

Mặc dù cảm thấy bộ quần áo này nhìn không được tự nhiên, nhưng Tần Từ Minh cũng không dám nói thêm cái gì, vội vàng chạy đến tủ quần áo của mình bắt đầu tìm y phục thay.

An Tri Cẩm cũng không còn tính toán nói chuyện cùng hắn, thấy thế phối hợp ngồi trên ghế Thái sư ở bên trong, hai chân bắt chéo, vừa nhàn nhã uống trà, vừa cầm lấy một quyển sách thật dày liếc nhìn.

Tần Từ Minh khắc sâu trong lòng rằng ở địa phương này không thể tìm được y phục, khoe mắt dư quang cũng ở chỗ An Tri Cẩm trên người ngấm tới ngấm lui.

Thật ra thì An Tri Cẩm bỏ qua nhược điểm là tính cách vô cùng cường hãn, để cho hắn vô pháp không chế không nói, chỉ từ gương mặt dung mạo xinh đẹp này cùng vóc người lồi có lõm mà nói, rất thích hợp lý tưởng chọn vợ của hắn.

Nhất là nàng hiện tại mặc quần bó sát, càng lộ vóc người lung linh, nhất là bộ ngực lồi lên, nếu là có thể sờ lên một cái, tư vị đích thị là không tẻ đi.

Đang hắn miên man suy nghĩ, đột nhiên cảm giác được có đồ vật gì đó hướng hắn mà đến, “Vèo” một tiếng từ sau lưng hắn bay qua, thậm chí mang theo một tia gió lạnh. Hắn bị dọa sợ nhảy lên, vội vàng quay đầu, lúc này mới phát hiện, thì ra trên tường bên cạnh hắn, chẳng biết lúc nào thế nhưng cảm vũ khí tự chế, phía trên ghim mấy đầu que gỗ bị vót nhọn, đều không ngoại lệ chính là chính trúng hồng tâm.

Giấy phía sau nhưng là lấp kín tường, có thể đem que gỗ đâm vào tường ở bên trong, cái này cần bắt thịt cường đại cỡ nào?

Hắn không nhìn được nuốt từng ngụm nước bọt, liếc mắt một cái An Tri Cẩm đang vui đùa lật sách, trong đầu chút cảm nghĩ kia nhảy mất vô ảnh vô tung biến mất.

Nữ nhân ngực lớn mông cong rất nhiều, nhưng tánh mạng của hắn cũng chỉ có một cái, nếu ngày nào đó không cẩn thận chọc An Tri Cẩm, hắn tin tưởng mình có lẽ sẽ chết như thế nào cũng không biết.

Không được, vẫn phải là hưu nàng, hưu nàng!

Hắn căn bản không có tâm tư đi chọn lựa y phục, tùy tiện lấy một cái bọc tại trên người, vừa vặn đã mặc xong, bên ngoài Tôn quân gia gõ cửa, “Vương gia, ngài đã tỉnh sao? Lão nô hầu hạ ngài rửa mặt.”

Cửa sau khi được mở ra, Tần Từ Minh liền ngồi để cho hai nha hoàn hầu hạ mình rửa mặt, An Tri Cẩm ngồi trên ghế Thái sư ở bên trong, đang cảm quyền sách kia nhìn nhập thần.

“Ai u, Vương gia, cách tay ngài làm sao trầy da?” Tôn quân gia trong lúc vô tình phát hiện trên cánh tay Tần Từ Minh vết thương, nhất thời giống như phát hiện tân đại lục, la hoảng lên, “Có đau hay không, lão nô lập tức đi lấy cái hòm thuốc tới đây.”

“Được rồi được rồi, Gia, Gia đêm qua cùng Vương Phi kịch chiến quá mức.” Tần Từ Minh lúc nói lời này liếc trộm An Tri Cẩm một cái, không biết là ảo giác hay là cái gì, hắn thật giống như thấy An Tri Cẩm cũng nhìn hắn một cái, “Không phải chỉ là trầy da thôi sao? Có gì ghê gớm đâu”

Hắn “Kịch chiến” một từ quả thật không dùng sai, nhưng Tôn quân gia cùng hai tiểu nha hoàn tự động hiểu thành ý tứ gì khác, dù sao ai có thể nghĩ tới hôn lễ hai người mới vậy mà lại ở trong phòng đánh nhau.

Tôn quân gia cả khuôn mặt đều cười lên như hoa, lời nói ý tứ xa xa, “Vương gia, ngài hôm nay đã lập gia đình, sau này nên chừng chặc, cái loại chuyện mất thể diện giống như tối hôm qua hay là bớt làm chút ít đi. Nếu không người khác ở sau lưng nói ngài.”

“Tối hôm qua? Tối hôm qua bản vương làm cái gì?” Tần Từ Minh nghe ý tứ hắn trong lời nói này, giống như là nói mình tối hôm qua vừa đã làm chuyện gì mất mặt, hắn cố gắng suy nghĩ một chút, nhưng cảm thấy trong đầu chỉ có nhớ bị An Tri Cẩm đánh.

“Ngài tối hôm qua vừa uống rượu say hồ nháo, ngồi chồm hổm trên mặt đất học chó sủa, còn kém chút trước mặt mọi người đi tiểu.”

An Tri Cẩm nghe được Tôn quân gia nói những lời này, khoe miệng không nhìn được kéo ra, nàng đêm qua lúc đi ra chỉ vừa đụng phải Tần Từ Minh đang chuẩn bị tính toán Tần Từ Minh, lại không nghĩ rằng vị Vương gia này trước đó còn làm chuyện mất thể diện đến thế này.

“May là Vương Phi nương nung kịp thời chạy tới, sau lại giúp ngài.”

“Tôn quân gia, ta có nghi vấn.” An Tri Cầm rất hợp thời cắt đứt lời nói của Tôn quân gia..., “Vương gia tiền tiêu vật có chuyện gì xảy ra?”

Nàng sáng sớm tìm tới trong sổ sách vương phủ, tinh tế lật xem. Sau đó lại phát hiện cái Vương Phủ này chi tiêu cực kỳ không hợp lý, tỷ như tháng trước, Vương Phủ bổng lộc là năm ngàn lượng, quý phủ hằng ngày chi xài một ngàn lượng, hạ nhân tiền công cộng lại bảy trăm sáu mươi lăm, những hạng mục phụ khác năm trăm tám mươi bốn, mà Vương gia tiền tiêu vật, thế nhưng cao gần hơn ba ngàn năm trăm.

Không sai, trong phủ tháng trước chi dĩ nhiên là số âm!

Hơn nữa ở tháng trước nữa, tháng trước nữa, tốt nhất tháng trước nữa, tình huống vậy mà đều đại khái giống nhau.

“Vương gia thường ngày yêu thích rất nhiều, thường xuyên muốn đi ra ngoài xã giao ăn cơm, cho nên tự nhiên cũng là nhiều chút ít.”

“Nói cho phòng thu chi, sau này Vương gia mỗi tháng tiền tiêu vật là mười hai.” Không đợi Tôn quân gia nói xong, An Tri Cầm cũng đã trầm giọng làm quyết định.

Tần Tử Minh giờ này khắc này mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra sách dày An Tri Cầm vẫn đang cầm dĩ nhiên là quý phủ sổ sách!

“Cái này.” Tôn quân gia có chút khó khăn, nhìn Tần Tử Minh một chút, đây cũng là chuyện lớn, hắn cũng không dám tùy tiện đáp ứng.

“Không được!” Tần Tử Minh vỗ bàn một cái, rất rõ ràng biểu đạt kháng nghị của mình, mười lượng bạc? Đi ra ngoài ăn bữa cơm cũng không đủ một món ăn, thế thì hắn làm sao mà sống?

Gặp phản đối, An Tri Cầm rốt cục ngược mắt nhìn hắn một cái, nhú mày, nhắc nhở hắn tối hôm qua đã ký văn tự bán mình.

Tần Tử Minh bị ánh mắt của nàng đảo qua, không nhịn được rung mình một cái, cả người nhất thời đã trút giận, “Một ngàn lượng có được hay không?”

An Tri Cầm: “.”

“Thế thì năm trăm lượng?”

An Tri Cầm: “.”

“Tốt lắm tốt lắm, bản vương biết rồi, một trăm lượng thôi, không thể ít hơn nữa.”

An Tri Cầm: “.”

Tần Tử Minh thấy thế, đứng lên, cũng không quay đầu lại đã chạy ra ngoài cửa, Tôn quân gia vội vàng đi theo ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, ngoài phòng truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, “Không xong, Vương gia đâm đầu xuống hồ tự vận a!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiều Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chinh Phục Nàng

Tần Tử Minh từ trong hồ bị vớt lên, ngồi ở trên giường bọc chăn thân thể run rẩy, nước mũi cùng nước mắt lòi kéo Tôn quân gia lên án An Tri Cầm đắc tội, còn đem chuyện nàng đêm qua ép mình ký xuống văn tự bán mình khuất nhục cũng nói ra.

Cái khác thì cũng thôi đi, chỉ sợ An Tri Cầm muốn sân của hắn, hắn cũng không nói hai lời tặng cho nàng, nhưng mỗi tháng chỉ mười hai tiền tiêu vật, hắn vô luận như thế nào cũng không thể tiếp nhận —— nếu thật là như vậy, còn không bằng trực tiếp giết hắn cho rồi a.

“Bản vương đều như vậy rồi, nàng cũng không biết ôn nhu, đến xem một cái, “ Tần Tử Minh chà nước mũi, lòng đầy căm phẫn nói, “Tôn quân gia, người nói dạng vợ này có thể muốn không?”

“Chuyện này. Vương gia chính ngài nhìn mà làm đi.” Tôn quân gia thở dài một hơi, hắn biết tính tình Vương gia nhà mình, từ nhỏ đến lớn vui chơi đã quen, đột nhiên có người trông coi hắn như vậy, hắn thế nào có thể chịu được?

“Bản vương phải đi viết từ thư, sau đó đi An Hầu phủ tìm lão hồ ly An Ngọc kia tính sổ!” Cuộc sống như vậy, hắn thật sự là một ngày cũng không vượt qua nổi, “Hắn lại dám hại bản vương như thế, bản vương nhất định sẽ không tha hắn. Hết xi.”

“Tốt tốt tốt, Vương gia bớt giận, bớt giận.” Tôn quân gia vừa giúp hắn vỗ lưng thuận khí, ba phen mấy bận muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nhịn được nói, “Vương gia, thật ra thì lão nô cảm thấy, Vương Phi cũng không có như ngài nói ghê tởm như vậy, ngài không biết nàng đêm qua ở

trước mặt mọi người che chở ngại, nếu không phải nàng, sợ rằng ngại hiện tại đã sớm quý gối trước mặt hoàng thượng chịu phạt”

”Đêm qua nàng bảo vệ ta?”

Tần Tử Minh về mặt không giải thích được, Tôn quân gia đem chuyện phát sinh tối hôm qua đầu đuôi thuật lại nói cho hắn,

”Nàng tối hôm qua thật không để cho Ngũ Ca bêu xấu ta? !” Nghe xong lời Tôn quân gia nói..., Tần Tử Minh bán tín bán nghi, hắn từ nhỏ quần áo lụa là yêu gây họa, các hoàng tử đều ghét bỏ hắn, chỉ có Tần Tu Dương đối tốt với hắn, trước kia khi còn bé không hiểu, cho rằng Tần Tu Dương là thật tâm đối tốt với hắn, sau khi lớn lên mới dần dần phát hiện, thật ra thì Tần Tu Dương bắt quá coi hắn như một con cò, muốn dùng hắn để thể hiện mình có nào thiện lương, không có chút nào ghét bỏ mất thể diện đệ đệ này.

Hắn bình thường mặc dù làm hết chuyện hoang đường, nhưng hắn không ngốc, người nào đối với hắn là vô tình, người nào đối với hắn là thật tâm, trong lòng hắn vẫn rất rõ ràng.

”Ngũ điện hạ trở về suy nghĩ, tự nhiên sẽ hiểu chuyện tối ngày hôm qua là nàng cố ý hành động, theo tính tình Ngũ điện hạ, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.” Nói tới đây, Tôn quân gia trên mặt hiện ra một tia lo lắng, An Hầu phủ đã sớm xuống dốc, mặc dù bên ngoài Hoàng thất quý tộc, nhưng thực tế bên trong thối rữa, người trong triều đình đều rất rõ ràng, nếu Tần Tu Dương muốn tìm An Hầu phủ gây phiền toái, An Hầu phủ chắc chắn không an bình.

”Còn nữa, ngài cùng Vương Phi thành thân bất quá mới chỉ một ngày, ngài liền ném một phong từ thư, Vương Phi nương nương tự nhiên thân bại danh liệt, nàng còn gả đi ra ngoài được sao? Nàng nửa đời sau bị hủy như vậy.”

Danh tiết của nữ tử trọng yếu bao nhiêu, không cần hắn nhiều lời, Tần Tử Minh trong lòng cũng rất rõ ràng, nếu hắn thật sự đưa cho An Tri Cẩm một phong từ thư, đẹp an địa vị Hầu phủ bây giờ, chớ nói tìm danh môn thế gia, coi như là tìm triều thần bình thường, chỉ sợ cũng khó khăn vào công nhà người ta.

Hơn nữa tính tình An Tri Cẩm này.

Trong đầu bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt lãnh nhược băng sương của An Tri Cẩm, mang theo một tia khinh thường, chẳng biết tại sao, trong lòng hắn thậm chí có chút do dự.

Thấy trên vẻ mặt Tần Tử Minh có một tia biến hóa, Tôn quân gia rèn sắt khi còn nóng nói, “Còn nữa, Vương Phi nương nương, nàng cho dù có mạnh thế nào, có hung hãn thế nào, nàng chung quy vẫn là một nữ nhân, nữ nhân này nha, đôi khi ồn ào dĩ nhiên là tốt lắm, lão nô nhìn Vương Phi nương nương nhất định là bởi vì không có hầu hạ qua nam nhân, cho nên không hiểu được đòi nam nhân hoan ái, chỉ cần nhiều giáo điều, nhất định sẽ thay đổi.”

Lời này nói xong Tần Tử Minh khắc sâu nghĩ ngợi, không sai, nữ nhân ôn nhu hiền lành cũng là nhờ dạy dỗ nên, giống như An Ngọc, cái loại người này, làm sao có thể dạy dỗ nữ nhi dụ dỗ, nếu như hắn hảo hảo giáo điều An Tri Cẩm, nói không chừng thật đúng là có thể sửa lại tính tình lạnh như băng này của nàng.

Trong đầu tưởng tượng An Tri Cẩm trong ngực hắn làm nũng nương nũng, bộ dáng phong tình vạn chủng, ánh mắt Tần Tử Minh trong nháy mắt sáng lên, trong lòng còn có chút kích động, nếu có thể chinh phục một nương tử mạnh mẽ như thế, đây chẳng phải là rất có cảm giác thành tựu?

Về mặt Tần Tử Minh rốt cục từ từ hòa hoãn, Tôn quân gia thấy bộ dáng Vương gia nhà mình, cũng biết Vương gia đã nghĩ thông, cho dù Vương gia đối với Vương Phi nương nương có bất mãn nhiều đi chăng nữa, hắn cũng cảm thấy Vương Phi rất tốt —— có thể có một người như vậy trông coi Vương gia, có sao mà không làm? Vương gia thuở nhỏ không có mẫu phi, hoàng thượng lại chưa bao giờ quan tâm Vương gia, từ nhỏ không ai quản hải tử, có thể thành cái dạng tốt gì?

Nhưng là có một điểm hắn rất rõ ràng, đó chính là Vương gia mặc dù kém cỏi, nhưng tâm địa hết sức tốt .

”Đi, nói cho Vương Phi, cho nàng hảo hảo chuẩn bị một chút, sau nửa canh giờ ở đại môn chờ đấy.” Tần Tử Minh hít mũi một cái, tâm tình so trước đó cũng bình phục rất nhiều.

”Đi đại môn làm gì?”

”Thành thân ngày thứ nhất, bản vương muốn dẫn nàng đi thỉnh an Thái hậu!” Tần Tử Minh hết sức không nhịn được.

”A, đúng, lão nô già rồi nên hồ đồ, lại đem chuyện này quên đi, lão nô đi chuẩn bị xe ngựa.” Tôn quân gia nghe Tần Tử Minh nói như vậy, bụng mừng rỡ, biết Vương gia đây là thừa nhận Vương Phi rồi, cho nên muốn dẫn nàng đi gặp Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Xuất Phủ

An Tri Cầm được Tôn quân gia truyền lời, trong lòng so đo một phen, cảm thấy có lẽ nên đi gặp vị Thái hậu này, liền có một nha hoàn đến giúp nàng trang điểm.

Năng lực thích ứng với hoàn cảnh của nàng rất mạnh, nhưng dù sao mới đến, đối với triều đại không có trong lịch sử này cần tìm hiểu thêm mới được, nếu tới, sẽ phải ở chỗ này hòa nhập với văn hóa tập tục nơi đây.

“Thúy Liễu đâu?” An Tri Cầm ngồi ở trước gương đồng, vừa nghĩ chuyện của mình, vừa nhìn từ trong kính tiểu nha hoàn đang trang điểm cho nàng, nàng đột nhiên thờ ơ nói một câu.

“Thúy Liễu tỷ hôm nay nhiễm phong hàn, cho nên nằm trên giường nghỉ ngơi.”

“Đợi nàng khỏi bệnh, lệnh cho nàng đến hầu hạ ta.” Nhớ tới tối hôm qua, vẫn không thấy nha đầu kia, An Tri Cầm trong lòng có chút đề ý.

“Vâng.”

Sau nửa canh giờ, An Tri Cầm đứng ở đại môn Vương Phủ chờ Tần Từ Minh.

Vương Phủ ở phía bắc Thịnh Kinh thành, từ cửa phủ bên trái đi không tới một trăm mét chính là kinh thành náo nhiệt nhất, vị trí địa lý rất tốt. Trời đã trong, tuyết đọng trên đất cũng không có dấu hiệu hòa tan, trong không khí vẫn như cũ lạnh lẽo, trên đường phố tràn đầy nước bùn, tuyết đọng bị xéng đào đến hai bên, thỉnh thoảng có người đi đường bước qua.

Tiếng người náo nhiệt thỉnh thoảng truyền đến, An Tri Cầm đứng trên bậc thang, không nhìn được ngược mắt nhìn cảnh nào nhiệt này.

Phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân, nàng khẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy một nam tử khoác áo choàng Ngân sải bước hướng phía cửa đi tới, chính là Tần Từ Minh, hần ngũ quan vốn đẹp mắt, bộ mặt đường viên rõ ràng, mái tóc màu mực dùng Ngọc quan buộc lên, vóc người cao to được bao trong cẩm bào màu lam, trong lúc giờ tay nhắc chân lộ ra vẻ trong sạch phiêu dật, xuất trần thoát tục, nơi đó nào có nửa phần cảm giác quần áo lụa là củi mục tối hôm qua ?

An Tri Cầm trong nháy mắt ngây người.

Xe ngựa đã sớm chờ ở cửa, Tần Từ Minh đi tới bên cạnh An Tri Cầm, cùng nhau xuống bậc thang, đẩy ra màn xe, đỡ nàng lên trước, sai đó tự mình bước lên.

Bánh xe chậm rãi chuyển động, chạy nhanh qua kinh thành náo nhiệt, hướng trước hoàng cung vào.

Có tuyết làm đường phố có vẻ hơi chật chội, trên đường cửa hàng đã rồi rít mở cửa làm ăn, ven đường người bán hàng rong cũng bắt đầu trải sạp hàng, tiếng rao hàng không ngừng bên tai, truyền vào bên trong xe, có thể nghe rõ ràng.

An Tri Cầm không nhìn vén màn xe hướng ra phía ngoài nhìn lại, đường phố cửa hàng cổ kính, tất cả mọi người mặc trường sam váy dài, so sánh với thế giới nàng từ nhỏ đã sinh hoạt, điểm giống nhau duy nhất chính sự phồn hoa náo nhiệt.

Cổ đại cũng tốt, hiện đại cũng được, thành phố lớn phồn hoa cũng thích hợp, đế đô Thịnh Kinh thay đổi, nhưng lại có bao nhiêu người bị mảnh phồn hoa này mê mất, thất thần.

“Này.” Tần Từ Minh thấy nàng vẫn nghiêng mặt nhìn ngoài cửa sổ, sau do dự quán quyết, không nhìn được mở miệng phá vỡ không khí trầm mặc bên trong xe.

An Tri Cầm nghe được hần gọi mình, buông màn xe xuống, nhìn hần, yên lặng chờ hần nói chuyện.

“Hai ta thương lượng một chút có được hay không, sau này ở trước mặt người ngoài người cho bản vương chút mặt mũi, có chuyện gì hai ta lên giải quyết.” Hần mặc dù vui chơi quần áo lụa là, nhưng vẫn là một người nam nhân, rất muốn thể diện, nếu bị ngoại nhân biết hần sợ vợ, vậy hần còn thể nào dám ra đường.

“Có thể, “ An Tri Cầm không chút do dự đáp ứng, nàng thật giống như cũng không còn ở trước mặt người ngoài làm cho Tần Từ Minh khó xử, “Người cũng đáp ứng ta một chuyện, chuyện hai ta, không cho nói với người ngoài trừ Tôn quân gia, nhất là người An Hầu phủ.”

Nếu Tần Từ Minh chạy đến An Hầu phủ tố khổ một phen, thân phận nàng vài phút cũng sẽ bị vạch trần.

Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng mình thật giống như cũng không mất mát gì, Tần Từ Minh cũng hết sức thống khoái đồng ý, được voi đòi tiên nói, “ ở trước mặt người ngoài, người không chỉ cho bản vương mặt mũi, còn phải làm bộ như cùng bản vương hết sức ân ái.”

An Tri Cầm ánh mắt nhất thời lạnh xuống, nhủ mi đánh giá hần một cái.

Tần Từ Minh vội vàng giải thích, “Nhất là ở trước Thái hậu cùng cha mẹ người, người suy nghĩ một chút, người nếu đối với bản vương quá lạnh nhạt, bọn họ nhất định sẽ sinh lòng hoài nghi, cảm thấy hai ta có chuyện gì, đến lúc đó sẽ sinh ra rất nhiều chuyện phiền toái.”

An Tri Cầm vừa nghĩ, cảm thấy hần nói giống như cũng có mấy phần đạo lý, ở trước mặt người ngoài, nên giả trang bộ dáng, “Có thể.”

Thấy nàng đáp ứng, Tần Tử Minh không khỏi vui mừng nhường này, Tôn quân gia nói quả nhiên không sai, nữ nhân này nha, chỉ cần hảo hảo cùng nàng nói chuyện, vẫn có thể khai thông ý nghĩ.

An Tri Cầm tự nhiên không biết sâu trong lòng Tần Tử khắc vẫn còn đánh suy nghĩ muốn chinh phục chủ ý của mình, nếu biết, sợ rằng nàng đã sớm nhảy dựng lên một chương đánh chết Tần Tử Minh.

Nhìn về mặt Tần Tử Minh được như ý cười gian, nàng chợt nhớ tới cái kia Tô Bạch đêm qua, không nhịn được nhiều lần đánh giá Tần Tử Minh.

Thân thể này, mặc dù không nhỏ, nhưng quá yếu, nhìn dấu chân đêm qua của Tô Bạch là bắt đầu xuất hiện từ dưới tàng cây, tất nhiên là biết võ công, hơn nữa hẳn đối với Tần Tử Minh ôn nhu chiều cố như vậy, nhất định là công.

Tần Tử Minh chính là thụ.

Nàng đột nhiên cảm giác được chút ác tâm, nhất là bây giờ thấy khuôn mặt Tần Tử Minh cười gian.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thái Hậu

Xe ngựa một đường lái vào hoàng cung, ngói lưu ly màu vàng óng, thành cung màu son, thị vệ đang mặc cung trang, không khỏi biểu hiện ra chỗ này là Hoàng Thành cao lớn uy nghiêm. Mặt trời mới mọc, ngói lưu ly màu vàng tuyệt động chiếu sáng rực rỡ, ôn nhuận trắng noãn.

Trên đường tuyệt động sớm bị dọn dẹp sạch sẽ, hai người xuống xe ngựa đi vào cửa cung bên trong, liền có một gã thái giám chờ chực đã lâu tiến lên đón, khom người nói, “Tham kiến Vương gia, Vương Phi nương nương, Thái hậu sáng sớm đang ở trong cung Diên thọ chờ.”

Tần Tử Minh nhìn An Tri Cầm một cái, hẳn vốn hôm nay thiếu chút cho người đưa tin đến thỉnh an rằng hắn và nương tử không hợp ý nhau, hiện tại An Tri Cầm thấy Thái hậu, sau này tự nhiên không thể tùy tiện nói hươu vượn.

An Tri Cầm thấy vậy, còn tưởng rằng hắn đang nhắc nhở mình, tay hết sức tự nhiên đưa tới, kéo cánh tay hắn.

Hắn bị hành động này của An Tri Cầm làm sợ hết hồn, nhưng ngay sau đó vui mừng nhường này, cảm thấy nương tử cường hãn này vẫn còn cứu được, thích thú vui mừng lôi An Tri Cầm đi theo thái giám hướng phía sau triều đình đến thọ Cung.

Vừa tiến vào hậu cung, cảnh sắc chung quanh cùng phía trước khác xa một trời một vực, khắp nơi điêu khắc chạm trổ, núi giả nước chảy, tuy bị tuyết trắng bao trùm, lại như cũ không thể che dấu hết cách kết cấu bố trí tỉ mỉ cùng mỹ cảnh vô cùng khéo léo.

Tần Tử Minh nắm tay An Tri Cầm một đường vào diên thọ Cung, Thái hậu cũng sớm đã trong cung chờ, nghe thái giám ngoài cử thông báo, không khỏi lộ vẻ mặt vui mừng.

“Tôn nhi hướng Thái nãi nãi thỉnh an.” Vừa vào tầm cung, Tần Tử Minh liền lời kéo An Tri Cầm quỳ xuống, cung kính dập đầu lạy ba cái với Thái hậu.

“Đứng lên đi đứng lên đi.” Thái hậu nhạc vui tươi hơn hờ hờ hai người bọn họ dậy, cầm lấy lò có thể cất trong tay áo trên bàn, hướng mỗi người đưa một cái, trong giọng nói mang theo một tia trách cứ, “Mới buổi sáng sớm, bên ngoài trời lạnh, hai người các ngươi cũng không hiểu chuyện một chút.”

Thái hậu tuổi chừng bảy tám chục, một đầu tóc hoa râm, trên mặt mặc dù có đầy nếp nhăn nhưng lại có vẻ phá lệ hiền lành.

Mất thấy Thái nãi nãi lại tái phát bệnh dài dòng, Tần Tử Minh chen ngang lời tay nàng, ở bên cạnh nàng ngồi xuống, cọt nhả nói, “Thái nãi nãi, Tôn nhi nhớ người muốn chết, mấy ngày nữa khí trời tốt, ta liền cùng phụ hoàng nói một chút, mang ngài xuất cung đi chơi.”

“Thái nãi nãi lớn tuổi như vậy rồi, còn chơi cái gì.”

“Ai nói ngài như thế, Tôn nhi mấy ngày nay ở kinh thành phát hiện một nhà ăn gà quay cực kỳ ngon, so với Trương Ngự trù ngự thiện phòng kia làm canh gà không biết ăn ngon gấp bao nhiêu lần, ngài nhất định phải đi nếm thử.”

Trong tay đang cầm lò ẩm áp, hoà thuận vui vẻ, nhìn hai người này nói đùa ẩm áp, An Tri Cầm một nơi nào đó trong lòng có một tia xúc động, đối với vị Thái hậu hiền lành này sinh ra một tia hảo cảm.

“Người đã cưới vợ rồi, còn suốt ngày chỉ biết ăn uống vui đùa.” Nói tới đây, Thái hậu mới vừa ý thức được An Tri Cầm đang lạnh nhạt đứng ở một bên, vội vàng kéo nàng qua ngồi ở bên cạnh mình, cẩn thận chu đáo một phen, sau đó không nhịn được khen, “Không nghĩ tới lão An Ngọc ăn chơi trác táng này lại sinh được nữ nhi dung mạo xinh đẹp như vậy.”

An Tri Cầm mí mắt giựt một cái, nghe Thái hậu gọi lão cha ruột mình là ăn chơi trác táng, trong lòng nàng mơ hồ có một loại cảm giác không rõ——hầu

gia cha ruột của nàng, tựa hồ cũng không phải là người làm cho người ta bớt việc.

”Thối tiểu tử, sau này không cho phép khi dễ vợ của người, không cho phép đi ra ngoài loạn chơi, nếu bị Thái nãi nãi biết người khi dễ A Cẩm, Thái nãi nãi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

A Cẩm, tựa hồ đã hơn nhiều năm, không có ai gọi nàng như vậy.

”Oan uổng a.” Tần Từ Minh nghe vậy, trong lòng học máu, thật không biết ai khi dễ ai đó, với thân thủ của An Tri Cẩm, hẳn dám khi dễ nàng sao?

”Tốt lắm tốt lắm, Thái nãi nãi biết các người cũng là bé ngoan, nếu thành hôn, sẽ phải tương thân tương ái, hai bên cùng ủng hộ, Thái nãi nãi đều lớn tuổi như vậy rồi, không chừng ngày nào đó sẽ nhắm mắt, hai người các người, sớm một chút sinh chất trai cho Thái nãi nãi.”

Tần Từ Minh chỉ cảm thấy Thái hậu thật giống như càng nói càng hăng, vội vàng cắt đứt lời của bà, “Đúng, Thái nãi nãi, A Cẩm nàng biết ngài thích ăn đậu đỏ cao, riêng sáng sớm đã làm cho ngài xem như lễ ra mắt, ngài mau nếm thử đi, nếu không ăn sẽ nguội.”

An Tri Cẩm sửng sốt một chút, nhìn Tần Từ Minh đem một hộp đựng thức ăn đặt lên cái bàn, vừa mở ra, bên trong quả nhiên là sáu đĩa đậu đỏ cao hết sức tinh xảo.

Nàng vốn cho rằng Tần Từ Minh mang cho Thái hậu thứ gì, lại không nghĩ rằng, hẳn dĩ nhiên là vì giúp mình đòi sự quan tâm của Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ban Thưởng

“Ai nha, A Cẩm cái đứa nhỏ này thật là có tâm, “ Thái hậu vui mừng, nâng một khối nếm thử, lập tức khen không dứt miệng, “ ăn ngon ăn ngon, ai gia còn chưa bao giờ ăn đậu đỏ cao ngon như vậy.”

Những lời này rõ ràng thấy có chút thoải phòng rồi, bất quá trong lòng nàng thật sự vui vẻ, người đã già, đặc biệt là giống như lão nhân áo com không lo này, cần nhất không phải vật chất, mà là con cháu thân tình.

”Đó là tất nhiên, A Cẩm nghĩ tới lão nhân gia ngài lớn tuổi, chỉ thêm vào một chút xiu đường, cho nên ăn có chút đậm.”

”A Cẩm thật có tâm.”

Thái hậu ăn rất vui vẻ, gương mặt đều cười thành hoa, An Tri Cẩm thậm chí đã thấy trong mắt nàng nổi lên một tia nước mắt.

Tần Từ Minh này, trừ vô cùng hèn nhát ra, tâm địa rất hiền lành, hơn nữa nụ cười từ trên mặt hẳn, An Tri Cẩm có thể nhìn ra được, hẳn thật sự hiểu thuận với Thái hậu, nếu không Thái hậu như thế nào lại thích hẳn như vậy?

Đáng tiếc, nàng luôn luôn xem thường nhất là loại người trông thì ngon mà không dùng được.

Ba người vừa ngồi nói về chút ít việc nhà, dĩ nhiên, chủ yếu là Tần Từ Minh cùng Thái hậu trò chuyện, An Tri Cẩm không biết gì cả, cho nên chẳng qua là ngồi ở một bên yên lặng nghe, may là như thế, Tần Từ Minh liên tiếp khen nàng, thoải phòng đến mức nàng cảm thấy có chút không cách nào nhìn thẳng ánh mắt Thái Hậu rồi, chỉ cảm thấy như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, chỉ muốn nhanh lên một chút lúc rồi đi thôi.

Tần Từ Minh cũng nhìn thấu An Tri Cẩm có chút ngồi không yên, cho nên liền ngừng lại câu chuyện, cười hi hi lòi An Tri Cẩm hành lễ cáo lui, “Thái nãi nãi, hiện tại cũng không sớm, Tôn nhi cũng nên trở về phủ, ngày khác trở lại cùng người thỉnh an

”Đợi một chút.” Thái hậu bỗng nhiên gọi hẳn lại, đối với tỷ nữ ở bên phân phó nói, “Mai Hương, nhanh đi đem hộp gấm trong nhà lấy ra cho ai gia.”

Tên tỷ nữ gọi Mai Hương vội vàng vào phòng, chỉ chốc lát, liền nâng một cái hộp đi ra ngoài, sau khi mở ra, chỉ thấy trong hộp có một cái đĩa trong suốt long lanh, Bạch Ngọc vòng tay toàn thân màu trắng.

”A Cẩm, tới đây.” Thái hậu cười đối với An Tri Cẩm vẫy vẫy tay.

An Tri Cẩm sửng sốt một chút, đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích. Tần Từ Minh thấy vậy, âm thầm ở phía sau đẩy nàng tới.

Thái hậu lôi bàn tay trắng nõn của nàng đem vòng ngọc kia thay nàng đeo vào, cầm tay nàng nhìn hồi lâu, hết sức hài lòng nói, “ cháu dâu ai gia này đúng là lớn lên thật đẹp mắt, cho nên mang cái gì cũng nhìn tốt, Mai Hương người nói phải không?”

”Đúng vậy a, vòng tay này đeo trên tay Vương Phi nương nương thật là không có gì thích hợp bằng.”

An Tri Cầm nhìn vòng ngọc trắng muốt trên cổ tay, trong lòng biết vòng tay này giá trị nhất định là liên thành, nàng bỗng nhiên nhủ mảy, “Ta đây không thể nhận.”

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng, bên trong nhà, vẻ mặt ba người kia nhất thời đều cứng lại.

Thái hậu trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, sau đó giọng nói hiền hòa nói, “làm sao vậy, ngươi không thích?”

“Không có, ta cũng không có.” Nàng còn chưa nói hết, Tần Tử Minh đứng ở sau lưng nàng liền một bước nhanh về phía trước bịt miệng nàng lại.

Hắn biết An Tri dưới muốn nói đầu đô cao này không phải là nàng làm, nhưng hắn phí sức tâm tư muốn để cho An Tri Cầm ở trước mặt Thái hậu lưu lại ấn tượng tốt, nếu nàng nói như thế, vậy chuyện này cũng không biết kết cuộc như thế nào.

“Không có gì?” Thái hậu có chút không hiểu ra sao, không rõ hai người này âm ỉ cái gì.

Tần Tử Minh liền vội vàng cười giúp nàng hòa giải nói, “A Cầm muốn nói nàng cũng không có làm chuyện gì to tát, phần lễ vật này quá quý giá, cho nên nàng không nhận nổi.”

“Này thì có là cái gì, “Thái hậu vừa nghe lời này, trên mặt nhất thời lại lộ ra nụ cười, “Thái nãi nãi cho đồ Tôn nhi, còn phân chia cái gì tốt hay không tốt, huống chi A Cầm là hài tử tốt như vậy, cho dù phần thưởng quý giá đến đâu, cũng đáng.”

Tần Tử Minh cười cảm ơn Thái hậu, vội vàng lôi An Tri Cầm đi ra diễn thọ cung, lúc này mới rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

An Tri Cầm gương mặt lạnh lại, “Ngươi tại sao lại muốn tự tiện làm chuyện như vậy, còn không cho ta cự tuyệt, thu vào vòng tay này?”

“Bản vương phát hiện ngươi thật là không biết người tốt!” Tần Tử Minh bị tức đến muốn học máu, hắn như vì An Tri Cầm suy nghĩ như vậy, nàng còn không cảm kích, “Ngươi biết cái vòng trên tay ngươi đắt cỡ nào không? ! Đây là tín vật đính ước Thái Thượng Hoàng năm đó đưa cho Thái nãi nãi, toàn bộ thiên hạ chỉ có một đôi, người đeo đồ của hoàng hậu trên tay, ngươi biết trong cung bao nhiêu phi tử chèn phá đầu lấy lòng Thái nãi nãi vì muốn vòng tay này sao? Ngươi người này thật là không biết phân biệt!”

Thái hậu nếu không phải chăm sóc hắn, cũng sẽ không dễ dàng như vậy đem vòng tay này thưởng cho An Tri Cầm.

“Ta đây như vậy càng không thể thu.” An Tri Cầm vừa nghe vòng tay này quý trọng như vậy, chân mày nhíu sâu hơn, xoay người liền trở về.

“Đứng lại!” Tần Tử Minh cảm giác mình thật sẽ bị nàng làm tức giận đến chết, hắn tiến lên một bước kéo An Tri Cầm lại, vừa đi vừa oán hận nói, “Bản vương nếu không phải nể tình ngươi đem qua cứu bản vương, mới lười phí tâm tư lần này quản ngươi nhiều như vậy.”

Nghe hắn nói lời này, chẳng biết tại sao, An Tri Cầm đột nhiên cảm giác được trong lòng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ai Là Chó Hoang?

Xe ngựa chạy về Vương Phủ, An Tri Cầm vén lên màn xe, hai tay ôm ngực, uốn tại một góc trong xe, lẳng lặng nhìn cảnh đường phố ngoài xe ngựa.

Trí nhớ nàng vô cùng tốt, đi qua một lần tuyệt sẽ không quên mất đường nữa, vì vậy lúc trở lại, nàng phân phó gã sai vặt không cần phải gửi lên bản đồ đi đường, mau sớm quen thuộc hoàn cảnh lạ lẫm, đối với một đặc công mà nói, chuẩn bị kỹ năng cũng là thói quen của nàng.

Tần Tử Minh ở bên cạnh nàng, vừa làm bộ như không yên lòng nhìn ngoài cửa xe, vừa ở trong lòng tính toán làm như thế nào mới có thể sớm chinh phục nàng.

Một nữ nhân, thích gì nhất nhỉ?

Tiền? Quyền? Lời ngon tiếng ngọt?

Hắn cảm giác mình có chút ngốc, mặc dù hắn ăn chơi trác táng, văn dốt võ nát, chỉ biết sống phóng túng, nhưng về điểm làm cho nữ vui vẻ này mà nói, hắn thật đúng là lính mới không thể mới hơn nữa.

Nhưng đối với loại nữ nhân như An Tri Cầm này, nếu không dùng chút thủ đoạn, làm sao có thể chinh phục nàng đây?

Đang ở trong lòng đánh giá tiêu chủ ý, xe ngựa bỗng nhiên thắng gấp ngừng lại, thân thể của hắn không tự chủ được nghiêng về phía trước, đầu đụng vào

thành xe bên trên.

”Chuyện gì xảy ra?” Tần Tử Minh có chút ít tức giận vừa xoa đầu vừa hướng gã sai vặt lái xe quát.

Chẳng qua là hấn vừa dứt lời, liền nghe được ngoài xe truyền tới một thanh âm trong veo của cô gái, “Ồ, đây không phải là xe ngựa của Vương phủ sao?”

Mơ hồ cảm thấy thanh âm này có chút quen thuộc, hấn liền không nhịn được đẩy rèm nhìn ra ngoài, chỉ thấy một chiếc xe ngựa đang chặn đường đi của hấn lại, màn xe đẩy ra, đi xuống là một nữ nhân khoắc bạch y, lớn lên có khuôn mặt mịn hoặc chúng sinh, trông mắt mỉm cười, môi đỏ mọng khẽ nhếch, mang theo một tia cao quý, có chút ít khinh miệt nhìn Tần Tử Minh.

Cô gái này chính là đương triều thái tử Tần Huy trắc phi Lục Thi Vũ, cha nàng chỉ là một tông lục phẩm tu soạn Hàn Lâm viện, nàng trong nhà lại là thứ nữ, vốn không có địa vị gì, không nghĩ tới thế nhưng có thể làm thái tử trắc phi, còn hết sức được sủng ái, một khi được thế, liền có chút ít đắc ý vênh vao.

”Bản vương tướng là người nào đâu, nguyên lai là hoàng tẩu.” Thấy nữ nhân trước mắt, Tần Tử Minh trên mặt lập tức lộ ra một vẻ cười hi hi.

”Làm sao, Vương gia vui đùa đến mức đem quy củ bỏ hết đi sao? Thấy người cũng không hành lễ được?” Thấy Tần Tử Minh không xuống xe hành lễ, ngược lại cùng mình cợt nhả, Lục Thi Vũ không khỏi có chút tức giận nói.

Tần Tử Minh luôn luôn là bộ dạng phể vật bất cần đời, vô luận người nào nói về hấn như thế nào, cho dù nói xong có khó nghe hơn nữa thì hấn cũng không để ý, vì vậy trong triều, hoàng tử cũng được, hậu phi cũng được, nói chuyện với hấn cho tới bây giờ sẽ không quá khách khí.

Nghe vậy, Tần Tử Minh vội vàng nhảy xuống xe, quỳ củ bái một cái, “Thần đệ ra mắt Hoàng tẩu.”

”Lục Hoàng đệ a, không phải Hoàng tẩu nói ngươi là chó hoang sao? Đêm qua lại vẫn đùa bỡn rượu điên làm ra loại chuyện hoang đường kia, ngươi có biết hay không sáng sớm hôm nay cả kinh thành đều truyền khắp ngõ ngách rồi, đầu đường cuối ngõ đều nghị luận về ngươi, hoàng tẩu ta đều thay ngươi cảm thấy mất mặt.”

”Dạ, Hoàng tẩu dạy phải.” Tần Tử Minh vẫn không có vẻ tức giận, trên mặt vẫn mang theo tia phiêu, từ nhỏ đến lớn, hấn cũng sớm đã quen lời nói chanh chua như thế này rồi..., vì vậy nghe vào trong tai cũng sẽ không có bao nhiêu cảm giác.

”Được rồi được rồi, “Lục Thi Vũ cực kỳ chán ghét phát phát tay, quả hồng mềm nắm nhiều cũng không cảm thấy có ý nghĩa gì nữa, sẽ chỉ làm người cảm thấy ác tâm, “Mau nhường đường, bốn phi còn có việc.”

”Ai là chó hoang?” Thời điểm Lục Thi Vũ chuẩn bị xoay người lên xe, đối diện trong xe ngựa đột nhiên truyền tới một giọng nữ lạnh như băng, tiếp theo, một cô gái mặc áo lông da Ngân Hồ vén màn xuống xe.

Lục Thi Vũ ngây ngẩn cả người, nàng không nghĩ tới trong xe vẫn còn có người.

”Hoàng tẩu, đây là bản vương.” Tần Tử Minh vội kéo An Tri Cẩm đang muốn hướng Lục Thi Vũ giới thiệu, ai ngờ An Tri Cẩm ngay cả nhìn cũng không nhìn hấn một cái liền trực tiếp đem hấn đẩy tới một bên.

”Theo ngươi nói như vậy, vậy các hoàng tử cũng là chó hoang rồi, vậy ngươi không phải là mẹ chó hoang? Hoàng thượng không phải là lão chó hoang? Hoàng hậu có phải hay không là mẹ chó hoang? Thái hậu có phải hay không là ngoại mẹ chó hoang. A, thì ra là tất cả người của hoàng thất cũng đều là chó hoang, không biết hoàng thượng nếu nghe được lời nói này của ngươi sẽ ra sao đâu?” An Tri Cẩm vừa nói vừa chậm rãi đi tới trước mặt Lục Thi Vũ, ánh mắt lạnh lẽo gắt gao nhìn chăm chăm nàng, khóe miệng mang một tia cười lạnh

”Ngươi. Ngươi. Tất cả mọi người đều nghe được, ta không có nói như vậy, đây đều là ngươi nói!” Ánh mắt nhìn lướt qua càng ngày càng nhiều quần chúng vây xem, chẳng biết tại sao, Lục Thi Vũ lại bị An Tri Cẩm nhìn chăm chăm đến toàn thân nhin không được run rẩy, khí thế thoáng cái liền yếu đi.

”Nga? Vậy ngươi mới vừa rồi nói Tần Tử Minh là chó hoang đi.”

”Ta. Ta nói thì thế nào, hấn vốn là.”

Lời của nàng vẫn chưa nói hết, một bàn tay mịn màng nhỏ dài lạnh như băng nắm cầm nàng, lực đạo rất mạnh, nàng ngay cả động đậy mà cũng không được.

Thấy trong mắt An Tri Cẩm lạnh lẽo, người khác không hiểu, nhưng Tần Tử Minh biết rất rõ ánh mắt đáng sợ này, liền vội vàng tiến lên khuyên nhủ, “A Cẩm, Hoàng tẩu nàng cũng không có cái ác ý gì, ngươi nhanh chóng thả.”

Hấn lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy một đạo hàn quang ở trước mắt chợt lóe, một khối thịt máu dầm dề rơi xuống bên chân hấn, vài giọt máu tươi bắn lên áo lông Ngân Hồ của hấn, giống như những đóa hoa đỏ đẹp dễ nở ra giữa mùa đông lạnh giá.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cảnh tượng đáng sợ trước mắt này —— quai hàm Lục Thi Vũ bị cầm, cái miệng anh đào nhỏ nứt mở rộng ra, một loạt răng trắng tinh đã sớm tràn đầy máu tươi, mà trong miệng của nàng, cái đầu lưỡi linh hoạt kia đã yên lặng nằm trên mặt đất, máu tươi sềnh sềch theo người của nàng chảy xuống, nhuộm đỏ tuyết đọng trên đất.

”A ——” trong miệng truyền tới cảm giác đau đớn, làm cho nàng ta phát ra một tiếng kêu kinh thiên thảm thiết.

An Tri Cẩm nhẹ buông tay, nàng cả người giống như con rối bị bị mất đi lực năng, tê liệt ngã xuống trên mặt đất, nàng che miệng mình, toàn thân run rẩy, toàn tâm đau đớn, nàng muốn ném thử cảm giác nói chuyện, lại phát hiện mình cũng không còn cách nào phát ra một âm tiết hoàn chỉnh.

”Nam nhân của ta, trừ ta, ai cũng không thể mắng hấn.” Lạnh lùng ném những lời này, đang lúc mọi người nhìn chăm chú, An Tri Cẩm xoay người lên xe ngựa.

Tần Từ Minh trong đầu ong được một tiếng, nhìn bóng lưng gầy của An Tri Cẩm, chỉ cảm thấy trong lòng tuôn ra một tia cảm giác khác thường, nói không rõ là cảm kích hay là cái gì khác, hấn chỉ biết là, từ nhỏ đến lớn, trừ Hoàng nãi nãi, cơ hồ không có ai bảo vệ hấn.

Tất cả mọi người sợ cùng hấn dính líu quan hệ, cho nên không ai nguyện ý đứng ở lập trường hấn ra mặt.

An Tri Cẩm ngồi ở trong xe ngựa, nhìn máu tươi trên tay, khuôn mặt ghét bỏ, nàng luôn luôn hết sức chán ghét máu tươi nhuộm trên người mình.

Lúc này, Tần Từ Minh vừa lúc đi lên, ánh mắt liếc về phía chéo áo của nàng, An Tri Cẩm không nói hai lời, xé áo choàng hấn bắt đầu tinh tế lau máu trên tay mình.

”Này, người người người.” Thấy vậy, Tần Từ Minh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng nhìn đến vẻ mặt lạnh băng của An Tri Cẩm, lời nói nhiều hơn nữa cũng nuốt xuống bụng, hấn chần chờ một lát, mới mười phần cẩn thận mở miệng nói, “Thật ra thì người không cần thiết thay bản vương ra mặt, nàng nói thật ra cũng không phải là rất quá đáng, những thứ quá đáng hơn nữa vương đã đều nghe qua, người hạ thủ.”

”Người có phải nam nhân hay không?”

Ao choàng da lông này cực mềm, lau đến khi hết mức sạch sẽ, An Tri Cẩm rửa tay, lại đem chủy thủ trong tay lau khô sạch sẽ, cắm vào vỏ đao, đeo vào bên hông —— bình thường bên hông đeo cũng là M1911, nơi này không có súng lục, nàng không thể làm gì khác hơn là cố mà làm một thanh chủy thủ để đeo.

“.” Có phải là nam nhân hay không không phải là bày rõ ra đấy rồi sao? Chẳng lẽ còn cần cho nàng chứng minh?

”Nếu là nam nhân, làm phiền người đừng làm mất thể diện như vậy được không? Ta cũng không muốn thay người ra mặt, ta chỉ là nhìn không được thôi, nhìn người bị chỉ vào mặt mắng mà không có cảm giác nào, thậm chí còn có thể cọt nhả tiếp nhận, người không cảm thấy mình rất kinh sợ, rất giống bọn hèn nhát sao? Người sống cần mặt mũi, người riêng mặt mũi cũng không cần, còn sống làm gì? Người muốn ta ở trước người ngoài nể mặt người, nhưng mặt mũi không phải ai khác cho, mà là một mình người phải đi tranh thủ, người hiểu không?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Khiến Người Chú Ý

Tần Từ Minh tức sôi ruột.

Vừa về tới quý phủ, An Tri Cẩm trực tiếp trở về Lưu Vân uyển, hấn rút cuộc chịu không được nữa, vừa hướng thư phòng đi tới, vừa la hét, “Tôn quân gia, mau lấy giấy bút cho bản vương!”

”Vương gia ngài đây là như thế nào?” Tôn quân gia một đường chạy chậm đi theo phía sau hấn, thấy hấn hỏa khí lớn, nghĩ hấn ở bên ngoài bị ủy khuất gì, đang ở trong lòng tính toán làm sao an ủi hấn.

”Bản vương muốn hưu thê, hưu thê !” Vừa vào thư phòng, Tần Từ Minh hùng hùng hổ hổ, thanh âm càng lớn, “Người biết nàng nói bản vương là cái gì không? Nàng thể nhưng dám nói bản vương sợ hãi, nói bản vương là bọn hèn nhát! Tôn quân gia, người nói bản vương là người như vậy sao?”

”Dĩ nhiên là không phải rồi, Vương gia ngài thân hình cao lớn, phong thần tuấn lãng, anh minh thần võ, phong thái không người nào có thể đụng, thế nào lại là bọn hèn nhát?”

”Vậy người còn không mau bày sẵn bút mực !”

”Dạ dạ dạ, “Tôn quân gia vội vàng đem giấy trải tốt ở trên bàn, vừa mài mực cho hấn vừa an ủi nói, “Vương gia ngài bớt giận, chuyện trên đời này a, không việc gì là trở ngại cả, ngài cần gì giận đến như vậy. Lão nô cả gan hỏi một câu, hôm nay lại xảy ra chuyện gì?”

Tần Từ Minh liền đem chuyện phát sinh đầu đuôi nói cho hấn một lần, “Người nói, bản vương có phải hay không đối với nàng rất tốt? Hoàng nãi nãi đem vòng tay quý trọng như vậy thường cho nàng, nàng không chỉ không có một tia cảm kích, còn nói bản vương như vậy, quả thực là không biết người tốt.”

Tôn quân gia sau khi nghe hần nói xong, hơi trầm ngâm một lát, cười nói, “Vương gia, lão nô cũng cảm thấy Vương Phi nương nương đích thị cảm giác được tâm ý ngài.”

“Hừ, nàng có thể cảm kích được mới là lạ” Tần Từ Minh hằm hừ nói, “Bản vương thấy nàng chính là tảng đá, có đối tốt với nàng hơn nữa cũng vậy thôi.”

“Thế thì, Vương gia ngài thử nghĩ xem, hôm nay Vương Phi thay ngài ra mặt, tất nhiên sẽ đắc tội thái tử, người bình thường trong lòng so sánh một chút cũng có thể hiểu, người nào không có chuyện gì tất nhiên sẽ không trêu chọc thái tử, đây không phải là muốn chết sao? Nhưng Vương Phi nàng không sợ rước họa vào thân, đứng ở lập trường của ngài, đây chẳng phải là bởi vì quan tâm ngài sao?”

Tần Từ Minh không lên tiếng, Tôn quân gia nói xong lời này hần tất nhiên hiểu, cho nên hần mới muốn nói An Tri Cẩm hôm nay hạ thủ hơi quá nặng, hần cũng không sao cả, dù thế nào hần cũng là Vương gia, cho dù phụ hoàng tức giận, cũng không có khả năng vì một thái tử Trắc Phi làm gì hần, nhưng An Tri Cẩm không giống nhau, khó chắc rằng thái tử sẽ không vì vậy ghi hận trong lòng, cố ý tìm An Hưu phủ gây khó dễ.

“Vương Phi nương nương nói ngài như vậy, cũng là bởi vì cảm thấy ngài bị khi dễ, trong lòng thay ngài tức giận a, nhưng tính cách của nàng, tự nhiên không thể nào giống một loại với các cô gái khác nói ra cái gì cũng là kiêu ngạo nộ quan tâm, cho nên theo lão nô thấy, Vương Phi nương nương chính là nói năng chua ngoa nhưng tâm lòng như đậu hũ, Vương gia đối với nàng tốt, trong nội tâm nàng khẳng định cũng đã hiểu.”

“Tôn quân gia người thật sự cảm thấy nàng hiểu được tâm ý của bản vương?” Trải qua một phen khai đạo của Tôn quân gia, Tần Từ Minh không khỏi có chút bán tín bán nghi.

“Tất nhiên là như vậy, Vương Phi nương nương cho dù có khó chung đụng hơn nữa, rốt cuộc nàng cũng là một nữ nhân, hướng chi nàng là người phụ nữ thông minh, làm sao có thể không hiểu?” Tôn quân gia thấy lời mình nói có tác dụng, không khỏi hớn hờ lấy một cái bút lông, chấm mực đậm đưa cho hần, “Vương gia, mực mài xong.”

“Trước hết ngừng đi” Tần Từ Minh phát phát tay, cũng không có lấy bút lông, “Đem đồ thu thập đến Vân Các, bản vương muốn ở nơi đó một thời gian ngắn.” Nếu An Tri Cẩm thích cái sân kia, hần là phụ quân sẽ rộng lượng một chút cho nàng ở, dù sao sân ở quý phủ còn rất nhiều, cũng không phải là không có địa phương để ngủ.

“Dạ, cái từ thư này Vương gia không viết nữa?”

“Viết từ thư cái gì ! Bản vương lúc này mới thành thân, nếu liền hưu thê, truyền đi không phải là khiến cho người ta chê cười? !” Tần Từ Minh đứng lên, vung ống tay áo, nghênh ngang đi ra ngoài cửa, “Bản vương cũng không tin, ngay cả mình vợ của mình cũng không quản được, sau này còn thể nào đi ra ngoài được nữa.”

**

Trong Đông Cung đã sớm loạn thành một đoàn.

Lục Thi Vũ trở về nhà lần này, hôm nay vốn đang chuẩn bị hồi cung, lại không nghĩ tới trên đường xảy ra chuyện như thế, trở về, hạ nhân của nàng - Cung Lí, cũng bị dọa cho phát sợ, vội vàng đi truyền thái y, đồng thời cũng đi báo cáo cho thái tử Tần Huy.

Tần Huy lúc trở lại đông cung, Cung Lí đã có mời nhiều ngự y rồi, một đám hạ nhân quỳ trên đất, không dám thở mạnh một tiếng.

Lục Thi Vũ nằm ở trên giường, vừa thấy Tần Huy trong lòng ủy khuất nhất thời dâng lên, nước mắt tràn mi, trong miệng càng không ngừng phát ra tiếng ô ô, đáng tiếc nhưng ngay cả một chữ đều nói không ra.

“Chuyện gì xảy ra?” Tần Huy thấy nàng khóc lóc lệ hoa đái vũ, không khỏi nhủ mảy, ánh mắt nhìn lướt qua nô bộc quỳ trên đất, cuối cùng rơi vào trên người một tỷ nữ, “Hà Phong, người nói đây là tại sao vậy?”

“Bẩm thái tử điện hạ, “Tỷ nữ tên Hà Phong bị gọi tên, thân thể không nhịn được run một cái, mới khiếp sợ nói, “Mới vừa trên đường hồi cung, nương nương gặp được xe ngựa của Vương Phủ, sau đó cùng Vương gia nói mấy câu, Vương Phi đột nhiên xông tới, sau đó cắt, cắt mất đầu lưỡi nương nương.”

“Người nói đây là Vương Phi làm? !” Tần Huy đột nhiên nheo tròng mắt lại, Vương Phi? Không phải là An Ngọc nữ nhi sao? Hần cho tới bây giờ không có nghe nói An Ngọc có một nữ nhi nhanh nhẹn dũng mãnh như thế.

“Vâng.”

“Thế đã cùng Vương gia nói cái gì?” Hần cùng với Tần Từ Minh luôn luôn nước sông không phạm nước giếng, Tần Từ Minh bình thường nặc dù không tốt, nhưng không đến nỗi nháo đến trên đầu của hần, hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, đích thị là có nguyên nhân gì khác.

“Nương nương không nói gì, chính là ngăn cản xe ngựa Vương Phủ, nói Vương gia mấy câu, sau đó Vương Phi đột nhiên”

“Bỏ cung hỏi người, nương nương cùng Vương gia nói cái gì.” Thấy tỷ nữ kia tựa hồ đang cố ý giấu diếm cái gì, giọng nói Tần Huy không khỏi trở nên sắc bén.

“Dạ, nương nương nói đêm qua, Vương gia không, không nên làm chuyện hoang đường, mất mặt mũi của hoàng thất.”

”Còn gì nữa không!” Thấy nàng vẫn ấp úng không chịu nói, trên mặt Tần Huy không nhịn được lộ ra vẻ tức giận.

Đình đầu có một cỗ áp lực vô hình, ép tới nàng không thở nổi, nàng biết nếu không nói, mình đầu tiên là sẽ gặp họa, không thể làm gì khác hơn là quyết tâm liều mạng, “Nuơng nuơng nàng nói Vương gia là chó hoang. Sau đó Vương Phi tới.”

”Càn rỡ!” Tần Huy vừa nghe lời này, rống giận một tiếng, ánh mắt âm lãnh rơi vào trên khuôn mặt hoảng sợ của Lục Thi Vũ, “Ai cho ngươi lá gan nói lời như thế?!”

Hắn trong ngày thường rất ít khi phát hỏa, người trong tầm cung thấy vậy cũng không dám phát ra một tiếng.

”Ô ô ô.” Lục Thi Vũ liều mạng lắc đầu, nước mắt nhanh chóng từng giọt lớn rớt xuống, nàng nghĩ muốn giải thích, tuy nhiên cái gì đều nói không ra.

”Đông cung này không cần người không biết trời cao đất rộng, người đâu, đem Vũ Phi dẫn đi cho bản cung!” Lạnh lùng nói xong câu đó, Tần Huy cũng không có đi đến giường liếc Vũ Phi một cái, liền xoay người sai bước ra khỏi tầm cung.

Làm thái tử, phải thời thời khắc khắc chú ý ngôn hành cử chỉ của mình, phụ hoàng luôn dạy hắn, thân là vua của một nước phải bình tĩnh chừng mực, vì vậy hắn trước mặt người khác luôn luôn không thích gây chuyện, luôn ra vẻ không giống với những hoàng tử khác, chừng mực có thể tin, đại thần trong triều cũng vì vậy hết sức ủng hộ hắn.

Hắn từ nhỏ đã lòng ôm chí lớn, chưa bao giờ cùng cái loại người như Tần Từ Minh này làm bạn, làm sao có thể để cho một nữ nhân gây ra chuyện bất lợi cho mình?

”Điện hạ, Vũ Phi nuơng nuơng nên xử trí như thế nào?” Đông cung thái giám tổng quản Cao Thái gặp thái tử nổi giận đùng đùng ra khỏi tầm cung, vội vàng theo sau.

”Đuổi về Lục phủ.”

”Cái này.” Cao Thái thấy thái tử cứ như vậy không hề nghĩ ngợi xử trí Lục Thi Vũ, trong lòng không khỏi có chút chần chờ, Lục Thi Vũ dù sao cũng là đông cung Trắc Phi, hiện tại lại trở thành người câm, đưa nàng trở về như vậy, Lục gia sẽ ra sao ?

”Người đây là muốn bản cung lưu một phế vật bên người?” Hắn tương lai là Quân Vương, vậy Trắc Phi của hắn chính là Quý Phi tương lai, hắn không thể nào đem một người câm giữ ở bên người, nữ nhân, thiên hạ này còn nhiều, rất nhiều, không thiếu một Lục Thi Vũ này, “Huống chi, loại tự cao tự đại như nàng, không biết thu liễm, giữ lại sớm muộn gì cũng là kẻ gây họa.”

Tần Từ Minh dù nói thế nào cũng là hoàng tử, trên người chính là huyết mạch Hoàng thất, loại người xuất thân thấp hèn như Lục Thi Vũ này, có tư cách gì nói hắn? Loại nữ nhân này có một chút địa vị chính là bắt đầu đắc ý vênh váo, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ chọc xảy ra chuyện.

”Dạ, nô tài đi làm.”

”Cao công công, quay đầu lại hảo hảo giáo huấn đám thủ hạ kia của ngươi, ngày sau nếu có ai dám cầm chiêu bài đông cung đi ra ngoài gây chuyện, Bản cung tuyệt đối nghiêm trị không tha!”

Cao Thái nghe được trong giọng nói của hắn có sự tức giận, bị làm cho sợ đến vội vàng quỳ rạp xuống đất, “Dạ, nô tài ghi nhớ.”

”Còn có, đi tìm thông tin về An ngọc nữ nhi cho Bản cung.”

Mặc dù Lục Thi Vũ gây chuyện là nàng không đúng, nhưng hắn cũng muốn nhìn một chút, rốt cuộc là nữ nhân như thế nào, thậm chí ngay cả mặt mũi thái tử hắn cũng không cho, dám đối với người trong cung hắn ra tay nặng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lại Mặt

Tần Huy phân phó chuyện này không nên lan rộng, vì vậy trong cung và trong triều cũng không bao nhiêu người biết, nhưng là đầu đường trong hẻm nhỏ lời đồn đãi lại không ít, phần lớn là người ngày đó ở hiện trường tận mắt nhìn thấy chuyện này truyền ra.

Lục Thi Vũ bị đuổi về quý phủ, Lục gia cũng không có người dám truyền rộng, nàng vốn chỉ là một thứ nữ không được sủng ái, hơn nữa lại là thái tử phải người trả lại, ai dám nhiều lời một câu.

Lục Tu là một người thông minh, khi biết chân tướng sự tình, hắn liền hiểu, tất nhiên vì chuyện này mà tức giận, trong chuyện này Lục Thi Vũ vốn chính là người sai trước, thái tử như là đã để ép xuống chuyện này, biểu lộ lập trường của mình, hắn đương nhiên sẽ không ngu đến mức mạo hiểm thân gia tánh mạng quý gồi trước Đông cung khản câu thái tử làm chủ, cho nên cũng phát phát tay, ý bảo mọi người trong quý phủ mọi chuyện đến đó thôi, đem Lục

Thi Vũ nuôi dưỡng ở trong phủ hảo hảo dưỡng thương cũng được.

Cho nên Trắc Phi Lục Thi Vũ thành tâm chi có thể đem tất cả ủy khuất đều nuốt xuống trong bụng, một người ở trong phủ cả ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Tần Tử Minh hai ngày này cũng không có ra khỏi cửa.

Hắn luôn luôn ở quý phủ đợi không được, mỗi ngày đều muốn ra ngoài đi dạo, mấy ngày qua luôn suy nghĩ nên làm thế nào để quản giáo nương tử nhà mình. Hắn trầm tư suy nghĩ rất nhiều mưu kế, cuối cùng cho ra một cái kết luận, nếu muốn chế phục An Tri Cẩm, nhất định phải tìm ra xương sườn mềm của nàng mới được.

Nhưng một nữ nhân hung hãn như vậy, rốt cuộc cái gì mới là xương sườn mềm của nàng?

An Tri Cẩm thường ngày ru rú trong nhà, một ngày ba bữa cũng là đưa đến trong phòng nàng, cùng ở một quý phủ, nhưng căn bản một cơ hội thấy nàng cũng không có.

Hắn rất hoài nghi mình đây thật sự là đã cưới vợ về nhà sao?

Bất quá hôm nay An Tri Cẩm không thể không xuất hiện, bởi vì hôm nay là ba ngày kỳ hạn, dựa theo lệ cũ, hắn phải bồi An Tri Cẩm lại mặt[1], cùng nhau hồi An Hầu phủ, nói không chừng đi An Hầu phủ một chuyến là có thể tìm được xương sườn mềm của An Tri Cẩm.

[1] Lại mặt : vợ chồng về nhà bố mẹ vợ sau ngày cưới

Sáng sớm, hắn lệnh cho Tôn quản gia đi nói cho An Tri Cẩm về lịch trình ngày hôm nay.

Hai ngày này chưa có tuyết rơi, trên đường tuyết đọng cũng không nhiều, đều hòa tan, khí trời hơi có chút lạnh, ăn điểm tâm, Tần Tử Minh thật sớm đứng ở cửa đại môn lo lắng chờ đợi An Tri Cẩm đi ra ngoài.

Lần trước ra cửa để cho An Tri Cẩm đợi hắn, mặc dù An Tri Cẩm không nói gì, nhưng sau khi thấy nàng lòng dạ ác độc, Tần Tử Minh cảm giác mình muốn khách khí với nàng một chút.

Đối với chuyện lại mặt như vậy, An Tri Cẩm vốn muốn cự tuyệt, nàng hiện giờ không phải là bản thân trước kia, nếu là trở về thấy những thứ thân nhân sớm chiều chung đụng kia, nhất định sẽ bị phát hiện ra nàng là giả, nhưng nghĩ lại, lại mặt ở lễ giáo xã hội phong kiến là một việc cực kỳ trọng yếu, nếu nàng không đi trở về, chỉ sợ càng khiến người hoài nghi. Suy xét liên tục, nàng quyết định trở về xem một chút, cũng nên nhận thức một chút những cái được gọi là thân nhân —— dù sao về sau sớm muộn gì cũng gặp mặt, còn không bằng thừa dịp lần này thật tốt đều đem bọn họ nhận rõ ràng.

Thấy nàng từ phòng khách đi ra, Tần Tử Minh vội vàng nghênh đón, nhưng An Tri Cẩm cũng không nhìn hắn một cái, liền trực tiếp lên chõ ở xe ngựa bên ngoài phủ.

Tần Tử Minh sắc mặt nhất thời có chút khó coi, hai ngày này cũng không gặp mặt, vốn nghĩ biểu hiện nhiệt tình một chút, không nghĩ tới cũng là mặt nóng dán An Tri Cẩm mông lạnh. Tôn quản gia thấy thế, vội vàng đi tới cười khó hiểu nhìn Tần Tử Minh lúng túng, “Vương gia nhanh lên xe đi, không nên trễ giờ, đi sớm về sớm”

Xe ngựa bắt đầu lên đường, bên trong xe không khí vẫn trầm mặc như trước, sắc mặt An Tri Cẩm hết sức lạnh nhạt, trải qua chuyện vừa rồi, Tần Tử Minh cũng lười lại đi trêu chọc nàng, cũng may An Hầu phủ cùng Vương Phủ cách nhau không xa, chẳng đi được bao lâu đã đến.

Tần Tử Minh xuống xe ngựa trước, gã sai vặt An Hầu phủ thấy họ, vội vàng vội vã đi vào thông báo, thấy vậy, hắn đang muốn nhắc chân đi về phía trước, phía sau lại đột nhiên có một bàn tay kéo cánh tay của hắn.

Hắn hơi sững sờ, nghiêng mặt qua, thấy mặt An Tri Cẩm không chút thay đổi, lời hắn hướng An trong Hầu phủ đi.

Hai người bước lên bậc thang, chỉ thấy một bóng dáng chừng mười bốn mười lăm tuổi, cô gái mặc tiểu áo hai lớp màu đỏ giống như một trận gió chạy tới, “Tỷ tỷ, tỷ phu, các người rốt cục trở lại!”

An Tri Cẩm lúc này mới thấy rõ người đứng lại trước mặt mình, nhìn vào khuôn mặt, trên mặt vẻ ngây thơ vẫn chưa mất cười nhẹ nhàng, mặt mày cùng mình giống nhau đến mấy phần, rồi lại có mấy phần linh động, dù sao cũng phải nói là một người rất thanh tú, nữ hài làm cho người ta cảm giác thật thoải mái.

“Làm sao lại có một mình người?” Tần Tử Minh thấy chỉ có An Tri Lạc ra nghênh tiếp, không khỏi có chút kỳ quái hướng phòng khách nhìn quanh, “Cha mẹ người cùng đại ca của người đâu?”

Nói đến vấn đề này, nụ cười trên mặt An Tri Lạc trong nháy mắt biến mất, có chút ử oai nói, “Mẫu thân thân thể nàng không thoải mái, đang ở trong nhà nghỉ ngơi, phụ thân đang phụng bồi mẫu thân, về phần đại ca. Hắn bốn năm ngày nay không có trở về phủ.”

Nghe vậy, An Tri Cẩm không khỏi hơi nhú chân mày, Tần Tử Minh nhất định bị tính toán, lại là phụng bồi nàng lại mặt tới, theo đạo lý, bất kể nói như thế nào cũng nên có người ra nghênh tiếp, nhưng An Ngọc vậy mà đều không ra nghênh đón, mà đang theo vợ trong nhà, vậy đã nói rõ bệnh vợ hắn có thể không nhẹ, “Mẫu thân người làm sao?”

Nghe được hai chữ “Mẫu thân ngươi”, mí mắt Tần Từ Minh giật một cái.

An Tri Lạc bị nàng đột nhiên hỏi sợ hết hồn, lúc này mới đem ánh mắt từ trên người Tần Từ Minh chuyển qua trên người nàng, cô gái trước mặt là tỷ tỷ của mình không thể nghi ngờ, nhưng trong ánh mắt kia tràn đầy xa cách, thậm chí còn có một tia cảm giác bèn nhọn, cùng tỷ tỷ mặt mỉm cười trong ngày thường luôn tạo cho người ta cảm giác hết sức dịu dàng thân cận hoàn toàn bất đồng.

Đây, thật sự là tỷ tỷ của nàng sao?

Đã nhận ra trong ánh mắt An Tri Lạc chần chờ, trên vẻ mặt An Tri Cẩm khẽ hòa hoãn chút ít, “Nương nàng làm sao?”

“Chính là phụ thân hấn làm mẫu thân giận đến thiếu chút nữa té xỉu, sau đó mẫu thân không muốn gặp hấn, rồi phụ thân hướng mẫu thân bồi tội, nhưng mẫu thân vẫn không tha thứ cho hấn.” Nói đến chuyện này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của An Tri Lạc lộ ra vẻ hết sức xoắn xuýt, nàng cảm giác mình nói ba xạo cũng giải thích không rõ, “Tóm lại các ngươi đi xem sẽ biết.”

Hai người theo An Tri Lạc đi tới sương phòng, còn chưa đến gần, liền thấy bóng dáng màu vàng đất ử rử cúi đầu quỳ gối ngoài cửa phòng trên bậc thang, bóng lưng này, An Tri Cẩm chính xác không biết, Tần Từ Minh nhưng là vô ý thức bật thốt lên, “Hầu gia?”

An Ngọc nghe được có người gọi mình, không khỏi nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa nhìn thấy người, lập tức giống như là lửa thiêu mông từ dưới đất nhảy lên, vừa hướng bọn họ đi tới vừa luống cuống tay chân sửa sang lấy y phục mình, cười nói, “Nguyên lai là Vương gia, không có tiếp đón cẩn thận không có tiếp đón cẩn thận.”

“Hầu gia ngươi đây là.”

“Mới vừa rồi ngọc bội rớt, ngồi chồm hổm trên mặt đất tìm xem.”

“Cha, ngươi nói láo, rõ ràng là ngươi vừa thua tiền cược, mẫu thân phạt ngươi quỳ xuống.”

“Ngươi ! Nha đầu chết tiệt kia, câm miệng!” Không đợi An Tri Lạc nói xong, An Ngọc liền trực tiếp một cho một cái tát lên ót nàng.

“A.” Ai ngờ An Tri Lạc trong nháy mắt gào thét , ôm đầu liền hướng trong phòng, kêu to, “Mẫu thân, cha hấn đánh ta. Hấn lại dám không thông qua ngươi đồng ý đã làm.”

----- Lời nói với người xa lạ -----

Kể tiếp người nhà A Cẩm sẽ lần lượt xuất hiện, kính thỉnh mong đợi ha ha ha ~

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tiền Nợ Đánh Bạc

Mùa đông ẩm áp, có chút chói mắt.

Tuyết đọng sau khi tan đi làm lộ ra thảm cỏ khô vàng, bên trong viện, thân cây trơ trụi cùng hòa lẫn với bầu trời xanh trong.

An Ngọc ngồi ở bàn đá xanh trên bậc thang, ngẩng đầu 45 độ, nhìn nhánh cây nằm ngang trên đỉnh đầu, thở dài một hơi, “Ai, nhân sinh a.”

Tần Từ Minh ngồi bên cạnh hấn, bất giác vẻ mặt ưu thương, không nhịn được vỗ vỗ bờ vai của hấn, an ủi, “Hầu gia, bản vương hiểu ngươi. Ai, nhân sinh a.”

“Bản hầu than thở là bởi vì thua bạc, mắt thấy ngày kia sẽ đến ba ngày kỳ hạn rồi, lại không có tiền để trả, ta đây mặt mày ử rử a,” An Ngọc nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Tần Từ Minh vẻ mặt cũng buồn thiu giống hấn, không hiểu nói, “Vương gia, ngươi vì sao lại than thở?”

“Bản vương than thở là bởi vì cưới vợ.” Tần Từ Minh thiếu chút nữa đem suy nghĩ trong lòng nói ra, may là nhớ lại ước định cùng An Tri Cẩm, lúc này mới kịp thời dừng lại câu chuyện.

“Cưới vợ sao?” An Ngọc thấy gương mặt hấn lộ vẻ khó khăn, giống như là đã có chuyện gì lớn phát sinh, trong ánh mắt không khỏi nhiều hơn một tia hoài nghi.

“Không có gì, không đề cập tới cũng được, chúng ta tiếp tục nói về hầu gia ngươi đi, ngươi lần này lại thua bao nhiêu tiền?” Tần Từ Minh hết sức hiểu rõ, An Ngọc này, mặc dù không giống với những quan to hiền hách khác trong triều yêu thích sắc đẹp, trong phủ thì thiếp một đoàn, lại vẫn cứ thua ở một chữ “Đánh cược” phía trên.

Nếu không phải bởi vì An Ngọc nợ tiền hần, hần cũng không cưới An Tri Cẩm.

An Ngọc nghe hần hỏi như thế, thở dài một hơi, lắc đầu, đưa ra năm ngón tay.

”Lại thua rồi, năm ngàn lượng a.”

Ai ngờ An Ngọc lắc đầu.

”Năm vạn lượng?” Tần Tử có chút ít không dám tin tưởng nhìn đầu ngón tay hần.

Ai ngờ An Ngọc vẫn như cũ lắc đầu.

”Đó là.”

”50 vạn lượng.”

Tần Tử Minh không nói hai lời, đứng lên làm như muốn đi, muốn năm ngàn lượng, hần cũng có thể giúp, với năm vạn lượng mà nói..., hỗ trợ tích góp cũng có thể, nhưng đến 50 vạn lượng, đoán chừng bán phủ của hần cùng An Hầu phủ này cũng không đủ trả lại.

”Vương gia.” An Ngọc thấy thế, ôm lấy ống quần của hần, nước mũi nước mắt nói, “Vương gia, người không thể đi bộ, người phải mau cứu ta a, người nhìn ta trên có già dưới có trẻ.”

”Hầu gia, chuyện này bản vương thật sự không giúp được người,” Tần Tử Minh vừa nói vừa ngồi xổm người xuống, đem từng ngón tay dính chặt trên ống quần mình gỡ ra, “Người cũng biết bản vương một tháng chỉ có chút bổng lộc như vậy, cho dù đem bản vương bán cũng không có nhiều tiền như vậy.”

”Nhưng người là Vương gia, cha người là đương kim hoàng thượng.” Dưới tình huống này, cũng không đoái hoài tới mặt mũi, An Ngọc cả người như bạch tuộc dính trên người Tần Tử Minh, “Vương gia, chúng ta là thân gia, ta là nhạc phụ của người.”

”Người buông tay, buông tay.” Tần Tử Minh đã chết tâm với người muốn ý lại vào mình, lại nghe hần nói hần là nhạc phụ của mình, hần không thể dùng chân đạp chết hần.

Nếu không phải bởi vì An Ngọc, hần làm sao có thể cưới một nương tử An Tri Cẩm nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy, cả ngày sống dưới quyền uy của nàng, thành thân đã được vài ngày, ngay cả nương tử hần cũng chưa sờ qua một chút, thân gia đây coi là cái gì.

”Ta mặc kệ, người phải giúp ta một chút.” An Hầu phủ đã sớm xuống dốc, quan viên trong triều phần lớn hết sức nịnh bợ, căn bản sẽ không đem cái hầu gia xuống dốc này của hần để vào trong mắt, mà những thứ kia sẽ không mất chỗ coi thường người khác, làm quan công chính không cầu lợi, vừa không tham ô, vừa không nhận hối lộ, mỗi tháng nói về điểm bổng lộc này, của cải yếu kém, càng thêm không thể nào giúp cho việc khó của hần.

Tần Tử Minh là cây cỏ cứu mạng duy nhất của hần, hần ban đầu nghĩ đem nữ nhi gả đến Vương Phủ, thật ra thì cũng có điểm tư tâm này —— cho dù Tần Tử Minh có ăn chơi trác táng, vẫn dốt võ nát thế nào, trên người hần thủy chung vẫn chảy huyết mạch Hoàng thất, hoàng thượng cho dù không sủng hần, ít nhất hần đời này áo cơm không lo, cũng sẽ không quá bị người khi dễ, huống chi vạn nhất có xảy ra chuyện gì, hoàng thượng khẳng định vẫn sẽ ra mặt giúp hần giải quyết.

Đang lúc hai người trong trạng thái giằng co, thiếu chút nữa sẽ đánh nhau, cửa phòng sau lưng bỗng nhiên được mở ra.

Quay đầu lại, chỉ thấy An Tri Cẩm mặt không thay đổi đi ra, hướng An Ngọc nói, “Nương tính, gọi người đi vào.”

Tần Tử Minh vội vàng thừa dịp hần phân tâm đem chân rút ra, “Vợ của người gọi người, người nhanh vào đi thôi.”

”Vương gia, người trước chó đi, ta lập tức xong ngay, người ở nơi này chờ ta, chờ ta.” An Ngọc liền vội vàng đứng lên, một bên là vợ đại nhân, một bên là cây cỏ cứu mạng, đây thật sự là làm khó hần, hần không thể làm gì khác hơn là ba bước quay đầu lại vào phòng.

”Chúng ta đi thôi.” Ném những lời này, An Tri Cẩm nhắc chân rời đi vùng đất thị phi này.

Muội muội không biết việc đời, không hề có bộ dáng đại gia khuê tú, làm việc đầu đầu lung tung, mẫu thân lôi kéo nàng không ngừng khóc lóc kể lể vận mệnh của mình bị thảm đến mức nào, còn cha ruột chỉ biết bài bạc, làm trong nhà thua đến táng gia bại sản, cùng với người đại ca trong miệng An Tri Lạc kia chỉ thiếu tiền mới quay về nhà, hơn nữa cùng một phu quân ai cũng dám đến giẫm lên một cước, đây chính là toàn bộ thân nhân của nàng ở chỗ này.

An Tri Cẩm chỉ muốn cách bọn họ càng xa càng tốt, không nên cùng bọn họ nhắc lên bất kỳ quan hệ gì —— nàng luôn luôn không thích giao thiệp cùng với người không có tiền đồ.

Những người này, không biết gạt bỏ chương ngại vật trên đường đến mục tiêu của mình, chỉ biết đi theo phía sau chân nàng mà thôi.

Tần Tử Minh đi theo phía sau nàng, thấy toàn thân đều tản ra một loại lạnh lẽo trời sinh, không khỏi nuốt nước miếng một cái, có chút nhỏ tâm cẩn thận nói, “Chúng ta cứ như vậy mà trở về?”

Mặc dù trong lòng hấn ước gì về sớm một chút, nhưng đây dù sao cũng là lại mặt, có nói thể nào thì mọi người hấn nên cùng nhau ngồi xuống ăn bữa cơm. Bất quá, nghĩ lại thôi, với hiện trạng của An Hầu phủ, đoán chừng bọn họ hôm nay cho dù có ở nơi này đợi đến gãy chân cũng đừng hòng được ngồi xuống ăn một bữa cơm thật ngon.

An Tri Cẩm không để ý tới hấn, bởi vì nàng hiện tại trong lòng nghĩ làm thế nào mới có thể cùng những người này phù sạch quan hệ.

”Cha ngươi thiếu bạc, ngươi định làm như thế nào?” Hấn không muốn ra tay quản việc này, nhưng An Tri Cẩm là nữ nhi của An Ngọc, sợ rằng không thể nào không đếm xỉa đến, nếu An Tri Cẩm muốn nhúng tay, thậm chí buộc hấn hỗ trợ, hấn thật giống như cũng không còn biện pháp nào để cự tuyệt.

Hấn hiện tại hối hận khi cưới An Tri Cẩm, cùng An Hầu phủ kết cửa hôn sự này.

Chỉ trách, mình quá trẻ tuổi.

Người khác thành thân chọn cho mình một nhà mang đến lợi ích quan hệ, duy chỉ có hấn chọn ngu xuẩn như vậy, cùng An hầu phủ đã sớm xuống dốc, trên triều đình không hề địa vị nhắc lên quan hệ.

Hấn không có chí hướng lớn gì, cho nên có hay không ích lợi quan hệ cũng không quan trọng, dù sao hấn cũng không cần thế lực triều đình đi tranh giành cái gì, nhưng để cho hấn không thể không nghĩ tới chính là, An Ngọc này quá gây chuyện rồi, nếu qua vài ngày nữa, thiếu nhiều tiền như vậy, cuộc sống sau này chỉ sợ cũng đừng hòng mong có thể khá giả.

An Tri Cẩm vẫn không quan tâm hấn, cho đến khi đi tới cửa lớn, mới ông nói gà bà nói vịt quăng cho hấn một câu, “Ngươi, cách xa ta một chút.”

Sau đó, hấn trở mắt nhìn An Tri rục rờ lên xe, để lại hấn đứng ở đại môn An Hầu phủ trong gió lạnh một mình xóc xếch.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

An Tri Cẩm trở về phủ lập tức gọi Tôn quản gia cùng người quản lý sổ sách - họ Lý vào Lưu Vân uyển.

”Thị Lang quý phủ Lưu công tử năm trăm lượng, Khâm Thiên Giám Hoàng công tử ba trăm lượng, Đại Lý Tự Khanh Triệu công tử sáu trăm tám mươi bốn.” Người quản lý sổ sách họ Lý kia một tay cầm bàn tính, một tay lật sổ sách, “Bẩm nương nương, tăng lên tổng cộng ba nghìn bốn trăm năm mươi hai lượng.”

An Tri Cẩm gật đầu, nhìn về phía Tôn quản gia, “Tôn quản gia, ngươi cũng đã nghe được, ba nghìn bốn trăm năm mươi hai lượng bạc này, trước khi mặt trời lặn, đem toàn bộ trở về, một văn cũng không được thiếu.”

Những thứ nợ bên ngoài này đều là Tần Tử Minh cho đám công tử bột kia vay mượn lúc ăn chơi vui đùa, thời gian chậm thì một tháng, lâu thì một hai năm, đám công tử bột không chủ động trả tiền lại, Tần Tử Minh hiển nhiên cũng sẽ không tới cửa đòi lại, trừ mặt mũi, chút tiền kia ở bên ngoài chơi thật ra cũng không tính là gì, cho nên hấn không nghĩ tới số tiền cho mượn kia còn có thể thu hồi về, chẳng qua là sổ sách quý phủ này nhớ lúc trước vẫn còn viết một vài khoản nợ.

”Cái này.” Tôn quản gia cảm thấy khó xử, hấn chính xác vẫn chưa đến đó thu nợ, huống chi những công tử này mặc dù ăn chơi trác táng, nhưng bối cảnh quý phủ ở kinh thành dù nói thế nào vẫn coi như là có mặt mũi, tìm tới cửa thu nợ cũng không phải quá tốt.

Hơn nữa, bổng lộc của các công tử này phát ra theo tháng, không hề tiết chế muốn tiêu bao nhiêu thì tiêu bấy nhiêu, mà bọn họ ngày thường tiêu tiền như nước, chưa chắc đã có tiền để trả, cho dù người ta không trả, hấn cũng không thể làm như vậy, phải thu đến một văn cũng không thể thiếu, quả thật có chút khó khăn.

”Ngươi cứ phái người đi thu, đợi đến trước khi trời tối, người nào không trả trở lại báo cáo bẩm phi là tốt.” An Tri Cẩm thấy Tôn quản gia lúng túng, cũng hiểu hấn khó xử, nhưng thiếu nợ thì phải trả tiền, đó là điều hiển nhiên, nàng không thể để tổn thất số tiền này như vậy được, huống chi hiện giờ nàng đang thiếu tiền.

Nếu nàng đã tới cửa hối thúc mà những chủ nợ đại gia này còn không chịu trả, nàng phải cân nhắc sử dụng chút thủ đoạn.

”Vâng.” Thấy An Tri Cẩm một bộ dáng nhất định phải làm được, Tôn quản gia lĩnh mệnh vội vàng đi xuống an bài, mặc dù tiếp xúc cùng vị tân vương phi này chưa quá mấy ngày, nhưng trong lòng hấn hiểu được, vị vương phi này không dễ chọc.

Ra khỏi Lưu Vân uyển, mới vừa lên hành lang, đi chưa được mấy bước đã đụng phải Tần Tử Minh.

”Vương gia, tại sao ngài trở lại? Không phải Vương Phi nương nương nói ngài cùng An hầu gia có chuyện quan trọng cần thương lượng sao? Lão nô còn định phái người đi đón ngài lúc ban đêm đây.” Thấy Tần Tử Minh đột nhiên xuất hiện, bộ dạng giống như vừa lặn lội đường xa trở về, Tôn quản gia hỏi

giật mình.

“Đừng nói nữa!” Tần Tử Minh thở hổn hển, giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi, thường ngày hấn ra khỏi cửa đều có xe ngựa, không giống như ngày hôm nay phải đi con đường dài như vậy, làm hấn cực kỳ mệt mỏi, nữ nhân An Tri Cẩm này, thật quá ghê tởm.

“Vâng ngài mau đến Vân các nghỉ ngơi đi, Vương Phi nương nương phân phó lão nô làm một chuyện, lão nô phải nhanh đi, sẽ không tiến ngại.” Vừa nói xong, Tôn quân gia đã vội vàng đi làm, hiện tại đang là buổi trưa, khoảng cách đến lúc mặt trời lặn cũng không còn xa, hấn phải nhanh một chút phân phó người đi thi hành mới được.

“Khoan đã, nàng phân phó người làm cái gì?” Về mặt Tần Tử Minh gấp gáp, ngạc nhiên không biết An Tri Cẩm phân phó gì.

“Vương Phi nương nương không biết có phải bị thiếu tiền hay không mà lại tìm phòng thu chi hỏi Vương Phủ còn bao nhiêu bạc, sau đó còn cầm sổ sách tra xét những nơi thiếu nợ, nói rằng muốn thu hồi lại bạc của những người đã vay mượn. Vương gia mau trở lại phòng nghỉ ngơi một chút đi, lão nô an bài thỏa đáng sẽ đi Vân các tìm ngài. “ Nói xong, Tôn quân gia vội vã đi, để lại Tần Tử Minh đứng tại chỗ về mặt mặt mớ.

Cái gì, thu nợ?

Kể lại mới nhớ hình như hấn cũng chưa bao giờ thu nợ ở phía ngoài, bổng lộc mỗi tháng của hấn ít bạc như vậy, đến mình còn chê ít, cho nên căn bản cũng không mượn người khác, huống chi là đòi nợ.

Đợi một chút, An Tri Cẩm tính toán kỹ như vậy, điều đó chứng tỏ nàng định giúp đỡ An Ngọc trả nợ? !

Tần Tử Minh đột nhiên cảm giác được đầu óc mình như muốn nổ tung.

50 vạn lượng, đó không phải là số tiền nhỏ, cho dù An Tri Cẩm đem Vương Phủ bán cũng không đủ trả lại a!

Lúc ở An Hầu phủ, thấy thái độ của An Tri Cẩm hết sức lạnh nhạt, hấn còn tưởng rằng An Tri Cẩm không có ý định quản cái chuyện này. Nhưng suy nghĩ một chút, An Ngọc dù sao cũng là cha ruột nàng. Cho dù nàng máu lạnh không nói nhân tình, mọi người trong An Hầu phủ tất cả đều là thân nhân của nàng, nàng làm sao có thể không đếm xỉa đến?

Hấn thật sự rất không muốn tranh đoạt vùng nước đục này, nhưng nếu An Tri Cẩm muốn hỗ trợ, hấn là con rể của An Hầu phủ, chỉ sợ cũng khó vì 50 vạn lượng tiền nợ đánh bạc này mà phui sạch quan hệ .

Nghĩ thì như vậy, còn thật sự như Tôn quân gia nói, An Tri Cẩm này mặc dù vô tình không hiểu tốt xấu một chút, nhưng ở thời điểm mấu chốt, nàng rất quan tâm thân nhân của mình, chẳng qua là nàng trong nóng ngoài lạnh thôi.

Nghĩ tới những thứ này, Tần Tử Minh lập tức đến thư phòng, tìm túi lớn, bắt đầu bận rộn.

Hấn muốn tìm xem thử có thứ gì có thể đem đi bán không, mặc dù hấn không có tiền tiết kiệm nhưng qua nhiều năm như vậy, quý phủ cất dấu cũng không ít, hiện tại cầm đi bán lấy ít tiền, cũng tốt hơn để An Tri Cẩm đem Vương Phủ của hấn bán đi—— Theo tính tình của An Tri Cẩm, có lẽ thật sự sẽ làm ra loại chuyện này.

“Tô huynh tặng chiết phiến[1] này, nghe nói Bạch đại thi nhân tiền triều đã sử dụng, phía trên chính là bút tích thơ. Cầm đi bán, đôi khi có thể bán hơn ngàn lượng bạc,“ Tần Tử Minh cầm lấy một cái chiết phiến, mở ra, lật qua lật lại nhìn mặt quạt tự nhủ, “Nhưng nếu bị Tô huynh biết được, hấn sẽ tức giận.”

[1] Chiết phiến : quạt xếp

Tần Tử Minh thật khó xử, dù sao thời điểm hấn đi ra ngoài phong hoa tuyết nguyệt, thanh chiết phiến này cũng là một đạo cụ cần thiết làm nổi bật lên khí chất của hấn.

Nhưng vừa nghĩ tới phủ của mình, hấn cắn răng quyết định ném cây quạt vào chiếc túi bên cạnh.

“Cái trang sức Kim Thiềm này là vàng thật giá thật, cầm đi bán chắc hấn cũng hơn vạn lượng bạc. Còn có dạ minh châu Nam Hải, cẩm thạch Tây Vực, nghiên mực Yên U Quốc, Long Tuyền kiếm Tuyết Khinh quốc.” Thu thập một chút, hấn mới phát hiện, vật sưu tập mình sưu tập mấy năm qua hóa ra còn rất nhiều, nhiều đến mức hấn cũng không nhớ rõ có bao nhiêu, nếu như cầm đi bán một lượt, có thể gom góp ít nhất cũng mấy vạn lượng.

Tần Tử Minh lần đầu tiên phát hiện, thì ra mình là một đại tài chủ!

Nhưng 50 vạn lượng cũng không phải là số lượng nhỏ, bán những thứ này miễn cưỡng có thể coi như là số lẻ, còn thiếu mấy chục vạn lượng thì nên làm cái gì bây giờ?

An Ngọc này cũng thật là, trời sanh tính cách thích đánh cược, vận may hết lần này tới lần khác cực kém, đánh cuộc thua liên tục cũng không rút ra được bài học. Nếu An Ngọc có thể đánh bạc giống hấn, vui đùa một chút cũng chưa hấn là không thể.

Nghĩ tới đây, trước mắt hấn bỗng nhiên sáng ngời, trong lòng có một ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiều Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Hiện giờ An Tri Cẩm không hề có một chút nhàn rỗi, phân phó Tôn quân gia đi thu sổ sách, đồng thời vẽ một bản đồ kinh thành căn cứ vào những gì nhìn thấy lúc xuất phủ cùng với cảnh đường phố khi đi lại mặt hôm nay, đánh dấu vị trí hoàng cung và những chỗ đường phố phồn hoa.

Hôm nay nhìn thấy những thân nhân của mình, ý nghĩ trong lòng nàng càng thêm kiên định—— Nàng muốn xây dựng một tổ chức thế lực cho riêng mình trong kinh thành, chỉ có như vậy nàng mới có thể sống sót ở chỗ này mà không dựa vào Tần Tử Minh—— Phong sinh thủy khởi[1] sống sót.

[1] Phong sinh thủy khởi : gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra , nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc.

Nếu muốn xây dựng tổ chức, tuyển người và xây dựng đại bản doanh là hai bộ phận trọng yếu nhất, trong khoảng thời gian ngắn rất khó để tìm được nhân tài thích hợp cho nên nàng quyết định quan tâm đến vị trí, trước tiên xây xong đại bản doanh.

Làm như vậy mới có thể sớm vạch rõ quan hệ với phe vật Tần Tử Minh này và cái đám trong nhà chỉ biết theo chân nàng kia.

Vào đêm tân hôn nàng ra oai phủ đầu với Tần Tử Minh, còn ép hắn ký văn tự bán mình vì nàng không thể để cho Tần Tử Minh có cơ hội viết từ thư. Nàng mới đến cái thế giới này, mặc dù Tần Tử Minh không phải là một phu quân lý tưởng nhưng hắn lại là Vương gia, thân phận là một nền tảng không tệ, nếu người muốn thành công, ngoài năng lực của bản thân, nền tảng cũng vô cùng trọng yếu.

Tiền của Vương Phủ, nhân sự của Vương Phủ, kể cả cái thân phận vương gia này và quan hệ huyết mạch Hoàng thất, rất có lợi đối với nàng. Ít nhất so với một kẻ bình dân thì tốt hơn rất nhiều. Cho nên nàng phải nắm giữ quyền chủ động, chỉ khi xử lý xong Tần Tử Minh, nắm chắc hắn trong tay của chính mình, nàng mới có thể áp dụng kế hoạch.

Trong lúc An Tri Cẩm đang suy nghĩ về kế hoạch của mình thì Tần Tử Minh cũng đang đối y phục ra ngoài.

Hắn mang theo tùy tùng của mình, đến nơi phồn hoa nhất kinh thành —— đường Trường Nhạc.

Ở trên con phố này, có cảm y phường nổi danh nhất trong kinh thành chuyên kinh doanh đồ trang sức đắt tiền, từ lâu tốt nhất kinh thành Tiền Khách Lai, rạp hát nào nhiệt nhất Hương Viên. Tóm lại, có tất cả mọi thứ trên con đường này, cũng có thể coi là kinh thành trung tâm cao cấp nhất, thương nhân tụ tập, quan to ra vào, tùy tiện bắt một người cũng đều là những người có tiền có quyền.

Lúc này hắn đang đứng ở trước một nơi vô cùng to lớn và sang trọng, bên trong ồn ào náo nhiệt, người người nối đuôi nhau vào không dứt, ánh mắt vô cùng kiên định. Mà trên đỉnh đầu hắn có treo một tấm biển to lớn chữ vàng, ghi “sòng bạc Cát Tường” bốn chữ to màu vàng.

Nơi này chính là sòng bạc có quy mô nhất, nổi danh nhất.

Hắn mặc dù không phải là loại người thích đánh bạc nhưng kỹ năng lại cực kỳ tốt, Ngay cả ăn chơi trong phạm vi kinh thành còn có danh tiếng. Đôi khi thật sự không có tiền thì hắn cũng tới nơi này đánh 1,2 ván.

Đánh cuộc ít là vì vui vẻ, còn thương nhân thì đánh cuộc lớn, bình thường hắn đánh cuộc không quá nhiều tiền, thắng được thì tốt còn không thì coi như chỉ là một trò tiêu khiển —— bởi vì không quan trọng vấn đề thắng thua cho nên ngược lại hắn cực kỳ ít khi thua.

Chỉ là lần này không giống với những lần trước, 50 vạn lượng không phải là một số tiền nhỏ, vừa rồi ở trong vương phủ tìm cách giúp An Ngọc thì bỗng nhiên nghĩ ra ý này, nếu An Ngọc thua tiền ở sòng bạc, vậy hắn tới thắng lấy lại là được rồi.

Mặc dù không có niềm tin tuyệt đối, nhưng con người hắn sống phóng túng đã quen rồi cho nên tối nay dù thế nào cũng phải thắng mấy vạn lượng bạc trở về mới được.

”Phập” một tiếng, hắn mở ra chiết phiến trong tay, hăm hở phe phẩy tiến vào.

Trong sòng bạc người nhiều không đếm xuể, tiếng ồn ào tiếng hét truyền bên tai không dứt, xen lẫn âm thanh thanh thúy đổ các loại xúc xắc, nghe có chút huyền ảo.

”Ồ, Vương gia, thật trùng hợp, hôm nay ngài cũng ngựa tay sao?” Vừa bước vào cửa sòng bạc Cát Tường đã gặp được quý phủ Hàn Lâm Thái, cũng là một người ăn chơi có tiếng

”Nhàm chán nên đi dạo.” Tần Tử Minh cười chào với hắn, tiếp tục đi vào bên trong.

Trong sòng bạc có rất nhiều con nhà giàu đến ăn chơi, Tần Tử Minh lần lượt đi qua từng bàn một cũng đụng phải không ít người quen. Hắn đi dạo khắp nơi, lúc nhìn chỗ này lúc thì nhìn chỗ kia, một lát lại dừng chân trước một bàn đánh bạc, người khác muốn mời hắn đặt cược, hắn cười từ chối.

Vào mùa đông ngày ngắn đêm dài, bây giờ còn chưa tới giờ Tuất (7-9 giờ), sắc trời đã tối đen. Đi lung tung một hồi, hần tới bàn đánh bạc. Ánh đèn nơi này có chút âm đạm, bàn đánh bạc cũng không tỉnh là quá lớn, chỉ tụ tập mười mấy con bạc, có vẻ hơi âm đạm so với các bàn náo nhiệt khác.

”Tôi tới tới đặt tiền cuộc đi, đã đặt rồi thì không thể lấy lại, cứ đặt nếu đã suy nghĩ kỹ, mở ra đây.” Người chia bài vừa phe phẩy xúc xắc vừa hét lớn.

Quần áo của những con bạc trong bàn này hết sức cầu thả, hẳn là dân chúng bình thường, về mặt mọi người do dự nhìn trên bàn, nên đặt Đại hay đặt Tiểu.

”Mở ra, mở ra đây. Tốt lắm, nhị nhị tứ, Tiểu!”

Cái hộp vừa mở ra, người trên bàn đánh bạc đều tái mặt, buồn bã cả ngày, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn bạc của mình vào túi tiền của người khác.

Tần Tử Minh đứng ở một bên, vừa phe phẩy cây quạt vừa nhìn, trong lúc gã sai vật đứng phía sau hần đang cảm thấy hết sức kỳ quái thì hần đột nhiên “Phập” một tiếng khép lại cây quạt, đưa tay ra.

Gã sai vật thấy thế vội vàng cung kính đem bạc mang trên người đưa tới tay hần.

Khỏe miệng Tần Tử Minh nhếch lên cầm bạc chuẩn bị đặt cược, ánh mắt rơi vào lòng bàn tay của mình, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Mười lượng bạc? Người đang lừa Gia hả?”

”Bẩm Vương gia,“ gã sai vật thấy thế, vội vàng cúi đầu giải thích, “Vương Phi nương nương nói tiền tiêu vật một tháng của ngài là mười lượng bạc, phòng thu chi không cho thêm, tiểu nhân, tiểu nhân cũng không có biện pháp.”

”Việc lớn là Vương Phi việc nhỏ cũng là Vương Phi, Vương Phủ họ Tần, không phải là họ An, người bảo cái tên họ Lý phòng thu chi kia nhớ rõ cho Lão Tử.” Tần Tử Minh thở hổn hển, chiết phiến trong tay gõ vào đầu gã sang vật. Đang muốn chửi ầm lên nhưng lại cảm thấy có mấy đạo ánh mắt khác thường truyền đến từ bên cạnh. Thấy mình dường như có chút thất lễ, nên hần không tiếp tục làm nữa, mặt đen thui đẩy đám người kia ra, đi tới bàn đánh bạc, “Cho Gia đồ xúc xắc.”

”Đặt đi... đặt đi.” Người chia bài thấy thế, lại bắt đầu một vòng mới lắc chuông.

Tần Tử Minh đem chiết phiến giắt vào bên hông, vén hai ống tay áo rộng lên cầm mười lượng bạc trong tay, biểu hiện trên mặt hết sức nghiêm túc, nghiên cứu rốt cuộc nên đặt Đại hay đặt Tiểu.

Đang lúc ấy thì không biết người nào đột nhiên từ phía sau đụng phải hần.

Hần không đứng vững, thân thể trực tiếp ngã nhào trên bàn, cái hộp trên mặt bàn cùng bạc đều “Ào ào” rơi xuống mặt đất.

Mấy con bạc thấy thế vội vàng ngồi chồm hồm xuống nhặt bạc của mình, người chia bài cũng vội vàng đi nhặt xúc xắc rơi tán loạn trên mặt đất.

”Ai vậy! Lại dám đụng vào Gia, không muốn sống nữa có phải hay không!” Tần Tử Minh từ trên bàn bò dậy che eo của mình, xoay người, nhìn những người đi đến và người rời đi khỏi bàn đánh bạc, âm thanh hùng hùng hổ hổ bị chìm ngập ở trung tâm sông bạc.

Vào lúc này bàn đánh bạc đã một lần nữa dọn xong, hộp cũng đã bày trên bàn, những con bạc do dự một chút rồi sau đó rồi rút mua Đại —— đã liên tục mở ra ba lần Tiểu, lần này hẳn là Đại.

Tần Tử Minh giống như là ngoại tộc, không coi ai ra gì cực kỳ kiên định đem mười lượng bạc trong tay ném tới “Tiểu” bên trên, “Cho Gia mở cóc.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Hần Là Đồ Thần

“Nhất nhị nhị, Tiểu.”

Cái cóc chứa xúc xắc vừa mở, Tần Tử Minh cười tươi như hoa. Những người bên cạnh thấy vậy hai mắt nhìn nhau, cảm thấy có chút khó tin.

Bởi vì những người khác đều mua lớn cho nên lần này Tần Tử Minh buồn bán lời năm mươi lượng, về mặt hần không khỏi càng thêm mãn nguyện, nóng lòng muốn thử, “Tiếp tục, tiếp tục.”

Lần này hần lại không chút do dự đặt 50 lượng vào Đại.

”Mở ra mở ra đây, tam ngũ lục, Đại.” Lúc này không chỉ có những người đánh bạc nhìn hần với cặp mắt khác xưa, ngay cả người chia bài cũng

đánh giả hấn từ trên xuống dưới nhiều lần.

Bọn họ làm nghề này, đối với những khách quen trong sòng bạc rất quen thuộc, chứ đừng nói chỉ là người đánh bạc tốt, nhưng bọn họ tuyệt đối không nhận ra người trước mặt với một thân cảm bào này, xem ra giống như là một công tử phú gia, nhưng thật sự rất lạ mặt.

Mặc dù trên trăm lượng bạc chỉ là số lượng nhỏ, nhưng cần nên chú ý người này, lần thứ nhất thắng có thể nói là hấn có vận khí tốt, nhưng mỗi lần vận khí đều tốt như vậy, hơn nữa.

”Ồi chào, vận may ngày hôm nay thật sự quá tốt.” Tần Từ Minh ôm tất cả bạc trên bàn vào người, nhìn trước mặt có hơn hai trăm lượng bạc, cười híp mắt.

Chúng cò bạc thấy vậy, trong lòng đều âm thầm bội phục hấn, đồng thời tất cả biết rõ, người này là đại thần!

”Tới tới tới, mua đi mua đi.” Ánh mắt người chia bài trở nên thâm trầm, mặc dù có chút kiêng kỵ Tần Từ Minh, nhưng việc làm ăn này hấn vẫn muốn làm tiếp.

Bộ dạng của Tần Từ Minh có chút thành thoi, liếc mắt nhìn bàn đánh bạc một cái, không chút do dự ném tất cả bạc trước mặt đến Tiểu.

Chúng cò bạc thấy thế cũng rối rít không chút do dự đem mình bạc đặt ở Tiểu.

”Mở ra mở ra.” Người chia bài thấy tất cả mọi người đặt Tiểu, trong mắt nổi lên vẻ giảo hoạt, lần này bọn họ chắc chắn đều sẽ thua mất cả chì lẫn chài.

Nhưng khi hộp vừa mở, mặt của hấn vừa trắng, vừa xanh.

”Nhất nhị tam, Tiểu!” Tần Từ Minh nhìn xúc xắc trong hộp, cao hứng vỗ tay lớn tiếng nói.

Chúng cò bạc sau lưng hấn thấy thế, đều cao giọng hoan hô, rối rít ném cho Tần Từ Minh những ánh mắt bội phục. Lúc này, trong lòng bọn họ, sự tồn tại của Tần Từ Minh chẳng khác nào thần linh.

Lần này người chia bài lại tổn thất nặng nề rồi, bỗng chốc lấy ra năm trăm lượng bạc.

”Mau lên mau lên.” Lần này đến phiên chúng cò bạc thúc giục chia bài, ánh mắt của bọn họ đều chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Tần Từ Minh, chỉ cần Tần Từ Minh đặt cái gì, bọn họ sẽ không chút do dự đặt theo toàn bộ gia sản của chính mình.

Người chia bài bắt đầu có chút luống cuống, đây là lần đầu tiên gặp phải người như Tần Từ Minh, đáng sợ hơn nữa là càng ngày càng có nhiều người tụ tập đến bên này, nếu bọn họ đều đặt theo Tần Từ Minh, như vậy khi mở cốc, tổn thất của hấn có thể sẽ hết sức lớn.

”Ngũ lục tam, Đại!”

Chưa tới nửa canh giờ bạc trước mặt Tần Từ Minh đã chất thành gần một ngàn lượng, mỗi lần cược hấn đều đặt hết toàn bộ bạc, cho nên số lượng bạc thắng được tăng lên cực nhanh, hơn nữa tất cả mọi người đều đặt cược giống hấn cho nên sòng bạc đã thua gần ba ngàn lượng.

Không biết người nào đem một cái ghế Thái sư cho Tần Từ Minh, hấn cũng ung dung ngồi xuống, mặt mày hớn hơ, xem ra hấn phải đánh một cuộc lớn hơn nữa, trong chốc lát sẽ không đi.

Người chia bài phát run, chỉ cảm thấy cái hộp trong tay nặng ngàn cân, lay động nó hết sức khó khăn, nhưng càng ngày có càng nhiều người tụ tập tới đây, sự dục đồ nổi lên buộc hấn phải mở, hấn hiện tại mở không được mà không mở cũng không xong.

Đang trong thời gian khó khăn, từ trong đám người đột nhiên truyền đến một âm thanh không lớn nhưng rất hùng hậu, “Chờ đã.”

Mọi người rối rít nhường ra một con đường, chỉ thấy một hình bóng mặc trường bào màu rậm nắng, nam tử trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi, có hai chòm râu đi tới, biểu hiện trên mặt mặc dù không nghiêm túc nhưng lại làm cho người ta cảm thấy không giận mà uy, hấn nhìn thoáng qua một cái, đám người vốn đang cao giọng ủng hộ bỗng nhiên im lặng.

”Hóa ra là Vương gia, tiểu nhân không biết Vương gia đại giá quang lâm, có nhiều chậm trễ, mong Vương gia thứ tội.” Người nọ đi tới trước mặt Tần Từ Minh, khom lưng, cung kính thi lễ.

”Tiền chương quỹ không cần đa lễ,“ Trên mặt Tần Từ Minh vẫn giữ nụ cười, vẫn là bộ dạng thành thoi như cũ, ”Tối nay bản vương nhân rồi nhàm chán, có chút ngứa tay, cho nên tới đánh cuộc vài ván, không ngờ tới vận khí lại tốt như vậy, thắng nhiều bạc như thế, thật ngại.”

”Ha ha, Vương gia đã khiêm tốn rồi,“ Mặc dù trên mặt Tiền chương quỹ vẫn giữ nụ cười, nhưng trong ánh mắt nhìn Tần Từ Minh, một nụ cười cũng không có, ”Ai ai cũng biết kỹ thuật đánh bạc của Vương gia vô cùng tốt, khi đánh cuộc chắc chắn tất thắng, nơi này là sòng bạc, thắng thua đều là số trời, làm sao có thể trách ý tứ vừa rồi được.”

”Tiền chương quỹ quá khen, bản vương đã thật lâu không tới đánh cuộc, nên xuống tay rồi.”

Tiền chương quỹ nhìn thoáng qua bạc trước mặt Tần Từ Minh, ngoài thì cười nhưng trong không cười nói, ”Vương gia ngài nương tay còn có thể thắng

nhiều bạc như vậy, nếu ngài không nương tay, chỉ sợ sông bạc của tiểu nhân tôi nay phải đóng cửa.”

”Không đến mức như thế đâu, sông bạc của Tiền chương quỹ là sông bạc lớn nhất kinh thành làm sao nói đóng là có thể đóng chứ?”

”Vương gia nói đùa, tiểu nhân làm ăn nhỏ, cũng muốn nuôi dưỡng gia đình, kính xin Vương gia giờ cao đánh khẽ.”

”Như thế nào?” Nghe Tiền chương quỹ nói những lời này, Tần Từ Minh hí mắt lại, “Tiền chương quỹ đang đuổi bản vương sao?”

”Tiểu nhân biết Vương gia không phải người ham thích đánh cuộc, mặc dù vận may tốt nhưng luôn luôn chỉ chơi mấy ván rồi đi. Huống chi bây giờ đã không còn sớm, không bằng tiểu nhân xin Vương gia đi Cẩm Thú các uống rượu?”

Cẩm Thú các là một trong những nơi Tần Từ Minh thích đến trăng gió nhất, quan to hiển quý trong kinh thành yêu thích nam sắc không phải là số ít, nhưng trong số các hoàng tử chính xác chỉ có một mình Tần Từ Minh cho nên mọi người ở kinh thành đều biết chuyện này.

Ai ngờ Tần Từ Minh lại cự tuyệt hần ngay trước mặt mọi người, “Không đi, ngày hôm nay bản vương đã đến đánh cuộc thì phải ở nơi này đánh cuộc thống khoái.”

Tiền chương quỹ nghe ra ý không muốn đi trong lời nói của hần, tức khắc sắc mặt tối sầm lại, “Tiểu nhân luôn luôn cực kỳ kính trọng Vương gia, nếu có chỗ đắc tội, kính xin Vương gia nói rõ ra.”

”Bản vương còn chưa nói ngươi đắc tội bản vương a, Tiền chương quỹ, ngươi cần gì phải miễn cảm như vậy đâu rồi, hôm nay bản vương tới cũng chỉ là muốn đánh cuộc mà thôi, chẳng lẽ sông bạc này của Tiền chương quỹ không hoan nghênh bản vương?”

”Không sai, đã đến giờ đóng cửa của tiểu điểm rồi cho nên kính xin Vương gia rời đi.”

Tần Từ Minh làm bộ nhìn bầu trời bên ngoài, không hiểu nói, “Bản vương biết sông bạc Cát Tường hoạt động trắng đêm không ngừng, nhưng bây giờ chỉ mới là giờ Hợi (9-11 giờ), Tiền chương quỹ chẳng lẽ nghĩ muốn lừa gạt bản vương?”

”Không có tiền, cho nên không cá cược nổi!” Thấy Tần Từ Minh gây sự, không chịu rời đi, Tiền chương quỹ rốt cục cũng nổi cơn tức giận, thoáng cái giọng nói trở nên cứng rắn.

”Ô? Thật sao?” Tần Từ Minh móc ra chiết phiến bên hông, câu được câu không gõ gõ cái ghế, nở nụ cười, giống như là lơ đãng nói, “Bản vương nghe nói hai ngày trước An hầu gia mới ở chỗ này thua 50 vạn lượng bạc, tại sao Tiền chương quỹ có thể nói là không có tiền vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ngoan, Đừng Sợ

”Vương gia, ngài thực sự không biết, An hầu gia đúng là đã viết phiếu nợ nhưng đến bây giờ hần vẫn còn chưa giao bạc đâu.” Nghe thấy ý tứ trong lời nói của Tần Từ Minh, trong bụng Tiền chương quỹ rốt cuộc hiểu rõ, thì ra đây mới là mục đích chính mà Tần Từ Minh đến đây hôm nay.

”Tiền kia chương quỹ cũng có thể viết phiếu nợ cho bản vương, bản vương không quan tâm.” Tần Từ Minh nhìn khuôn mặt xanh mét của Tiền chương quỹ, cười vô hại.

”Xem ra hôm nay Vương gia cố ý không đi?” Tiền chương quỹ cười lạnh, giờ tay lên lập tức liền có mấy đại hán cao lớn thô kệch xông tới, mắt nhìn chằm chằm Tần Từ Minh.

Cùng lúc đó ở dưới hành lang lầu hai bày biện một bàn trà, một nam tử mặc thân cẩm bào màu đỏ thẫm ngồi bên cạnh, hần dùng ngọc quan để buộc tóc, trên khóe miệng mang theo một nụ cười, cực kỳ hứng thú nhìn cục diện giương cung bạt kiếm ở dưới lầu, Tần Từ Minh lười biếng ngồi bên trong Thái sư, gã sai vặt hoảng sợ đứng ở bên cạnh hần, hai bóng người đơn bạc cùng với mấy đại hán cao lớn kia tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, thoạt nhìn giống như không hề có một chút lực chiến đấu.

”Điện hạ có muốn xuất thủ hay không.” Tùy tùng sau lưng thấy không khí lầu dưới căng thẳng khom lưng cung kính hỏi.

”Không vội,” Tần Từ Minh bưng tách trà uống một hớp, lúc này mới chậm chậm nói, “Chúng ta xem cuộc vui là tốt rồi, còn chưa tới thời điểm cần xuất thủ.”

Nếu đổi lại trước kia có lẽ sau đó hần sẽ giảng hòa, thuận tay cứu Tần Từ Minh một chút, gia tăng độ thiện cảm với mình trong suy nghĩ của mọi người, nhưng lần trước hần ở Vương Phủ ăn tiệc thời lớn như vậy làm sao có thể lại ra tay giúp Tần Từ Minh nữa?

Huống chi chỗ này không phải nơi có thể tùy tiện xuất thủ.

Làm quan không phải đơn giản, nhất là muốn làm một người quan tốt, thậm chí có thể nói là hết sức cực khổ. Có lẽ từ xưa đến nay vẫn có nhiều người cố gắng bước lên con đường làm quan như vậy, đơn giản chỉ vì tài phú quyền thế.

Cho dù là quan lớn trong kinh, bổng lộc mỗi tháng triều đình cho cùng lắm chỉ gần đủ chi tiêu hàng ngày thôi, như vậy phải làm như thế nào mới có thể vượt qua xa hoa đồi trụy, cuộc sống xa xỉ, dĩ nhiên chính thêm muốn cầm quyền, còn sợ không có tiền đưa tới cửa sao?

Nhưng tham ô nhận hối lộ cuối cùng không thể được công bố giữa ban ngày, còn nữa, đưa tay cầm tiền của người khác lúc nào cũng không tiện lắm, hơn nữa, quan trường chìm nổi, không chừng ngày nào đó, chỉ trong một đêm đã trở thành người không quyền không thế, vì vậy nhiều người lựa chọn đầu từ kiếm tiền.

Trên đường Trường Nhạc này có hơn phân nửa cửa hàng có chỗ dựa sau lưng là quan to trong triều, triều đình mặc dù ban bố lệnh nghiêm cấm quan lại trong triều kinh doanh cửa hàng tư, kiểm soát món lãi kén sù nhưng tình huống như thế ở kinh thành đã sớm thành không khí, hơn nữa miếng mồi béo bở như thế ai mà ngu không vơ vét?

Sòng bạc Cát Tường mỗi ngày kiếm mấy vạn lượng bạc không phải là chuyện khó, mà Tiền chương quỹ, trên phố có tin đồn nói hán tiền nhiều không đếm xuể, hậu phương vững vàng trong triều —— có thể mở sông bạc ở thịnh kinh giàu sang này, không tiền không quyền tuyệt đối không thể tiếp tục mở được .

Tháng trước, đích từ nhà Lưu thượng thư đem theo một đám người tới sông bạc gây chuyện, bị người của Tiền chương quỹ của cắt đứt chân tại chỗ. Lúc ấy tất cả mọi người đều cho rằng sông bạc Cát Tường lần này đã gây ra chuyện lớn rồi rồi, không lâu nữa sẽ đóng cửa thôi, lại không nghĩ chuyện này báo lên Hình bộ về sau lại bị đè ép xuống, đêm hôm ấy Lưu thượng thư vội vã đi Hình bộ rút lui đơn kiện.

Lúc này mọi người mới biết hậu đài của sông bạc Cát Tường cứng đến bao nhiêu, rồi rít đoán xem thử vị quan lớn kia là ai, trong khoảng thời gian ngắn mọi người đều đoán tới đoán lui những người có khả năng, nhưng không ai nghĩ đến thật ra hậu đài của sông bạc Cát Tường chính là đương kim thái tử Tàn Huy.

Tàn Huy là người luôn biết che dấu, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào bôi nhọ mình, sông bạc này chính là sản nghiệp của hắn, tất nhiên hắn sẽ ản núp thật sâu. Chẳng qua là Tàn Tu Dương địch thủ lớn nhất của hắn trong triều đình, Tàn Tu Dương điều tra nhiều lần cuối cùng vẫn tra ra chuyện này.

Đáng tiếc cho Tàn Từ Minh cái gì cũng không biết, đem mình đụng trên họng súng, thật đáng thương.

Thấy Tiền chương quỹ giống như chuẩn bị động thủ, trong mắt Tàn Từ Minh lộ ra một tia lãnh ý, hắn dù gì cũng là Vương gia, cho dù ăn chơi như thế nào, ở trong kinh thành này thật đúng là không có ai dám động thủ với hắn , “Ồ, Tiền chương quỹ đây là muốn chuẩn bị mạnh bạo với bản vương ?”

“Tiểu nhân nào dám?” Tiền chương quỹ hừ lạnh một tiếng, “Chẳng qua là Vương gia không chịu rời đi, tiểu nhân không thể làm gì khác hơn là giúp Vương gia rời khỏi đây.”

Tiếng nói Tiền chương quỹ vừa dứt, mấy đại hán kia liền đi tới chỗ Tàn Từ Minh, làm bộ muốn bắt hắn.

“Gia, cái này.” Gã sai vặt sau lưng thấy thế có chút luống cuống, đang muốn đứng ra lại bị Tàn Từ Minh kéo lại.

Hắn cúi đầu nhìn, thấy vẻ mặt Tàn Từ Minh hết sức bình tĩnh không hề có chút bối rối, sinh lòng bội phục, Vương gia quả nhiên là một người vô cùng bình tĩnh!

Những người đánh bạc thành cảnh tượng này cũng bắt đầu lui về sau chạy trốn tứ phía, sợ bọn họ đánh nhau không cẩn thận dính líu tới mình, cả sông bạc lập tức loạn thành một đoàn.

Tàn Từ Minh nắm thật chặt chiết phiến trong tay, ngoài mặt thì giả bộ gặp chuyện không rồi loạn nhưng thực tế trong lòng đang mừng mình trăm ngàn lần.

Hắn không nghĩ tới Tiền chương quỹ lại có can đảm đối xử với hắn như vậy, bằng không hôm nay hắn tuyệt đối sẽ không chỉ mang một gã sai vặt ra ngoài, nhưng hiện tại dù có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích rồi, hắn vẫn lo lắng cái miệng mình có thể nở hoa hay không.

Nhưng nếu thật sự cứ bị ném xuống như vậy, có lộ ra vẻ thật mất thể diện hay không, dù gì hắn cũng là Vương gia, sau này vẫn muốn lăn lộn vào con phố này.

Hay hắn vẫn nên đi với Tiền chương quỹ ra ngoài nói một chút, không làm phiền Tiền chương quỹ, chính hắn đi ra ngoài?

Liên tục cân nhắc, Tàn Từ Minh quyết định biện pháp, nam tử hán không ăn thiệt thòi trước mắt, mặc dù không có mặt mũi khi cúi đầu với Tiền chương quỹ nhưng như vậy dù sao cũng tốt hơn bị ném xuống vừa bị ném xuống vừa bị mất mặt mũi.

Mất thấy tay mấy đại hán kia chuẩn bị nắm cánh tay gầy yếu của hắn, Tàn Từ Minh đang chuẩn bị mở miệng lại đột nhiên cảm giác được có một trận gió mạnh quét vào mặt, gần như lướt qua bên tóc mai, hắn vô ý thức nhắm mắt lại, đã nghe một tiếng hét thảm trên đền bên tai.

Mở mắt ra nhìn, cổ tay vốn đang đưa tới bắt tay hắn của đại hán, rõ ràng ghim một ám khí hình thoi, giống như là tự chế , máu tươi chảy xuống theo cổ tay của hắn.

Cùng lúc đó, ngoài phòng truyện tới một tiếng nói nữ tử, “Ai dám cử động nữa thử nhìn một chút xem?”

Ánh mắt mọi người rớt rít nhìn ra ngoài phòng, chỉ thấy một cái bóng dáng màu lam nhạt, bên ngoài khoác một cái áo choàng lông chồn, cô gái sải bước vào bên trong sông bạc, đôi mắt nàng xinh đẹp động lòng người, chỉ là khi ánh mắt di chuyển, toát ra một cỗ sát khí làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Tiền chương quý không nghĩ tới người xuất hiện lại là một cô gái, không khỏi có chút kinh ngạc, đang muốn hỏi cô gái kia là ai, đã phát hiện Tần Từ Minh trước mặt giống như mộng có lấp lò xo, lập tức từ trên ghế nhảy lên, chạy về phía nàng kia, ôm lấy cánh tay của nàng, giọng nói hoàn toàn mềm nhũn, “Nương tử.”

An Tri Cẩm nhìn vành mắt hấn phiếm hồng, bộ dáng đáng thương, ngay trước mặt mọi người dùng tay sờ sờ sau gáy hấn, sùng nịch an ủi, “Ngoan, đừng sợ.”

----- lời nói với người xa lạ -----

Hỏi các người, Tiểu Minh Tử của chúng ta mà không mạnh! A Cẩm không khí phách!

Bắt quá đây chỉ là tạm thời thôi, tương lai không xa Tiểu Minh Tử có thể khí phách hơn cả A Cẩm, kính thỉnh mong đợi ~

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Trốn Phía Sau Bản Vương

Lời vừa thốt ra, không chỉ có những người ở đây, ngay cả Tần Từ Minh cũng giật mình kinh hãi, hấn trừng mắt nhìn nàng, có chút không thể tin được. Cô gái dịu dàng trước mặt này thật sự có phải là nương tử An Tri Cẩm nhanh nhẹn dũng mãnh của hấn không vậy ?

Nương tử nhà hấn, vậy mà lại yêu thương an ủi hấn!

Đợi một chút, sờ sờ ót, rõ ràng hấn đã lớn như thế, cũng không phải là một hài tử, vậy mà nàng dám ở trước mặt mọi người sờ đầu hấn, thế thì còn ra thể thống gì nữa!

Tần Từ Minh thu lại vẻ mặt đáng thương, đang muốn mắng nàng, nhưng An Tri Cẩm cũng không nhìn hấn một cái, thu tay về, tiến lên mấy bước, cười lạnh nói “Vị chương quý này thật to gan, lại dám xuất thủ với Vương gia, ở kinh thành này có còn tôn ti, vương pháp không?”

Tiền chương quý nghe vừa rồi Tần Từ Minh gọi nàng là nương tử, đã hiểu thân phận của cô gái trước mặt, mặc dù có chút không thể tin được nhưng vẫn tiến lên, giọng nói cường ngạnh nói “Tiểu nhân đã nói với Vương gia, tiểu điểm hôm nay đóng cửa rồi, nhưng Vương gia vẫn không muốn đi. Hôm nữa, Vương Phi nương nương xuất thủ đã thương người, hình như người bất chấp vương pháp là ngài mới đúng?”

”Ha ha, “không đợi An Tri Cẩm nói chuyện, Tần Từ Minh đã bước tới trước cùng nàng sóng vai, lạnh lùng nói, “Rốt cuộc người nào ra tay trước, tất cả mọi người trong sông bạc đều thấy. Hơn nữa, Tiền chương quý, người làm ăn coi trọng chữ tín, chính người cũng nói trong sông bạc thắng thua đều do thiên mệnh, nhưng ở nơi này, dám công khai chia bài lừa gạt, hôm nay còn muốn đuổi người, đây chẳng phải là một hành động lừa dối sao?”

Tần Từ Minh nói một phen, mọi người đều ồ lên, lúc này nghị luận nổi lên bốn phía, bên trong sông bạc thoáng trở nên náo nhiệt.

”Vương gia, những lời này không thể nói lung tung, tiểu nhân mở cửa tiệm ở trên đường Trường Nhạc nhiều năm, đây là lần đầu tiên nghe nói sông bạc Cát Tường chia bài lừa gạt. “Thấy mọi người bàn luận khe khẽ, Tiền chương quý không khỏi hơi giận.

”Lúc bản vừa tới, ở đây nhìn bàn lớn thật lâu,“ Tần Từ Minh chỉ chỗ cái bàn mình mới vừa đến, “Bởi vì thua nhiều thắng ít, cho nên gần như không có người nào, bản vương trao đổi xúc xúc trên bàn, quả nhiên phát hiện nó có thủy ngân[1].”

[1] Thủy ngân là một trong có ký hiệu Hg (từ hydrargyrum, tức là thủy ngân (hay nước bạc)) và 80. Là một kim loại nặng có ánh bạc, thủy ngân là một nguyên tố kim loại được biết có dạng ở nhiệt độ thường. Theo: Wikipedia.

Vừa nói xong, Tần Từ Minh mở bàn tay ra, quả nhiên thấy xúc xúc nằm ở lòng bàn tay của hấn.

Cuối cùng hấn đã biết An Ngọc làm như thế nào mới có thể thua đến 50 vạn lượng bạc rồi, đừng nói đến An Ngọc vốn là người mê bài bạc, đã cược rồi thì chắc chắn sẽ mất tất cả. Nếu đổi lại hấn, cũng không có biện pháp thắng chia bài ăn gian.

Từ lúc vừa mới bắt đầu hấn đã nhìn ra một ít đầu mối, cho nên phân phó gã sai vặt ở phía sau đẩy hấn một cái, sau đó cố ý làm rối loạn bàn, thừa dịp lúc xúc xúc rơi xuống đất đã đánh tráo.

”Nói hưu nói vượn!” Tiền chương quý thấy vậy thì tức giận nổi trận linh đình, “Xúc xúc này rõ ràng ở trong tay người, người làm sao chứng minh nó là của sông bạc?”

”Ba viên xúc xúc trên bàn bản vương chỉ đánh tráo hai, nếu Tiền chương quý cảm thấy bản vương oan uổng người, thì đập nát ba viên xúc xúc này ngay

trước mặt mọi người, thế là chân tướng rõ ràng.” Có An Tri Cầm ở bên cạnh làm chỗ dựa, Tần Từ Minh cảm thấy an tâm, vì vậy lời nói trong thời điểm này cũng vô cùng có trung khí, làm gì còn có một chút bộ dạng phé vật.

Nghe Tần Từ Minh nói thế, đám con bạc bắt đầu rối rít ồn ào, muốn đập phá xúc xắc nhìn cho rõ ràng.

Tiếng người đáng sợ, Tiền chương quỹ thấy mọi người đều đứng về phía Tần Từ Minh, có chút luống cuống, không nói hai lời vung tay lên, mấy đại hán liền xông đến chỗ Tần Từ Minh.

”Đánh người rồi, đánh người” Mọi người vốn xem náo nhiệt, vừa thấy mấy người này thật sự động thủ, cũng không quan tâm tới vậy xem, rồi rít chạy tứ phía tuôn ra khỏi sòng bạc Cát Tường.

Thấy thủ hạ của Tiền chương quỹ lao đến, không biết dừng khí của Tần Từ Minh từ đâu tới, bước nhanh về phía trước chắn trước người An Tri Cầm, giọng nói gấp gáp, “Trốn phía sau bản vương.”

An Tri Cầm sửng sốt một chút, nhìn bóng lưng nam nhân che ở trước mặt mình, có cảm giác không thể tin được vì: thứ nhất là nàng làm đặc công nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa có ai nói nàng trốn sau lưng, hai là những lời này lại từ miệng phé vật Tần Từ Minh thân thể gầy yếu, tứ chi không phát triển nói ra.

Trong lúc thời điểm mấu chốt, Vương gia phé vật này vẫn còn có khí chất nam tử.

”A”, nàng chưa kịp kinh ngạc xong đã nghe Tần Từ Minh hét thảm một tiếng, thân thể cũng nghiêng theo, nàng vội vàng đưa tay ôm hông của Tần Từ Minh, ổn định bước chân hắn.

”Vương gia.” Gã sai vật đứng ở một bên thấy thế vội vàng đánh tới, nhìn mặt của Tần Từ Minh bị đánh một quyền, thét chói tai “Vương gia, ngài chảy máu mũi.”

”Cái gì?” Tần Từ Minh chỉ cảm giác xương mũi đau đớn khó nhịn giống như bị chặt đứt, nghe gã sai vật nói như vậy vô ý thức lau một cái, quả nhiên thấy tay tràn đầy máu, mất hẳn ngăn ra, trong miệng không ngừng lầm bầm, “Máu, chảy máu. Bản vương có thể chết hay không a!”

Nắm cánh tay gã sai vật, Tần Từ Minh giống như lên cơn điên gào khóc thảm thiết, trong lòng An Tri Cầm trợn mắt nhìn thẳng, vẻ mặt từ trong ra ngoài đều phóng ra hai chữ “Kinh bỉ”, suy nghĩ sinh ra hảo cảm với Tần Từ Minh vừa rồi cũng không còn sót lại chút gì.

Nàng phát phát tay phân phó gã sai vật, “Diu Vương gia của người ngồi xuống.”

Với thân thể của Tần Từ Minh cho dù có nhân mười cũng không đủ đánh, thật không biết dừng khí mới vừa rồi của hắn từ đâu tới che ở trước người mình.

Gã sai vật nâng đỡ thân thể run rẩy của hắn tới cái ghế bên cạnh, chỉ là móng của hắn còn chưa ngồi xuống đã nghe phía sau truyền đến “Phanh” một tiếng vang thật lớn. Cả người hắn bị dọa giật mình một cái, nghiêng đầu nhìn thì phát hiện trong tay An Tri Cầm cầm lấy một cái ghế dài, nàng đập xuống, cái ghế lập tức đổ ập đến trên người thủ hạ của Tiền chương quỹ.

Ngay tức khắc, đầu một tên đại hán nở hoa, thân thể cao lớn tê liệt ngã xuống trên mặt, đất máu tươi chảy từ đầu ra ngoài thấm ướt y phục của hắn.

Chỉ nhìn đã cảm thấy đau rồi.

Lúc Tần Từ Minh vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần, bên tai lại lại truyền tới “Phanh” một tiếng vang thật lớn, hắn vô ý thức nhắm hai mắt lại, mở mắt một lần nữa thì phát hiện năm sáu đại hán ngoài người bị nàng đâm vào cổ tay lúc trước, hai người ngã xuống, còn lại ba đôi mắt nhìn chằm chằm, không người nào dám tiến lên nữa.

”Còn ai nữa?” Tay phải An Tri Cầm nắm lấy băng ghế, quanh thân tản ra một cỗ khí chất thô bạo, ánh mắt ngoan ác, riêng đôi mắt kia chỉ cần nhìn một cái là có thể làm cho người ta lạnh run.

Nàng từng bước đi về phía ba người còn lại, ba người kia giống như nhìn thấy quỷ, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi vô ý thức lui về phía sau.

Người này thật sự là một nữ nhân sao?

”Dừng tay!” Tiền chương quỹ nhìn thấy tình cảnh này cũng biết rằng thủ hạ của mình không phải là đối thủ của nàng, hắn đã phái người đi báo cho thái tử nên hiện tại nhất định phải ngăn cản An Tri Cầm tiếp tục hành hung, chờ thái tử điện hạ phái người tới đây.

Tiền chương quỹ lên tiếng, An Tri Cầm cũng bỏ đi cái ghế dính đầy máu trong tay, đi tới trước mặt Tiền chương quỹ bắt lấy cổ áo hắn.

”Người người người. Người muốn làm gì?” Thấy tận mắt An Tri ra tay ngoan độc, lúc này đối mặt với ánh mắt hung ác băng lãnh như tu la địa ngục, ngay cả Tiền chương quỹ khi nhìn thấy cảnh hoành tráng này cũng sợ sệt “Ban ngày ban mặt . . . ban ngày ban mặt. Chẳng, chẳng lẽ người, người, người dám ngang nhiên hành hung sao?”

An Tri Cầm không nói một lời ôm hắn đi tới trước mặt Tần Từ Minh, sau đó dùng lực đá một cái vào đầu gối của hắn, hai chân hắn liền mềm nhũn quỳ gối trước mặt Tần Từ Minh.

”Phu quân, mặc ngroi xử trí.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Lấy Được Phiếu Nợ

Tần Tu Dương ngồi ở lầu hai nhìn một màn như vậy, đột nhiên cảm thấy đầu gối mình có chút đau.

Lần trước ở Vương Phủ, đầu gối của hắn bị tảng đá đập trúng, hung hăng đập trên mặt đất đến bây giờ vẫn còn chưa khỏi hẳn. Lúc này, nhìn An Tri Cẩm cầm đầu ở lầu dưới, khoe miệng của hắn hiện lên một nụ cười đáng sợ.

Nữ nhân này dường như hơi giống Trương Dương[1] quá mức, súng bắn chim đầu đàn, lá gan của nàng thật đúng là rất lớn, người nào cũng dám đắc tội. Nếu đã như vậy, hắn không ngại giúp nàng một tay, đắc tội tới cùng với người này.

[1] Trương Dương: Trương Dương (chữ Hán: 張楊; ?-198) là tướng nhà Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông tham gia cuộc chiến giữa các chư hầu trước khi hình thành cục diện Tam Quốc.

”Nhìn thời cơ, lúc thích hợp có thể động thủ.” Tần Tu Dương đứng lên, để ly trà trong tay xuống, tùy tùng bên cạnh lập tức giúp hắn, ý vị sâu xa nhìn An Tri Cẩm ở lầu dưới một cái, xoay người rời khỏi sòng bạc.

Đợi đến lúc thái tử phái người tới. Cục diện rối rắm này, để xem An Tri Cẩm thu dọn như thế nào.

Chuyện nàng đã thương Lục Thi Vũ lần trước, Tần Huy không so đo với nàng một là vì chuyện này do Lục Thi Vũ sai trước, hai là vì Lục Thi Vũ cũng không phải là nhân vật quan trọng gì, không cần thiết phải xuất thủ, ba là bạn tâm thân phận thái tử của mình, nên Tần Huy không xuất thủ.

Nhưng lần này sẽ không giống nhau, nguồn thu nhập mà sông bạc Cát Tường này mang tới cho Tần Huy không có cách nào tương đương được, hai người An Tri Cẩm và Tần Tử Minh lại ngu xuẩn dám tìm tới tận cửa rồi đập phá quán, đây không phải là tự mình muốn tìm chết sao? Hơn nữa lần này Tần Huy ẩn dấu phía sau, có thể hạ thủ từ sau lưng

Còn hắn, chỉ cần đợi xem Tần Huy và Tần Tử Minh tranh cãi thật là tốt là được.

Tần Tử Minh nhìn Tiền chương quý đang quỳ gối trước mặt mình, hít hít lỗ mũi còn đang chảy máu, chê cười nói “Tiền chương quý, tất cả mọi người đều mở cửa làm ăn, không cần phải làm âm i như vậy.” Lời mới nói được một nửa thì cảm giác được chất lỏng ấm áp vẫn còn chảy xuống theo lỗ mũi, hắn liền nắm lấy ống tay áo của gã sai vặt bên cạnh bịt kín lỗ mũi.

Xương mũi có vẻ như không bị thương nhưng máu mũi thì giống như không ngăn được.

An Tri Cẩm không thể nhìn nổi nữa, tiến lên, một chân hung hăng dẫm trên lưng Tiền chương quý, đưa tay nhắc cằm Tần Tử Minh lên để cho cả đầu hắn ngửa ra sau, “Cứ giữ vững như vậy, không nên cử động.”

Nói xong, nàng trực tiếp xé hai mảnh vải nhỏ trên y phục nhét vào trong lỗ mũi của Tần Tử Minh.

Cầm truyền đến xúc cảm từ lòng bàn tay mềm mại của An Tri Cẩm, nhìn nương tử nhà mình mặc dù bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn nhưng vẫn giúp mình xử lý vết thương, trong lòng Tần Tử bỗng nhiên dâng lên một trận thoải mái không có lý do, vô cùng thuận theo mặc cho nàng định đoạt.

Hơn nữa mới vừa rồi An Tri Cẩm còn giúp hắn, ở trước mặt mọi người gọi hắn là phu quân, quả thực cho hắn đủ mặt mũi, trong lòng càng thêm vui.

Xem ra hắn sắp chinh phục được An Tri Cẩm

Hai người hoàn toàn không coi ai ra gì, sau khi tình cảm vợ chồng đậm thắm xong, ánh mắt An Tri Cẩm rơi xuống người Tiền chương quý, lạnh giọng nói, “Cho người hai lựa chọn: thứ nhất, để phu quân của ta tiếp tục đánh cuộc. Thứ hai, xóa bỏ số bạc mà An Ngọc thiếu người.”

”Không thể nào!” Tiền chương quý bị nàng dẫm dưới chân, gần như từ trong hàm răng nặn ra mấy chữ này.

Rõ ràng chính Tần Tử Minh tới đập phá quán, làm sao có thể tiếp tục? Mà số bạc An Ngọc thiếu không phải là năm ngàn lượng cũng không phải là năm vạn lượng, mà là năm mươi vạn lượng, số lượng lớn như vậy, gần như tương đương với nguồn thu vào nửa năm của sông bạc, nếu xóa bỏ, hắn phải khai báo thế nào với thái tử điện hạ?

”Tiền chương quý, “Lỗ mũi Tần Tử Minh bị bịt kín, chỉ có thể khó chịu nói, “Có câu 'hào hán không ăn thiệt thòi trước mắt', hơn nữa doanh thu mỗi ngày của sông bạc tương đối khá, cũng không để ý chút tiền kia, nơi này của người chia bài lừa gạt đã bị bản vương phơi bày, nếu người vẫn còn muốn mở cửa làm ăn trên đường Trường Nhạc, chúng ta sẽ nhường một bước. Nếu không, bản vương sẽ công khai chuyện người lừa dối An hầu gia. Đến lúc đó, người cảm thấy còn có thể ở lại kinh thành này sao?”

Tiền chương quỹ không nói, bởi vì hắn biết, Tần Tử Minh nói rất đúng, cho dù sau lưng sông bạc Cát Tường có thái tử làm chỗ dựa, nhưng thái tử cũng không có bản lĩnh để tất cả mọi người tới nơi này đánh bạc, chuyện chia bài giờ trò này một khi truyền đi, danh tiếng sông bạc chắc chắn sẽ hủy hoại chỉ trong chớp lát, sau này còn có thể làm ăn sao?

Đến lúc đó, tổn thất có thể không chỉ là 50 vạn lượng

”Ta đáp ứng.” Không còn thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, chân An Tri Cẩm dẫm ở trên lưng hắn càng ngày càng dùng sức, cả người hắn đều dán trên mặt đất rồi, đáng thương cho hắn chỉ là một lão già khom, nhiều năm rồi chỗ đó mới nhận được đãi ngộ như vậy, hắn sợ nếu mình không chịu thua thì sẽ không còn mạng mà đi gặp thái tử điện hạ.

Thấy vậy, An Tri Cẩm dõn chân.

Gã sai vật trong sông bạc vội vàng tới đỡ hắn dậy, hắn phát phát tay, gã sai vật lập tức ngấm hiểu đi vào quầy lấy ra một cái hộp, lấy một tờ giấy đưa cho Tần Tử Minh, “Đây là phiếu nợ của An hầu gia, phía trên còn có dấu tay của hắn, xin vương gia xem qua.”

Tần Tử Minh nhìn lướt qua, đưa ánh mắt về phía An Tri Cẩm, ý để cho An Tri Cẩm xem một chút có phải là nét chữ của An Ngọc hay không.

Vấn đề là An Tri Cẩm lại càng không biết rốt cuộc có phải hay không, nhưng vẫn thần nhiên nhận lấy phiếu nợ —— bọn họ cũng không có lá gan này, nếu như bọn họ dám đưa cho nàng đồ giả, nàng sẽ cho bọn họ biết kết quả của việc lừa gạt nàng là gì.

Chuyện tiến hành thuận lợi đến kỳ lạ, mặc dù bị đánh một quyền nhưng trong lòng Tần Tử Minh vẫn hết sức cao hứng, hắn giúp An Tri Cẩm giải quyết một vấn đề khó khăn lớn như vậy, hiện tại trong lòng An Tri Cẩm chắc chắn vô cùng cảm kích hắn, vừa rồi thái độ đối xử của nàng với hắn thay đổi như chong chóng chính là chứng minh.

Sau khi cầm phiếu nợ hai người mang theo gã sai vật nghênh ngang ra khỏi cửa sông bạc.

”Chương quỹ, cứ bỏ qua cho bọn họ như vậy sao?” Một gã sai vật trong quán nhìn bóng lưng vênh vào tự đắc của ba người kia có chút tức giận bèn nói, “Bọn họ đập phá đồ của chúng ta, còn đánh ngài thành như vậy.”

Tiền chương quỹ khoát tay ý bảo hắn đừng nói nữa, thái tử có việc không thể kịp thời phái người chạy tới. Nếu hắn không dùng kế hoãn binh này, chỉ sợ sông bạc hôm nay phải máu chảy thành sông rồi, lưng hắn bị An Tri Cẩm giẫm không thẳng lên được, xương cốt giống như muốn gãy, thân thể đau nhức, phải về phòng nghỉ ngơi một chút.

Thù này nhất định là phải báo !

”Thu thập đại sảnh một chút, trước hết tối nay đóng cửa.” Sau khi phân phó xong, Tiền chương quỹ vịn eo, được gã sai vật nâng đỡ chuẩn bị trở về phòng.

Đi chưa được mấy bước, đột nhiên cảm giác sau lưng truyền đến một chút đau nhói, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, thân thể hắn đã mềm nhũn ngã trên mặt đất.

”Chương quỹ, chương quỹ, ngài sao thế? !” Mấy gã sai vật bên trong sông bạc thấy thế vội vàng vây lại.

Nhờ ánh nến, không biết người nào gan lớn đưa tay thăm dò hơi thở của Tiền chương quỹ, chợt quát to một tiếng, “Không còn thở Chương quỹ đã chết!”

Trên lầu, một nam tử áo đen nghe được âm thanh la hét, thấy cục diện ở đại sảnh trở nên hỗn loạn, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, nhảy xuống xà nhà, giống như quỷ mị biến mất trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiều Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Hãn Thê

An Tri Cẩm và Tần Tử Minh ra khỏi sông bạc Cát Tường, trên đường phố chỉ còn vài ngọn đèn thừa thốt, tất cả cửa hàng đều chuẩn bị đóng cửa, người bán hàng rong cũng sớm thu dọn quầy hàng, dường như không nhìn thấy bóng người.

”Tại sao người lại đến?” Bên ngoài rất lạnh, không ấm áp như lúc ở trong sông bạc. Tần Tử Minh hà hơi, xoa xoa tay, thấy An Tri Cẩm đứng ở một bên xe ngựa, hắn nhanh chóng đi theo.

”Ta trở về đây.” Không ngờ An Tri Cẩm lập tức ngăn hành vi của hắn lại, nàng vừa mới ngồi xuống trong xe ngựa thì gã sai vật đã vung cái roi dài lên, con ngựa giương vó chạy đến phương hướng Vương Phủ.

Đề lại Tần Tử Minh trợn mắt há hốc mồm đứng tại chỗ, một trận gió rét thổi tới, hắt rùng mình một cái, thân thể lạnh run.

Lần thứ hai, chắc chắn là An Tri Cẩm cố ý ! Hẳn rõ ràng đã giúp An Hầu phủ chuyện lớn như vậy, hơn nữa thân thể còn vì thế mà bị đánh đến mang bệnh, tại sao An Tri Cẩm có thể đối xử với hắn như vậy? !

“Gia.” Gã sai vặt vẫn luôn đi phía sau thấy thế, tiến lên muốn an ủi hắn, “Vương Phi nương nương chắc có chuyện ở nơi khác không thể về Vương Phủ, nên mới đề chính ngài tự trở về.”

Tuy nói như vậy nhưng phương hướng mà xe ngựa đi đến chính là Vương Phủ.

Tần Tử Minh phát tay ý bảo hắn không cần nói thêm nữa, “Lộ Minh, đi tìm một chiếc xe ngựa đến đây cho bản vương.”

Nếu An Tri Cẩm không mang theo hắn, chẳng lẽ hắn không thể mượn một chiếc để trở về sao ? Lần nào nữ nhân này cũng chiếm lấy xe ngựa của hắn, chờ khi trở lại quý phủ cứ trực tiếp đặt làm một chiếc nữa là được.

“Nhưng mà.”

“Nhưng cái gì mà nhưng!” Thấy Lộ Minh còn hơi chần chờ, Tần Tử Minh cực kỳ tức giận, quạt trong tay hung hăng gõ lên ót của hắn một lần nữa “Bây giờ ngay cả lời của bản vương mà người cũng không nghe.”

“Không phải mà Vương gia.” Lộ Minh che ót của mình với gương mặt than khóc thảm thiết “Gia, chúng ta ra ngoài chỉ mang theo mười lượng bạc, bây giờ làm gì còn có bạc để mượn xe ngựa ạ.”

Hơn nữa, đừng nói là có bóng người trên đường, ngay cả bóng ma quỷ cũng không có thì đi nơi nào để mượn xe ngựa? !

“Cái gì? Không phải vừa rồi bản vương thắng rất nhiều bạc sao?”

“Nhưng lúc ngài đi cũng không cầm.”

Lúc này Tần Tử Minh mới nhớ vừa rồi lúc hắn và An Tri Cẩm cầm phiếu nợ nghênh ngang đi ra, lại quên cầm lấy hơn ngàn lượng bạc mà hắn thắng được!

Hắn cảm giác được lòng mình rỉ máu —— tiền tiêu vật mười lượng bạc một tháng hôm nay đều tiêu hết.

Nhưng tình huống như thế này hắn cũng không thể đi vào lấy một lần nữa, ép Tiền chương quỹ giao ra phiếu nợ cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, hơn nữa An Tri Cẩm vừa đi, nếu bây giờ hắn trở lại chẳng phải là đang đưa dê vào miệng cọp sao? !

Tần Tử Minh suy nghĩ một hồi lâu rồi thở dài một hơi, nhìn con đường đến Vương Phủ dài dằng dặc, mặt mày ủ rũ nói “Đi thôi.”

Chờ đến lúc hắn mệt mỏi đến chết về đến quý phủ, Tôn quản gia đã sớm đứng ở cửa phủ chờ hắn. Thấy hắn trở lại thì vội vàng nghênh đón, phủ thêm một cái áo choàng cho hắn “Rốt cuộc ngài cũng đã trở lại, ngài vất vả rồi, mau đến Tê Vân các nghỉ ngơi.”

Tần Tử Minh choàng tay qua vai Tôn quản gia thở hắt ra một hơi, sau đó nhấc chân đi tới Tê Vân các “Tôn quản gia, sáng sớm ngày mai đi đặt một chiếc xe ngựa cho bản vương, sắp xếp giống như trước kia toàn bộ phải cao cấp nhất, ta muốn ngựa thuần chủng của Tây Vực.”

“Vương gia, cái này sợ không được.” Không chờ hắn nói xong, mặt Tôn quản gia lộ vẻ khó xử.

“Tại sao không được?”

“Vương Phi nương nương nói quý phủ chi quá lớn, phải cắt giảm, nên từ nay về sau những thứ không cần chi thì phải trừ.”

“Lại là Vương Phi nương nương!” Hiện tại Tần Tử Minh chỉ cần nghe thấy bốn chữ này đầu hắn cũng muốn nổ, “Rốt cuộc bản vương là chủ hay nàng là chủ? Các người đều là người vô nghĩa, bản vương cực khổ nuôi các người nhiều năm như vậy, nàng mới vào Vương Phủ này mấy ngày, các người đều cùng nhau phản bội đi theo nàng cùng nhau ăn hiếp bản vương rồi!”

“.” Không phải chính Vương Gia ngài ký khế ước bán thân sao?

Ngay cả Vương gia cũng phải nghe Vương phi, hạ nhân như bọn họ làm sao có thể dám phản kháng?

“Nàng ở đâu? ! Bản vương muốn đi tìm nàng lý luận!” Tần Tử Minh không nhịn được nữa, hắn không thể trải qua những ngày như thế được. An Tri Cẩm thật sự quá ghê tởm, đúng là được voi đòi tiền.

“Bây giờ nương nương đang ở Lưu Vân uyển. Ai, Vương gia, Vương gia, ngài... ngài muốn đi chỗ nào.”

Tần Tử Minh bị tức đến nỗi quên hết mệt mỏi, lúc này toàn thân tràn đầy khí lực nổi giận ùng ùng chạy thẳng tới Lưu Vân uyển.

Lúc này, An Tri Cẩm đang ở trong Lưu Vân uyển tính toán sổ sách, Vương Phủ tuy không nhỏ nhưng cuối cùng cũng chỉ là mặt ngoài, thực tế lại không

có của cái gì cho nên làm nàng rất nhức đầu, nếu muốn thực hiện chuyện của nàng thì cần phải có một số tiền tài lớn.

”Bốp” một tiếng, cửa bị đẩy ra .

An Tri Cầm ngẩng đầu, thấy Tần Tử Minh nổi giận đùng đùng đứng ở cửa, tức giận trong mắt dường như muốn phun ra ngoài.

Nàng nhú mày, “Có chuyện gì?”

Một trận gió lùa đêm đông từ dưới hiên gào thét thổi qua, đột nhiên Tần Tử Minh cảm thấy sau lưng chợt lạnh, chống lại cặp còn người băng lãnh của An Tri Cầm, lúc này cả người hắn đều cứng ngắc, tất cả lửa giận nhất thời biến mất vô ảnh vô tung. Hắn chép miệng, như một cô vợ nhỏ ủy khuất đến trước bàn đọc sách, “Chúng ta thương lượng một vấn đề được không?”

”Nói.” An Tri Cầm thấy vậy, thân nhiên phun ra mấy chữ này, cúi đầu xuống tiếp tục viết viết vẽ vẽ trên giấy, quên món nợ của chính mình.

”Bản vương là một Vương gia, các loại xã giao vân vân trong ngày thường có rất nhiều, người hạn chế bản vương dùng tiền như vậy, có phải quá khát khe không”

“.” An Tri Cầm giống như không nghe thấy ngồi im bất động.

”Những thứ khác không nói, người xem hai ta lúc ra cửa, nếu người dùng xe ngựa thì bản vương sẽ không dùng được rồi. Bản vương là một Vương gia, dùng cặp chân này đi trên đường, mất mặt cỡ nào. Huống chi không phải chỉ là mặt mũi của bản vương, ngay cả mặt mũi của người cũng bị ném đi, phải không?”

An Tri Cầm “Bốp” một tiếng để xuống cái bút trong tay, vòng tay trước ngực ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn Tần Tử Minh “Chuyện này không thương lượng, sau này người đi nơi nào đều tự mình đi tới đi.”

Giọng nói hết sức kiên quyết không có một điểm thương lượng.

”Người”

”À đúng, còn có việc người mỗi tháng mời Duyệt Tâm cô nương ở Hồng Tự Lâu tới quý phủ nghe hát, bắt đầu hủy bỏ từ bây giờ, ta đã phân phó Tôn quản gia, sau này những thứ chó mèo tạp nham không cho phép bỏ vào phủ nữa.”

”Người!” Vừa nghe lời này, thiếu chút nữa mắt Tần Tử Minh tối sầm ngã xuống đất bỏ mình, so với các vương tôn quý tộc khác, hắn bình thường không thích chơi cá cược, chỉ yêu thích nghe tiểu khúc, bây giờ còn bị An Tri Cầm cưỡng chế tước đoạt, “Người Bản vương liều mạng với người!”

Móng vuốt của hắn còn chưa nhích tới gần An Tri Cầm, An Tri Cầm bỗng nhiên đứng lên bắt lấy cổ tay hắn lật lại rồi giữ chặt, động tác nhuần nhuyễn như mây bay nước chảy, hắn bị An Tri Cầm khống chế không thể động đậy .

An Tri Cầm không nhìn về mặt tức giận của hắn, một cái tay khác nâng cằm hắn lên, nghiêm túc nhìn mũi của hắn, “Ừ, tốt lắm, không có chảy máu mũi.”

Nói xong, buông lỏng hắn ra, lấy ra một bình sứ nhỏ từ trên tay ném tới trong tay của hắn, “Đây là thuốc chữa thương ta mới dặn Phan đại phu đưa, trở về xoa lên mũi của người, nếu để ngày mai sưng lên sẽ không dễ nhìn.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Gây Họa

”Chỉ là thân thể người không tốt, sau này không nên tùy tiện che trước người kẻ khác.” Mặt An Tri Cầm không thay đổi nói với hắn rồi khép cửa phòng lại.

Tần Tử Minh đứng ở ngoài cửa, nhìn cửa phòng đóng chặt, nắm chai thuốc trong tay, đầu hỗn loạn.

Không sai, mới vừa rồi hắn rất tức giận, tức giận đến mức hận không thể giết An Tri Cầm. Nhưng khi nàng kiểm tra vết thương, còn đưa lọ thuốc vào tay mình, tức giận trong lòng hắn nháy mắt tan thành mây khói.

Dáng vẻ phẫn nộ lúc vừa mới tới Lưu Vân uyển đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cả người hắn đều đã trút giận, cúi đầu suy nghĩ, kéo thân thể vừa mệt mỏi vừa lạnh lẽo từng bước đi tới Tê Vân các.

Rốt cuộc An Tri Cầm là người như thế nào?

Rõ ràng nàng đáng hận như vậy, vào đêm hôm đó từ lúc mới đến Vương Phủ, nàng vẫn miệt thị hắn, coi thường hắn, còn đối xử với hắn hết sức hà khắc,

thậm chí có thể nói là ngược đãi hần, nhưng vì sao hần không hận được nàng.

Ngày đại hôn hôm đó, nàng làm Tần Tu Dương mất mặt trước mọi người để hần trút giận, buổi tối đuổi hần ra khỏi phòng nhưng vẫn ném một cái chăn cho hần, lúc Lục Thi Vũ lên tiếng vũ nhục hần, nàng ra tay tàn nhẫn, lúc hần thiếu chút nữa bị đánh thì nàng đột nhiên xuất hiện cứu hần, hiện tại hần bị thương, nàng còn lấy thuốc cho hần. Trong lòng hần không chỉ không hận An Tri Cẩm, thậm chí còn cảm nhận được một chút theo lời nói Tôn quân gia, những điều tốt mà An Tri Cẩm đã làm cho hần.

Nhưng những chuyện quá phận mà nữ nhân kia làm rõ ràng nhiều hơn những chuyện tốt

Tần Từ Minh cảm thấy mình nhất định là điên rồi.

Nếu không phải bởi vì từ nhỏ hần đã thiếu hụt tình thương yêu, không có người nào đối tốt với hần, nên An Tri Cẩm chỉ làm một chút chuyện nhỏ sẽ khiến cho hần cảm kích.

Đúng, nhất định là bởi vì ... thế!

Tần Từ Minh chỉ thấy đầu cực kỳ hỗn loạn, hần không hiểu rốt cuộc An Tri Cẩm là người như thế nào, cũng không biết rốt cuộc nàng đối với mình như thế nào, hần càng không phát hiện bây giờ trong đầu hần tất cả đều là An Tri Cẩm.

Vô tri vô giác kéo thân thể mệt mỏi trở về Tê Vân các, Tần Từ Minh nằm xuống chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, bởi vì An Ngọc tới Vương Phủ từ sáng sớm nên Tôn quân gia tới gọi hần rời giường. Chờ Tần Từ Minh rửa mặt chỉnh đốn xong, lúc tới tiền sảnh, An Ngọc đã sớm ngồi ở đó chờ hần .

”A Cẩm đâu? Nàng không đến sao?” Tần Từ Minh nhìn quanh bốn phía không tìm thấy bóng dáng của An Tri Cẩm, cảm thấy có chút kỳ quái, An Ngọc là cha nàng, cha tới thì nàng nên kích động mà sớm xuất hiện chứ?

”Bẩm Vương gia, Vương Phi còn đang ở hậu viện, nói sẽ tới.”

”Vậy à,“ Tần Từ Minh xoa con mắt nhấp nhem ngồi xuống, vừa ngáp vừa nói, ”Nhạc phụ[1] đại nhân, không biết mới sáng sớm như vậy ngài đã tới Vương Phủ là vì chuyện gì?”

[1] Nhạc phụ: cha vợ

Đêm qua về Vương phủ đã là lúc khuya nên hần chưa từng phái người đưa phiếu nợ tới An Hầu Phủ, nói vậy, bây giờ An Ngọc vẫn chưa biết phiếu nợ đã được cầm về, vậy chuyện đi này của ông ta chính là vì tìm hần vay tiền, giải quyết những khoản nợ đánh cuộc rồi.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của ông ta, nhất định là vì chuyện này, không thể nghi ngờ.

”Tôi hôm qua nguoi và A Cẩm tới sông bạc Cát Tường?”

”A? Hầu gia, ngài đã biết rồi?” Tần Từ Minh lắp bắp kinh hãi, không nghĩ tới An Ngọc tin tức linh thông như vậy, chẳng lẽ đêm qua An Tri Cẩm đã phái người giao phiếu nợ cho An Hầu Phủ rồi? ”Chỉ là chuyện nhỏ, An hầu gia ngài không cần phải cố ý đến đây.”

”Xem ra lời đồn đãi là thật.” An Ngọc không đợi hần nói xong, cả người ngồi phịch ở trên ghế, khắp khuôn mặt đều là vẻ tuyệt vọng ”Cái này xong rồi, xong hết rồi.”

”Hả? Nhạc phụ đại nhân, ngài đang nói gì vậy?”

”Nguoi và A Cẩm gây đại họa rồi!”

”Đại họa?” Thấy sắc mặt hần vô cùng khó coi, Tần Từ Minh không hiểu ra sao, đêm qua bọn họ đi sông bạc Cát Tường náo loạn một phen, muốn nói gây họa, hần phải nên nghĩ đến Tiền chương quý.

”Nguoi còn không biết sao, sáng sớm hôm nay, chuyện đã truyền đi đầu đường cuối ngõ ở kinh thành này rồi, nói đêm qua A Cẩm ở trong sông bạc Cát Tường ra tay với người khác.”

Tần Từ Minh nhớ lại cảnh tượng đêm qua An Tri Cẩm cầm cái ghế đập người khác, gật đầu ”Đúng vậy, không sai.”

”Sau đó đánh chết người rồi!”

”Cái gì? !” Tần Từ Minh thoáng cái từ trên ghế nhảy dựng lên, ”Đánh chết người nào?”

”Còn có thể là ai? Không phải A Cẩm đánh Tiền chương quý sao.”

”Tiền chương quý chết rồi. Không thể nào! Tối hôm qua lúc chúng ta rời đi, rõ ràng hần vẫn còn tốt.” Tần Từ Minh vỗ bàn một cái, nói ”Tôi hôm qua A Cẩm cũng chỉ đập hần, đánh hần lúc nào, đây quả thực là nói bậy nói bạ!”

”Ai, dù sao chuyện này cũng đã báo lên Hinh bộ rồi, đoán chừng một lúc nữa sẽ qua, Hinh bộ sẽ phái người truyền lời cho người và A Cẩm Hai người các người a, tuổi trẻ khinh cuồng, đánh người thì cũng thôi, nhưng làm sao có thể đánh người đến chết? Các người không biết Tiên chương quý ở kinh thành này có bao nhiêu thế lực, hậu thuẫn đáng sợ đến bao nhiêu đâu.”

”Hinh bộ có cứng rắn hơn nữa cũng có thể bắt bản vương đền mạng sao?” Sau khi kinh ngạc, Tần Tử Minh lập tức bình tĩnh lại, mặc dù hắn không đánh chết người, nhưng cho dù nói thế nào, hắn là hoàng tử, đừng nói Tiên chương quý là một bình dân, cho dù là trọng thần trong triều cũng không có khả năng bắt hắn đền mạng.

”Vì thế, nên nếu Hinh bộ phái người tới, người cứ nói là người giết.” Thiên sắc đột nhiên truyền đến tiếng nói của nữ tử, vừa dứt lời chỉ thấy An Tri Cẩm đi ra.

Tần Tử Minh ngăn người, An Tri Cẩm vừa mới nói cái gì, để hắn mạng tiếng chính mình giết người? !

Nhưng hắn rõ ràng không làm việc đó, thậm chí còn bị đánh một quyền, tại sao phải đội tội danh này?

”A Cẩm, tại sao con lại xuất hiện.” An Ngọc thấy nữ nhi nhà mình đi ra, vội vàng đi tới lôi kéo tay nàng, “Ta hỏi con, con có giết người không. Nghe nói lần trước con còn cắt đầu lưỡi của Vũ Phi nương nương, đây, đây không phải là con làm.”

Chuyện này vốn bị Tần Huy ép xuống, nhưng kể từ chuyện tối qua, sáng sớm hôm nay không biết từ nơi nào bỗng nhiên truyền tới, thoáng cái lưu truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, nên hắn mới biết.

”Ta dạy dỗ kỹ nữ kia là thật nhưng ta không giết Tiên chương quý.” An Tri Cẩm liếc hắn một cái, gỡ tay của hắn ra, đi tới một bên ngồi xuống, rót một ly trà thành thói uống.

”Người người.” An Ngọc bị ánh mắt lạnh nhạt của An Tri Cẩm nhìn, bỗng nhiên lão đảo lui về sau một bước “Người không phải là A Cẩm!”

Động tác uống trà của An Tri Cẩm hơi chậm lại, con người hiện lên một tia sát ý.

Nàng đã quên An Ngọc là cha của An Tri Cẩm, chung sống nhiều năm như vậy, làm sao có thể không biết An Tri Cẩm đã thay đổi chứ? Lần trước lại mặt, nàng không tiếp xúc quá nhiều với An Ngọc nên chưa từng bị hắn phát hiện, hôm nay.

An Tri Cẩm đang tính toán làm sao để trả lời, đã thấy An Ngọc đột nhiên bỏ nhào tới, lôi kéo nàng, một phen nước mắt nước mũi lên án nói “Con trước kia nhìn thấy cha đều trực tiếp nhào thẳng tới, hôm nay ngay cả kéo tay cha cũng không chịu. Con...con có tướng công thì quên cha.”

Nàng thiếu chút phun ngụm nước vào trong mặt An Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ăn Mày Ven Đường

Nhìn An Ngọc lôi kéo cánh tay nhỏ bé của nương tử nhà mình khóc lóc kể lể, Tần Tử Minh cực kỳ không vui, hắn đen mặt đi tới trước mặt An Tri Cẩm, đoạt lấy cái tay trắng nõn kia “A Cẩm là nương tử của bản vương, dĩ nhiên nên chú ý bản vương.”

”Nhưng con bé vẫn là nữ nhi của bản hầu gia, không có bản hầu gia có thể có con bé sao?” An Ngọc bày tỏ kháng nghị đối với hành động của Tần Tử Minh.

”Nhưng bây giờ nàng là nương tử của bản vương.”

”Cút!” An Tri Cẩm không nói hai lời, trực tiếp quăng cái tay của Tần Tử Minh, hai đại nam nhân trước mặt, một người là phu quân, một người là cha, vậy mà lại tranh giành tình nhân, chuyện kì lạ trên thế giới này thật nhiều.

”A Cẩm, tại sao bây giờ tính tình con lại biến thành như thế này. Tuy từ nhỏ con thích ngược đãi chó mèo một chút, còn thích mổ bụng gà vịt và cá sống, nhưng cho tới bây giờ con chưa từng giết người, càng không lãnh huyết giống như bây giờ, con bây giờ thực sự là. Thực sự là. Ai.”

Khóe mắt Tần Tử Minh giật giật, một lần nữa nhớ lại cảnh An Ngọc chào hàng nữ nhi nhà mình lúc trước.

”Người thật phiền phức, ta đã nói ta không giết người.” Trên mặt An Tri Cẩm lộ ra vẻ cực kỳ không kiên nhẫn, hận không thể đá văng lão đầu đáng ghét bên cạnh mình. Hơn nữa, nếu truy tìm nguồn gốc của chuyện này, còn không phải bởi vì ... lão đầu này dựng lên sao.

”Các người! Cái bọn nhãi con này, không biết có phải kiếp trước ta thiếu các người không nữa? !” Thấy giọng nói nữ nhi nhà mình không tốt, An Ngọc ngay tức khắc nổi giận “Lão đại cả ngày chỉ biết sống phóng túng, mười ngày nửa tháng không thấy bóng người, một lần về nhà thì sẽ phải đòi tiền, lão

nhị người thì như thế này, lão tam cũng đã trưởng thành rồi, cả ngày đụng chạm với nam nhân. Ai, người đi đâu vậy.”

Hắn còn chưa nói hết An Tri Cầm rốt cuộc không chịu được hắn om sòm nữa, trực tiếp đứng lên ra khỏi nơi này.

”A Cầm, nàng muốn đi đâu?” Tần Từ Minh thấy nàng như vậy cũng không trở về phòng, ngược lại bay thẳng đến cửa lớn, vội vàng gọi nàng lại.

”Người đưa cha ta trở về,“ Bước chân An Tri Cầm dừng một chút, “Còn có, nếu như người của Hình bộ đến, mặc kệ bọn họ nói gì, người cũng đừng thừa nhận cái tội danh giết người này.”

Nàng là người dám làm dám chịu, nếu nàng làm, nàng nhất định sẽ thừa nhận, nhưng nếu không phải nàng làm, ai cũng đừng nghĩ chụp mũ lên đầu nàng!

Tần Từ Minh suy nghĩ một chút, hiện tại là đầu sóng ngọn gió, ngộ nhờ người của Hình bộ tới, An Tri Cầm đi ra ngoài tránh đầu gió là thỏa đáng, nhưng nghĩ lại, phía bên ngoài không an toàn hơn Vương Phủ, ngộ nhờ nàng ở bên ngoài trực tiếp bị bắt thì làm sao đây?

Nghĩ đến đây, Tần Từ Minh vội vàng gọi Tôn quân gia tới, sai hắn đi quý phủ chọn mấy tráng hán có thân thủ tốt đi theo An Tri Cầm, bảo hộ nàng.

Ra khỏi Vương Phủ, An Tri Cầm trực tiếp đi đến sông bạc Cát Tường.

Hôm nay có mặt trời, là một ngày nắng, thời tiết ấm áp hơn mấy ngày trước rất nhiều, nàng một người đi trên đường Trường Nhạc, bước đi chậm rãi, ánh mắt không ngừng lưỡng lự ở các cửa hàng hai bên đường.

Con đường này quả thật rất náo nhiệt, tất cả cửa hàng bất kể là về ngoài hay đồ vật bên trong nàng thấy được lúc nhìn lên, đều cực kỳ xa hoa sang trọng, xem ra lão bản nơi này là một người giàu có.

Nàng dừng bước cách sông bạc Cát Tường khoảng hơn 50 mét, đứng ở vị trí không thể nhìn thấy trong đám người, nhìn sông bạc.

Tất cả cửa hàng đều đã lục tục mở cửa làm ăn, chỉ có mỗi sông bạc Cát Tường cửa đóng kín, không có một chút dấu hiệu nào báo rằng sẽ mở cửa, người đi ngang qua thỉnh thoảng nhỏ giọng nghị luận chỉ trò, mà tình huống theo lời nói của bọn họ không khác với lời An Ngọc là mấy.

Đêm qua nàng ra tay với ba người nhưng tuyệt đối không đến mức làm chết người, nàng hạ thủ luôn luôn có chừng mực nên điểm này nàng có thể tin chắc.

Về phần Tiền chương quý, tối hôm qua nàng chỉ đập hắn xuống, cho dù thật sự bị thương, quá lắm thì cũng gãy xương thôi, làm sao có thể bỏ mạng?

Chỉ có hai tình huống, một là hắn vốn có bệnh, đêm qua sau khi bị thương bệnh đột nhiên tái phát, cho nên bỏ mình. Về phần thứ hai, chính là có người âm thầm hãm hại, muốn vu oan giá họa cho nàng nên giết Tiền chương quý.

Ngày hôm qua tiếp xúc với ông ta, Tiền chương quý không giống như người có bệnh, nói chuyện mùi phần trung khí, vẻ mặt hồng hào, nghe một chút là biết, cho nên trực tiếp bỏ tình huống thứ nhất, chỉ còn lại tình huống thứ hai.

Động cơ phạm tội của người bình thường chỉ có uy hiếp hoặc giết người báo thù. Mà người này muốn vu oan tội giết người cho nàng, cho thấy hắn rõ ràng có cừ oán với nàng. Nàng mới đến, không có khả năng làm chuyện giết người, như vậy thì chỉ còn một khả năng là giết người báo thù.

Mà người nàng kết thù oán ở chỗ này cũng chỉ có hai, một là Tần Tu Dương, một người khác là Tần Huy.

Chuyện này thoát nhìn giống như hết sức phức tạp, nhưng thực ra phân tích một chút thì cực kỳ đơn giản.

Mà nếu nàng muốn chứng minh trong sạch của mình, hiển nhiên cũng hết sức đơn giản, đợi đến khi có kết quả kiểm tra thì thể Tiền chương quý, chân tướng sẽ rõ ràng. Cho nên nàng hoàn toàn không cần phải lo lắng gì, nếu nói lo lắng thì chỉ có một điều, đó chính là người muốn vu oan cho nàng âm thầm cấu kết với Hình bộ, thay đổi kết quả kiểm tra thì thể.

An Tri Cầm suy nghĩ một chút, cảm thấy mình có lẽ vẫn phải nghĩ biện pháp để thấy thi thể của Tiền chương quý, xem thử rốt cuộc hắn chết vì nguyên nhân gì.

”Cút ngay cút ngay cút ngay, ai cho người ngồi nơi này quấy rầy lão tử làm ăn.”

Đang lúc ấy thì một trận tiếng mắng nhiếc chói tai truyền đến cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Ngước mắt nhìn, chỉ thấy một người ăn mày quần áo rách rưới ngồi ven đường bên cạnh từ lâu Tiền Khách Lai cách đó không xa, ăn mày bản thủ, ngày đông lạnh rét lại chỉ mặc một cái áo mỏng và rách nát, lộ ra thịt bên trong, mặt của hắn bị mái tóc rối tung bừa bộn che hơn phân nửa, nhìn không ra rớt cuộc hắn bao nhiêu tuổi.

”Tiểu nhị này, từ lâu này là của người, nhưng đường này là của chúng, người có lý do gì để đuổi người?” Âm thanh của người được kêu là ăn mày khăn khăn, nghe vào trong tai làm người ta hết sức khó chịu.

”Tại sao đuổi người? Người không biết đây là nơi nào sao? Đây là đường Trường Nhạc phồn hoa nhất kinh thành, tên ăn mày người nên đi tìm nơi khác đi.” Tiểu nhị kia thấy hắn dám chất vấn mình không khỏi nổi giận, vừa nói vừa dùng chân đá hắn.

Người được kêu là ăn mày giống như cười lạnh một tiếng, lúc chân của tiểu nhị sắp đụng phải y phục của hắn, hắn đột nhiên đưa tay vô tư cản lại một cước kia.

”Ồi ôi.” Tiểu nhị chỉ cảm thấy chân mình giống như đụng phải một tảng đá, lập tức ôm chân gào lên, rốt cuộc không dám càn rỡ nữa, mặt xám xịt đi vào trong tử lâu.

Khóe miệng người được kêu là ăn mày giương lên một nụ cười như có như không, xê dịch qua một bên tựa vào góc tường, thông thả duỗi lưng một cái, híp mắt phơi nắng, cả người một bộ dáng chán chường, lại có vẻ thoải mái tự tại không dứt.

Con người An Tri Cẩm lóe lóe, lập tức đi tới một cái quán nhỏ ở bên cạnh “Lão bản, cho bốn cái bánh bao.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thiếu Niên, Chúng Ta Cùng Nhau Cứ Vớt Muôn Dân, Như Thế Nào?

Edit: Âu Dương Lạc Cửu

Trời xanh mon mon, ánh mặt trời chiếu khắp nơi, tuyết rơi mấy ngày liên tiếp, đã thật lâu không thấy ánh mặt trời ấm áp như vậy.

Đã rất lâu rồi Tri Cảnh mới nhàn nhã như vậy, ngồi ở đầu đường dựa vào góc tường, nhìn đám người đi tới đi lui, trai gái già trẻ, người nghèo người giàu, thế gian muôn màu, trong đầu đều không nghĩ gì cả, chỉ cần không có chuyện gì phiền phức là tốt rồi, cả người đều thoải mái.

Lúc này, nếu có thể có một vỏ rượu thượng hạng nhỏ, mùi vị kia. Quả thực là đẹp nhất nhân gian, chỉ là.

Chỉ là rượu y đợi không đến mà bốn cái bánh bao lại đến.

Trước mắt là một bàn tay trắng nõn non mềm, cầm bọc giấy bánh bao, mặc một thân bạch y, làn váy thêu một đóa Hồng Mai, thủ nghệ tinh xảo, hơn nữa tờ lụa còn thuộc loại thượng hạng, vừa nhìn đã biết chính là người có tiền.

Ánh mắt của y rời đi theo hướng cái tay kia, thấy được một khuôn mặt làm cho người khác kinh diễm.

Nữ tử trước mặt ngũ quan tinh xảo, trên mặt có một lớp trang điểm nhạt, mắt ngọc mây ngài, nàng hơi khom người, một ít tóc đen theo đầu vai rủ xuống, làm cho người ta có một loại cảm giác thoải mái không nói ra lời, duy chỉ có bên trong đôi mắt kia lại có xa cách thần nhiên.

Y không đưa tay ra lấy, mà chỉ lắc đầu, thờ dãi nói: “Đáng tiếc không phải là rượu.”

Khóe miệng An Tri Cẩm lộ ra một nụ cười khê, thu tay về, sau đó đi đến bên cạnh y, thu tay áo, không hề có ký chút nào ngồi xuống bên cạnh y.

Trong mắt Tri Cảnh lóe lên sự kinh ngạc, đây vẫn là đầu tiên y thấy một nữ tử ăn mặc phú quý như thế lại đến bên đường mà ngồi, không nói đến bên người nàng ngay cả một nha hoàn cũng không có, vậy mà nàng lại nguyện ý cùng ngồi với một tên ăn mày mà không ghét bỏ!

”Với tình trạng cơ thể của các hạ, nên ít uống rượu thì tốt hơn.” Thấy y không cầm bánh bao, An Tri Cẩm cứ thế bắt đầu ăn.

Nghe được những lời này, Tri Cảnh chỉ cảm thấy phía sau lưng cứng đờ, y chần chờ một lúc hơi cảnh giác hỏi “Vì sao?”

”Ta thấy sắc mặt các hạ như màu đất, đáng vẻ tiểu tụy, chắc là trong người có tật, vẫn nên chú ý đến đồ ăn một chút.”

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, y sững sờ sau đó cười nói: “Vị cô nương này quan sát thật cẩn thận, năng lực quan sát hơn người, tại hạ bội phục.”

”Ta cũng không phải nhàn rỗi mà đi quan sát người khác.” Trong khi nói chuyện, nàng đã ăn xong rồi một cái bánh bao.

”Vậy cô nương.”

”Ta tìm người có việc.”

”Tìm ta? Làm việc?” Tri Cảnh không nén được phì cười, chỉ cảm thấy nữ tử trước mặt này nói chuyện thật thú vị: “Thoạt nhìn cô nương không phú thì quý, tại hạ chỉ là một tên ăn mày hèn mọn, có thể giúp cô nương làm chuyện gì?”

An Tri Cẩm ăn một cái bánh bao, bỗng nhiên nghiêng đầu lại, nhìn thẳng vào mắt y: “Chuyện này rất trọng yếu, thiếu niên, chúng ta cùng nhau cứu vớt muôn dân, như thế nào?”

“” Nhìn ánh mắt chân thành và nóng bỏng của nữ tử trước mặt, Trì Cảnh cảm giác thấy phía sau lưng mình có chút sợ hãi.

Y cảm giác thấy cô gái này giống như muốn lôi kéo y, cấu kết với nhau làm việc xấu, làm những chuyện không tốt.

“Chuyện này rất đơn giản, nếu ngươi giúp ta, ngươi có thể có được lợi ích to lớn.”

“Lợi ích gì?”

“Ta nhìn bộ dáng của ngươi giống như không có chỗ nương tựa ở kinh thành này.” An Tri Cẩm vỗ vai của y bắt đầu thuyết phục: “Nếu lần này ngươi giúp ta, từ nay về sau ta sẽ nhường cho ngươi một nơi ăn ngon uống đã ở kinh thành này, cuối cùng không còn bị người khác khinh thường nữa, như thế nào?”

Trì Cảnh không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, y cúi đầu nhìn quần áo của mình—— xem ra quá nghèo túng sao?

Đề nghị của nữ nhân này, nếu là trước kia, y nhiều nhất cũng chỉ cười trừ không đề bụng, nhưng đối với hiện giờ mà nói, lại có phần hấp dẫn.

“Nói đi, ngươi muốn ta làm gì?”

“Ngươi yên tâm đi, không phải là chuyện hại người gì đâu, tuyệt đối chuyện công bằng đại nghĩa, là một chuyện rất tốt đẹp.”

“Ngươi nghĩ ngươi nói vậy ta sẽ tin sao?”

“Có tin hay không thì tùy ngươi, bây giờ ngươi không tin sao?”

Trì Cảnh không nói, trực tiếp đưa tay đoạt hai cái bánh bao còn dư lại trong tay nàng, đối mặt với ánh mắt khó hiểu của An Tri Cẩm, hắn cười “Ăn no mới có sức làm việc.”

Cùng lúc đó, Tần Tử Minh vừa mới phái người đuổi An Ngọc về An Hầu Phủ, đang ở đại sảnh chờ người của Hình bộ đến, hắn vừa ngồi xuống chưa đến hai phút, thì đã có một người trở lại mật báo: “Vương gia, không xong không xong rồi.”

“Chuyện gì, tại sao lại hốt ha hốt hoảng như thế?” Tần Tử Minh thấy vậy, mặt lộ ra vẻ không vui.

“Vương Phi nương nương, nàng, nàng, nàng có nam nhân ở bên ngoài.”

“Cái gì? !” Vừa nghe lời này, Tần Tử Minh lập tức nhảy lên từ trên ghế, hắn cảm thấy trái tim của mình có chút chịu không được rồi, mới sáng sớm, đầu tiên là tin tức Tiền chương quý đã chết, hiện tại lại là tin tức nương tử của hắn ở bên ngoài..., “Cái gì? Nam nhân? Ngươi mau nói rõ ràng cho Gia!”

“Chính là, chính là. Ngài phái chúng ta đi ra ngoài bảo hộ vương phi nương nương, chúng ta phát hiện nàng đi dọc theo đường Trường Nhạc nhưng không đến sông bạc Cát Tường, mà đứng cách đó 10 mét.”

“Nói trọng điểm!” Tần Tử Minh đập một cái lên đầu tên kia, hiện tại hắn chỉ muốn biết đã nam nhân kia rốt cuộc là người nào, và nương tử của hắn đã xảy ra chuyện gì.

“Vương phi nương nương cùng một người nam nhân ngồi ở trên đường ăn bánh bao.”

“Cái gì? Ăn bánh bao? Ăn ở nơi nào? Người nam nhân kia là ai?”

“Đang ngồi trên mặt đất ven đường Trường Nhạc, người nam nhân kia là một tên ăn mày.”

“Vậy à ——” Tần Tử Minh vừa nghe hóa ra là như vậy, lập tức khôi phục bình tĩnh, hắn chậm rãi ngồi xuống trên ghế, uống một ngụm trà mới tiếp tục nói: “Bỏ vương nói các ngươi, không phải chỉ ăn một cái bánh bao thôi sao? Tại sao phải ngạc nhiên kinh hãi như vậy? Vương Phi nương nương có tình yêu thương, đây là chuyện tốt, tuy chúng ta có cuộc sống giàu có, nhưng chúng ta cũng là một người dân, đương nhiên hắn phải quan tâm đến những dân chúng khó khăn.”

“Không phải như thế Vương gia, Vương Phi nương nương vẫn cùng nam nhân kia vừa nói vừa cười, nói chuyện thật là vui sướng.”

Thấy đầu óc thủ hạ của mình chậm chạp, Tần Tử Minh không khỏi lắc đầu, nói lời thăm thía dạy hắn “Đây chính là ngươi không đứng, có câu ‘Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di’ (Giàu sang không thể cảm dỗ, nghèo khó không thể chuyển lay), tại sao các ngươi có thể bởi vì đối phương là ăn mày mà lại xem thường người ta? Vương Phi nương nương có thể làm được như thế, chứng tỏ nàng không hề kiêu căng tự đại, không chê nghèo yêu giàu, đây không phải là chuyện tốt sao?”

“Nhưng sau khi bọn họ ăn bánh bao xong, lại đi đến khách điểm Tứ Hải.”

“Ai, các ngươi, những người này... thật là lòng dạ nhỏ mọn, đi khách điểm thì làm sao.” Thiếu chút nữa Tần Tử Minh đã cắn phải đầu lưỡi của mình, hắn vội vàng nhảy lên, nắm cổ áo của gã sai vặt “Cái gì? ! Ngươi nói bọn họ đi nơi nào? Khách điểm?”

“Đúng vậy, Vương Phi nương nương thuê một gian phòng, sau đó hai người đi vào, tiểu nhân thấy tình huống không đúng, vội vàng trở lại bẩm báo với

Vương gia, kính xin Vương gia giải quyết.”

”Tiện nhân này!” Nghe được hai người vậy mà lại vào chung một phòng, Tần Từ Minh giận đến hai mắt bốc lửa, hấn siết chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đi, gọi Tôn quân gia đến, để hấn đi cùng bản vương đến đường Trường Nhạc, bản vương muốn đi đến hiện trường bắt kẻ thông dâm!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiều Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Có Gian Tình

Edit: Âu Dương Lạc Cửu

”Vương gia, Vương gia, ngài đừng kích động, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn.” Trong vương phủ, Tôn quân gia đang liều cái mạng già để ngăn cản Tần Từ Minh đang trong tình trạng phát điên.

”Kế hoạch cái rắm, tiện nhân kia mới xuất giá mấy ngày, lại dám giấu Gia thông đồng với nam nhân khác, Gia cần phải giáo huấn nàng một chút, để cho nàng biết chộc giận Gia thì có kết quả như thế nào!” Tần Từ Minh đã phẫn nộ đến choáng váng đầu óc, trong mắt chỉ có lửa giận, hấn đẩy Tôn quân gia ra, lập tức chạy đến đại môn.

”Vương gia.” Tôn quân gia vốn là người lớn tuổi, vì cái đẩy này của hấn mà dưới chân một trận lão đảo, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Lời Tôn quân gia còn chưa dứt, ngoài cửa đã truyền đến một tiếng nói: “Người đây là muốn để cho ai biết kết quả của việc chộc giận người?”

Giương mắt nhìn lên chỉ thấy An Tri Cầm một thân quần trắng chậm rãi đi lên bậc thang ở đại môn.

”Tôi thật đúng lúc, người đến đây cho lão tử!” Lúc này, Tần Từ Minh thấy nàng, chỉ cảm thấy hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

”Hả?” An Tri Cầm phát ra một tiếng lạnh rét hơi mang theo nghi vấn, âm thanh tuy không lớn, nhưng hàn khí phát ra từ trên người nàng lại lập tức làm cho Tần Từ Minh thanh tỉnh không ít: “Người cầm con dao phay[1] này để chuẩn bị đi làm cái gì?”

[1]dao phay: dao thái thịt, thái rau

Tần Từ Minh Kinh được nàng nhắc nhở mới nhớ trên tay mình còn cầm một con dao phay, vội vàng vắt chéo tay sau lưng, kiên trì kéo căng cổ họng nói: “Gia làm gì còn cần phải báo cáo với người sao?”

An Tri Cầm liếc mắt nhìn Tần Từ Minh giống như ăn phải hỏa dược, lại không nổi giận mà trực tiếp vào đại môn, đi vào bên trong: “Chuyện của Tiền chương quỹ người không cần lo lắng, ta tự có biện pháp, người ở chỗ này chờ người của Hình bộ đến là tốt rồi.”

Đợi đến khi bóng hình An Tri Cầm biến mất trong tầm mắt, Tần Từ Minh ném con dao phay trong tay xuống, cả người ngồi trên mặt đất ủ rũ, vẻ mặt thất bại.

Hấn cảm giác mình thật sự không giống một người đàn ông, rõ ràng phát sinh chuyện như vậy, rõ ràng trong lòng hấn tràn đầy tức giận, hận không thể chém An Tri Cầm, nhưng khi hấn thật sự đối mặt với An Tri Cầm lại phát hiện mình ngay cả một câu mắng cũng không nói được.

Những năm nay, Tần Từ Minh hấn sống phóng túng ở kinh thành này, lúc ở bên ngoài chưa từng sợ một người nào, nhưng hôm nay không biết tại sao lúc hấn thấy An Tri Cầm giống như là chuột thấy mèo.

”Vương gia, ngài phải tin tưởng Vương Phi nương nương, làm sao nàng có thể là cái loại người lăng lợ, làm ra những chuyện xấu xa?” Tôn quân gia thấy thế, đứng bên cạnh Tần Từ Minh bắt đầu an ủi: “Vương Phi nương nương không phải là loại người như vậy.”

”Người của bản vương tận mắt nhìn thấy, còn có thể sai sao?” Hiện tại hấn chỉ cảm thấy mình chính là người uất ức bị thảm nhất cõi đời này, quý phủ của các công tử khác cũng là thế thiếp thành đàn, hưởng hết tất cả dịu dàng, còn hấn? Nương tử của hấn thì không nói, còn mỗi ngày phải sinh hoạt dưới uy quyền của nàng.

Hiện nay, nương tử của hấn lại dám giấu hấn thông đồng với nam nhân khác, hấn cảm giác mình không thể nhịn được nữa.

Không sai, một người nam nhân cái gì cũng có thể nhẫn, không sợ An Tri Cầm nhanh nhẹn dũng mãnh, hấn cũng có thể nhường cho nàng, nhưng chỉ có một điều duy nhất hấn không thể nhẫn nhịn nàng, chính là nàng dám cho mình đội nón xanh[2]! Nếu như ngay cả cái này cũng nhịn, vậy hấn còn tính là nam nhân sao?

[2] Đội nón xanh: Ý chỉ việc ngoại tình

”Tôn quân gia” Hấn vươn tay ra, Tôn quân gia vội vàng kéo hấn từ dưới đất lên: “Theo bản vương đi thư phòng, bày sẵn bút mực.”

”Vương gia.”

”Người không cần phải nói, trong lòng bản vương tự có chừng mực”

Phong từ thư này, không thể không viết, cũng may là hấn và An Tri Cẩm thành thân cũng chỉ mới nửa tháng, cũng chẳng nói với nhau mấy câu chứ đừng nói tới tình cảm cái gì.

Hấn vốn không muốn làm loại chuyện bất nghĩa phá hủy cả đời An Tri Cẩm này, nghĩ tới sẽ cùng nàng chung đụng thật tốt, có lẽ sẽ có thể cảm hóa nàng, cuộc sống như thế hấn cũng sẽ cố gắng nhẫn nhịn qua, lại không nghĩ rằng lại làm ra loại chuyện bất trung này, cho dù hấn phóng túng thế nào, hấn vẫn có lòng tự trọng.

Điều làm hấn cảm thấy bị đá kích nhất chính là đối tượng bên ngoài của An Tri Cẩm, dĩ nhiên lại là một tên ăn mày, cho dù hấn có sai đi chăng nữa, cũng không có khả năng ngay cả một tên ăn mày cũng không sánh nổi, điểm này làm đau nhói lòng tự trọng của nam tử hấn.

”Ai.” Tôn quân gia thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa, đỡ hấn đi đến thư phòng.

Hiển nhiên An Tri Cẩm không biết hiện tại trong lòng Tần Tử Minh đang nhỏ máu, vừa viết hưu thư cho nàng, nàng đang bận đối y phục, một thanh đao ở trong tay nàng giống như có sinh mệnh, nàng cắt đông cắt tây mấy cái, vạt áo của bộ trường sam màu đen trong tay sẽ không quá rộng, đến lúc mặc chỉ cần sẽ buộc miệng ống tay áo là có thể xuất trận được rồi.

Thi thể của Tiền chương quý đã bị đưa đến Hình bộ chờ khám nghiệm tử thi, mà điều nàng phải làm.. Đúng vậy, chính là lên vào Hình bộ xem xét thi thể của Tiền chương quý, hiểu rõ rốt cuộc ông ta vì nguyên nhân gì mà chết, không thể để cho người muốn gài tang vật hãm hại vu oan nàng đến trước mà chiếm thế thượng phong.

Sau khi thu thập thỏa đáng tất cả đã đến giờ ăn cơm trưa, tuy đã ăn hai cái bánh bai nhưng vẫn cảm thấy đói bụng, An Tri Cẩm mở cửa phòng, gọi nha hoàn hầu hạ bên ngoài vào: ”Người, tới đây.”

Tiểu nha hoàn vội vã chạy tới cung kính nói: ”Vương Phi nương nương có gì phân phó?”

”Người tên là gì?”

”Bẩm nương nương, nô tỳ gọi là Từ Lăng.” Mặc dù tiểu nha hoàn đã hầu hạ ở Lưu Vân uyển rất lâu rồi nhưng ngày thường An Tri Cẩm vẫn ru rú trong nhà, bình thường có chuyện gì đều tự mình động thủ, rất ít khi sai sử nha hoàn, cho nên ngay cả tên của tiểu nha hoàn kia cũng không biết.

”Bốn phi hỏi người, mấy ngày nay Thúy Liễu đã đi nơi nào?” Lúc nàng mới tới đây xảy ra rất nhiều chuyện nên chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Cho đến mới vừa rồi, chẳng sao bỗng nhiên nhớ tỳ nữ đã từng gặp qua một lần kia.

Kể từ sau đêm đó, vẫn chưa từng thấy nàng.

”Thúy Liễu tỳ nữ nói phụ thân nàng qua đời, cho nên xin Vương gia nghỉ nửa tháng về nhà, có lẽ mấy ngày nữa sẽ trở về.”

”Nàng tới Vương Phủ lúc nào?”

”Có lẽ là mùa hạ năm ngoái, khi đó nô tỳ vẫn chưa vào Vương Phủ nên không biết thời gian chính xác.”

Không biết vì sao trong lòng nàng luôn luôn chú ý đến tỳ nữ vừa gọi là Thúy Liễu kia, trực giác nói cho nàng biết đêm trước khi nàng xuyên đến đây, tỳ nữ kia có làm việc mờ ám.

Đúng rồi, bởi vì nàng chết nên mới xuyên qua được, nếu nàng có thể xuyên tới đây, nói cách khác chủ nhân thân thể này cũng đã chết.

Lại liên tưởng đến về mặt đêm đó của Thúy Liễu, bỗng nhiên nàng kịp phản ứng, nàng ta, vốn muốn giết nàng! Không, thậm chí có thể nói là đã giết nàng!

Mấy ngày nay không nhìn thấy Thúy Liễu nên nàng không muốn làm quá chuyện này lên, bây giờ nghĩ lại mới hiểu được đêm đại hôn đó hóa ra đã xảy ra một vụ án mạng, chẳng qua là nàng ngẫu nhiên thể thân An Tri Cẩm nên không có bất kỳ người nào phát hiện chuyện này thôi.

Về phần Thúy Liễu, chỉ sợ cũng là bởi vì sợ nàng nhớ lại cái gì nên mới thừa dịp nàng vẫn chưa nghĩ đã rồi đi.

”Chờ nàng trở lại, gọi nàng tới Lưu Vân uyển.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiều Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Quả Trách

Qua khoảng nửa giờ đồng hồ, người của Hình bộ đã tới, hai người An Tri Cẩm và Tần Tử Minh không nói hai lời đi theo Bộ Đầu đi tới Hình bộ .

Dĩ nhiên, nàng tới Hình bộ không phải vì để lấy lời khai, nàng chỉ đi trước dò đường để buổi tối càng tiện hành động. Nơi như Hình bộ, cũng không phải là nơi người nào muốn đến thì đến đi thì đi, vừa lúc thừa cơ hội này, biết rõ kết cấu của nó, mới có thể bảo đảm buổi tối hành động thành công.

Lục bộ của triều đình, nếu nói đến công việc của bộ nào bận rộn nhất, chính là Hình bộ.

Mỗi ngày, có đủ loại án phải xem xét, đủ kiểu phạm nhân phải bắt, còn có các loại hồ sơ đa dạng phải sắp xếp. Vì vậy, nên bộ này căn bản mà nói rất không được đám công tử bột coi trọng, nhưng rất nhiều người muốn làm quan đều liều mạng chen vào Bộ Môn, bởi vì Bộ Môn một mặt vất vả nhất, nhất định cũng có nhiều thứ béo bở nhất. Người sống một đời, ai không hi vọng có người phục vụ, nhưng chủ yếu nhất vẫn là có thể thu bó lớn tiền.

Tuy hai người là nghi phạm, nhưng thân phận của Tần Tử Minh khá đặc thù nên người của Hình bộ cũng khách khí với bọn họ , tuy Lâm thượng thư không có ở đây, nhưng lại phái con của ông ta là Lâm Thư Lương đặc biệt tiếp đãi.

Trên đường hai người đi lấy lời khai, An Tri Cẩm cũng đã nhớ hơn phân nửa kết cấu của Hình bộ, cho nên lấy lời khai xong nàng cũng không còn ý định ở lại đây lâu, chuẩn bị trở về vẽ một bản đồ, sau đó sớm tụ họp với Trì Cảnh, thương lượng một chút về kế hoạch.

Không nghĩ tới lúc nàng và Tần Tử Minh chuẩn bị rời đi, lại có người gọi bọn họ: “Vương gia, Vương Phi nương nương, xin dừng bước.”

An Tri Cẩm và Tần Tử Minh cùng xoay người, Tần Tử Minh nhìn thấy người mở lời giữ bọn họ lại là Lâm Thư Lương, khó hiểu nói: “Không biết Lâm chủ sự còn có chuyện gì?”

Nam tử trước mặt nhìn chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, cũng đã làm được chủ sự Hình bộ, tuy nói trong chuyện này hắn và cha hắn - Lâm Nguyên có một phần quan hệ rất lớn, nhưng Lâm Thư Lương này là một trong những tài tử nổi danh của kinh thành, hoàn toàn không giống với Tần Tử Minh, bên ngoài một thân tiếng xấu.

Rõ ràng sinh ra trong nhà trọng thần, được cưng chiều từ nhỏ đến lớn, vị Lâm công tử này lại có thể giỏi văn giỏi võ, đối đãi với người ôn hòa, không có một chút đáng về kiêu ngạo, lại càng không có đáng về của con cháu nhà giàu, hơn nữa thân hình hắn cao lớn, có tướng mạo của một nhân tài, từ bên ngoài đến bên trong hầu như không thể soi mói, cũng có thể hiểu vì sao An Tri Lạc si mê không dứt với hắn, đừng nói là An Tri Lạc, đa số khuê nữ trong kinh thành đều có hảo cảm với hắn.

Nói tóm lại, ấn tượng đầu tiên của An Tri Cẩm đối với người này cũng không tệ lắm.

Về mặt Lâm Thư Lương nhu hòa đi xuống bậc thang, đi tới trước mặt An Tri Cẩm: “Vương Phi Nương Nương, gần đây Lạc nhi . . . nàng có tốt không?”

Nghe được hai chữ “Lạc Nhi”, An Tri Cẩm sững sốt một chút, sau đó mới phản ứng được, người hắn nói đúng là An Tri Lạc: “Rất tốt, như thế nào?”

”Cũng không có gì, lâu rồi không nhìn thấy, thật sự là hơi nhớ nhưng.” Lúc Lâm Thư Lương nói lời này, trong mắt lóe lên một chút xấu hổ “Các ngài yên tâm, tuy chân tướng chuyện này còn chưa rõ ràng, nhưng Vương gia làm việc luôn quang minh lỗi lạc, Vương Phi nương nương lại là tỷ tỷ của Lạc nhi, cho dù như thế nào, Thư Lương cũng sẽ giúp một tay.”

”Lâm chủ sự chỉ cần khám nghiệm tử thi, kiểm tra thi thể, bẩm báo chi tiết nguyên nhân cái chết của Tiền chương quý, hai người chúng ta đã vô cùng cảm kích.” An Tri Cẩm thấy vẻ mặt hắn thành khẩn, giọng nói với hắn cũng tốt lên rất nhiều.

”Đó là điều đương nhiên, việc đó là bổn phận, không thể thoái thác.”

An Tri Cẩm gật đầu, cảm thấy tiểu tử này một thân chính khí, cảm giác cũng là một vị quan tốt, chính trực không vụ lợi, giống như hắn chính là loại người lần đầu trải qua quan trường, không bị ô nhiễm.

”Thánh chỉ đến ——” Đúng vào lúc này, phía sau truyền đến một tiếng hô to.

Quay đầu lại, quả nhiên thấy một đại thái giám mang theo hai tiểu thái giám vào cửa Hình bộ.

”Ngự công công?” Tần Tử Minh nhìn thấy người đến phía sau thì kinh hãi lắp bắp, bởi vì vị Ngự công công này chính là thái giám thiếp thân lớn nhất của phụ hoàng.

”Vương gia, thủ dụ[1] của hoàng thượng, ngài lập tức tiến cung.”

[1] thủ dụ: chỉ thị tự tay vua viết

”Được.” Nghe công công nói thế, Tần Tử Minh không nghĩ cũng biết là vì cái gì, phụ hoàng tìm hắn luôn luôn không có chuyện gì tốt, lần này tuy hắn không giết người, nhưng tin tức Tiền chương quý đã chết sợ rằng đã truyền đi khắp cả kinh thành, phụ hoàng khẳng định cũng là vì chuyện này, nếu không làm sao có thể vô duyên vô cớ bảo hắn tiến cung ?

”Kiệu đã chờ ở phía ngoài, Vương gia, vậy chúng ta đi thôi.” Ngự công công làm một tư thế mời với hắn.

Tần Tử Minh quay đầu nhìn thoáng qua An Tri Cẩm, còn chưa mở miệng đã nghe An Tri Cẩm nói: “Nếu hoàng thượng cho mời chàng, ta về phủ trước.”

Nói xong, không đợi Tần Tử Minh lên tiếng, trước mặt mọi người đi về.

Tần Tử Minh thở dài một hơi, chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng không mong đợi An Tri Cẩm sẽ đối xử tốt với hắn một lần nữa hoặc là nghe hắn nói, hừ thư hắn đã viết xong, chờ sau khi tiến cung gặp phụ hoàng, trở về thì nên tìm An Tri Cẩm nói chuyện này.

Mà trong hoàng cung, đương kim thánh thượng Tần Diệu Thiên đang ở trong ngự thư phòng chờ Tần Tử Minh.

Tần Diệu Thiên lên ngôi năm hai mươi lăm tuổi, tại vị đến bây giờ đã hơn ba mươi năm, làm hoàng đế nhiều năm như vậy, dù thế nào cũng có chút khí thế. Tuy con hắn nhiều, nhưng được coi trọng chỉ có vài người, về phần Tần Tử Minh, cho tới bây giờ lại càng không vào trong mắt hắn.

“Hoàng thượng, Vương gia đến.”

“Cho vào.”

Từ khi Tần Tử Minh bước vào ngự thư phòng, vẫn cúi đầu đi tới trước, hành lễ: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Đứng lên đi.” Giọng nói cực kỳ qua quýt bình thường, nhưng mang theo một loại khí chất của thiên tử không giận mà uy.

“Vâng.” Tần Tử Minh đứng dậy đứng ở một bên, từ đầu đến cuối cũng không giương mắt nhìn cha mình một cái.

Hầu như từ nhỏ đến lớn hắn đều bị trừng phạt, khi hắn hai tuổi, mẫu phi vì nhiễm bệnh hiểm nghèo mà qua đời, hắn bị ném cho bà vú trông coi chiếu cố, không ai quản giáo, từ nhỏ tính tình đã hết sức nghịch ngợm, gây họa lại là chuyện thường như cơm bữa, mỗi lần phụ hoàng tìm hắn, không phải giáo huấn thì là trừng phạt, lâu ngày, tình phụ tử cũng càng ngày càng trở nên xa lạ, mà hắn càng lớn lên thì tự biết mình là một phế phẩm, cho nên thấy phụ hoàng lúc nào cũng luôn quy củ.

“Sáng nay trẫm nghe nói tối hôm qua ngươi mang theo vương phi đi gây chuyện trong sông bạc?”

“Nhi thần biết sai.” Từ nhỏ đến lớn, những lời này nói vô số lần, lần này cũng giống như thường ngày, lặp lại nhiều lần như thế thì phải làm thế nào đây?

“Cần rồi!” Một quyển sổ con đột nhiên bị ném tới, nện bên trên bấp chân hắn, rơi bên chân: “Chính ngươi xem đi, đây là sổ con mà Ngự Sử viết để buộc tội ngươi, bên trên nói ngươi ý vào thân phận Vương gia của mình, đi ra ngoài gây chuyện, còn giết chương quỹ của sông bạc.”

Tần Tử Minh yên lặng khom lưng nhặt cuốn sổ trên đất, sau khi nhìn lướt qua, giọng nói không lớn nhưng rất kiên định: “Nhi thần không có.”

“Ngươi nói cái gì, ngươi lặp lại lần nữa?” Tần Diệu Thiên có chút không thể tin được, Tần Tử Minh luôn hết sức cung kính với hắn, cho dù hắn trách mắng xử phạt như thế nào, sẽ không có một câu câu oán hận thậm chí là lời cầu tình, hiện tại, lại dám phản bác ngay trước mặt hắn?

“Nhi thần không giết người.” Cuối cùng Tần Tử Minh ngẩng đầu lên, dũng cảm đón nhận ánh mắt nghiêm nghị của hắn: “Chưa hề.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: 29: Tần Tử Minh Đau Buồn

Edit: Âu Dương Lạc Cửu

“Tốt, tốt!” Tần Diệu Thiên giận đến mức từ lòng ý đứng lên: “Vậy trẫm hỏi ngươi, ngươi có đi đến sông bạc không, có gây chuyện không?”

“Có.” Đã không thể nhớ rõ lần mà phụ hoàng nổi giận lớn như vậy trước đây là lúc nào, bình thường hắn ăn chơi cũng được, làm chuyện hoang đường gì cũng được, phụ hoàng nhiều lần cũng chỉ bảo hắn tiến cung rồi nói hai ba câu.

“Ngươi biết ngươi là ai không? ! Ngươi là Vương gia của Đại Tần ta, đường đường là một Vương gia, cả ngày ra vào chốn phong nguyệt và sông bạc, người khác thấy thì sẽ như thế nào? Thường ngày trẫm vốn không muốn quản ngươi quá nhiều, nhưng không quản thì ngươi lại coi trời bằng vung, ngươi đã làm ra án giết người này rồi, sổ sách buộc tội ngươi cũng đã đưa lên cho trẫm xem, ngươi muốn trẫm làm sao bây giờ? Ngươi nói, trẫm nên làm thế nào với ngươi bây giờ? !”

“Nhi thần biết sai, xin phụ hoàng trách phạt.” Nhìn phụ hoàng cũng đã năm sáu chục tuổi bị mình làm giận đến cả người phát run, ở sâu trong lòng Tần Tử Minh cũng hết sức không dễ chịu, hắn quỳ xuống.

Thực ra ở lúc đi đến sông bạc Cát Tường, hắn cũng đã dự liệu mình sẽ bị trách phạt, chỉ là hắn không nghĩ sau cùng chuyện này lại dẫn đến một án mạng.

”Trách phạt? ! Ngươi có biết tội giết người có kết quả gì không? ! Thiên tử phạm pháp cùng tội với thứ dân phạm pháp, sẽ không bởi vì ngươi là hoàng tử mà ngoại lệ, chuyện này trăm đã giao cho Lâm Nguyên toàn quyền xử lý, trăm đã nói cho hần biết trăm muốn một phán xét công bằng, đến lúc đã có phán quyết, ngươi sống hay chết, trăm cũng sẽ không hỏi một câu.”

”Nhi thần biết rồi.”

”Cút ngay đi, trăm không muốn nhìn thấy ngươi!” Tần Diệu Thiên nhìn Tần Tử Minh quỳ gối trước mặt mình, giận đến mức nộ hỏa công tâm, thiếu chút nữa ghen hờn.

”Hoàng thượng bớt giận, ngàn vạn lần phải bảo trọng long thể!” Ngụy công công thấy vậy vội vàng đỡ Tần Diệu Thiên ngồi xuống, vuốt lưng giúp hần bớt giận.

”Vâng.” Tần Tử Minh đập đầu một cái với Tần Diệu Thiên rồi đứng dậy đi ra khỏi ngự thư phòng.

”Nghịch tử[1], từ nhỏ đã bắt học vô thuật[2], trừ bỏ ra ngoài gây chuyện sinh sự thì không làm một chuyện đúng đắn nào, mình cho dù là vua cũng không quản được nó.”

[1] Nghịch tử: Đứa con bất hiếu

[2] Bắt học vô thuật: Bắt: không; học: học tập, tu dưỡng; vô: không; thuật: kĩ thuật, phương pháp

Ngoài phòng, tường cột chạm trở tĩnh xào, phía trên mái hiên chính là một khoảng không xanh mênh mông bát ngát, ánh sáng mặt trời vô cùng tươi đẹp, không gió không tuyết, thật sự là một mùa đông vô cùng tốt.

Tần Tử Minh ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, nghe tiếng trách mắng truyền từ phía sau đến, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ.

Lúc nào thì hần cho rằng mình là hoàng tử sẽ không có người nào quản được hần?

Từ nhỏ, hần chính là hoàng tử không...được sủng ái nhất, thi từ ca phú kém cỏi nhất, cưỡi ngựa bắn cung cũng kém cỏi nhất, văn võ đều kém, mỗi lần phụ hoàng ban thưởng, hần cũng là người lấy được ít nhất, ngày lễ và ngày tết, đại ca và ngũ ca cũng có thể tiến cung gặp hoàng thượng, hần lại chỉ có thể một người lẻ loi ngồi ở tẩm cung của mình dùng bữa.

Hần biết mình vô dụng, cho nên cho tới bây giờ hần vẫn không hy vọng xa vời rằng mình sẽ nhận được nhiều, những hoàng tử khác luôn luôn có ban thưởng bổng lộc, nhưng bổng lộc mỗi tháng của hần lại chỉ được một phần ba so với người ta.

Cũng không nghĩ muốn gây chuyện sinh sự, nhưng hần có thể làm gì? Hần không thể giống như các hoàng tử khác cùng thảo luận việc nước với phụ hoàng, việc có thể làm mỗi ngày cũng chỉ có sống phổng túng thôi, nhưng thật sự cho tới bây giờ hần không nghĩ tới việc gây chuyện, chính vì vậy, ở bên ngoài hần không có dáng vẻ kiêu ngạo của một vương gia, cũng bởi vì thế, hần bị những hoàng tử khác và triều thần khinh bỉ, cảm thấy cả ngày ở chung một chỗ với hần làm mất hết mặt mũi của hoàng thất.

Triều đình từ trên xuống dưới, bao nhiêu người ở sau lưng châm biếm hần, lại có bao nhiêu người coi hần là hoàng tử, đã cho hần nửa phần mặt mũi.

Nhưng hôm nay, phụ hoàng lại còn nói hần ý vào mình là hoàng tử mà làm chuyện xằng bậy, làm cho hần thật sự cảm thấy có phần ngượng lạnh.

Trở lại quý phủ, Tôn quân gia thấy sắc mặt hần không tốt, biết hoàng thượng lại mắng hần rồi, vội vàng khuyên nhủ: “Vương gia, ngài đừng khổ sở, thật ra hoàng thượng cũng là vì tốt cho ngài, dù sao chuyện lần này.”

”Vương phi đâu?” Cha không thương, nương tử lại đi cùng người khác, cũng được, cho tới bây giờ cuộc sống của hần chưa từng thay đổi cái gì, loại phế vật giống như hần, ngay cả nương tử của mình cũng chứng mất hần, thà rằng đi cùng với một tên ăn mày cũng không nguyện ý sống tốt với hần, hần còn có thể nói gì chứ?

Từ thư cho nàng, từ nay về sau sẽ không còn gặp lại.

”Vương phi nương nương vừa mới ra ngoài.”

”Nàng đi nơi nào?” Tần Tử Minh vừa nghe lời này, không khỏi nhíu mày.

”Cái này.” Mặt của Tôn quân gia lộ ra vẻ khó xử, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Lão nô không biết.”

”Được rồi, ngươi đừng lừa gạt bản vương nữa, nàng chắc là đi gặp tình nhân rồi phải không.” Tần Tử Minh vừa thấy vẻ mặt của Tôn quân gia cái gì cũng đã hiểu, khó trách nàng nói muốn trở về trước, hóa ra là vì đi gặp người khác.

”Cái này. Vương gia, Lão nô cảm thấy vương phi nương nương khẳng định không phải là người như thế, nếu không chúng ta đi tìm nàng để hỏi cho rõ ràng?”

”Không cần, “ Tần Tử Minh khoát tay, hần không muốn lại tự đi rước lấy nhục: “Chuẩn bị xe, bản vương muốn đi Cầm Thú các.”

Tính ra, kể từ sau khi thành thân hẳn rồi cuộc chưa từng đi Cầm Thú các lần nào, cũng đã mười ngày không gặp Tô Bạch rồi, hôm nay trong lòng khó chịu, đi tìm hẳn ta uống chút rượu, không say không nghỉ.

”Vâng.”

Mặt trời dần ngã về tây, trong khách điểm Tứ Hải, An Tri Cầm đang thương lượng với Trì Cảnh về kế hoạch buổi tối: “Đến lúc đó, người đang ở cửa Đông Bắc giúp ta canh chừng, ta nấp vào, nếu như không xảy ra điều ngoài ý muốn, thời gian công phu nhiều nhất là một ly trà thì có thể đi ra, đến lúc đó chúng ta trực tiếp rút lui.”

”Vậy tại sao người lại muốn ta đi, một mình người ẩn nấp vào rồi đi không được sao?”

”Chuyện này chỉ cho phép thành công không được thất bại, thêm một người thì càng chắc chắn.” Nếu ở hiện đại, một mình nàng hoàn toàn có thể làm xong, vấn đề là nàng không biết võ công của người ở cổ đại rốt cuộc cao bao nhiêu, nàng chỉ biết đánh nhau cận thân và ám khí, rồi hãy nói quan binh ở Hình bộ nhiều như vậy, một người thật sự là thể lực đơn bạc, ngộ nhờ bị bắt thật, vậy là xong.

”Người muốn ta và người cùng đùa với mạng sao.” Trì Cảnh nghe nàng nói muốn mình hỗ trợ lên vào Hình bộ thì có chút không vui, cùng lắm hẳn và An Tri Cầm chỉ là ngồi xuống cùng nhau ăn hai cái bánh bao, hình như còn không có giao tình nhiều như vậy.

”Thế nào? Người không tin ta?” An Tri Cầm ngược mắt nhìn hẳn, biểu tình trên mặt không thể nói nên lời: “Ta nói kế hoạch trọng yếu như vậy cho người biết, cho người tham gia, chứng tỏ ta tín nhiệm người, nếu ta đã tín nhiệm người rồi, người sẽ không nguyên ý tín nhiệm ta sao?”

Trì Cảnh vừa nghĩ, càng không có cách nào phản bác lời của nàng, rồi nói, hẳn cũng đã đáp ứng An Tri Cầm, chuyện cho tới bây giờ, cũng không có thể đổi ý: “Còn nói, người thân là nữ nhân, lại một mình đêm hôm khuya khoắt chạy tới nhà xác của Hình bộ, còn muốn kiểm tra thi thể, người không sợ sao?”

”Người chính trực không sợ bóng tà ma, ta lại không giết ông ta, tại sao phải sợ.” An Tri Cầm hết sức xem thường, kiểm tra thi thể thì tính là gì, những năm này, người chết ở dưới tay nàng, hai tay đều đếm không hết, huống chi vị Tiền chương quỹ này cũng không phải là nàng giết.

Trì Cảnh nhìn vẻ mặt vô cùng dễ dàng của nàng, mỉm cười, từ khi sinh đến nay, đây là lần đầu tiên gặp phải nữ tử không giống người thường như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Trên đường Trường Nhạc, người đến người đi, ăn cơm, uống rượu, kể chuyện, hát rong Nhân gian muôn màu, vào đêm không những không nghỉ mà ngược lại càng ngày càng phồn hoa, thanh sắc khuyến mãi[1], chỉ túy kim mê[2], không nơi nào có thể hơn nơi này.

[1] thanh sắc khuyến mãi: thanh chỉ múa hát; sắc chỉ nữ sắc; khuyến chỉ thú vui nuôi chó; mãi chỉ thú vui cưỡi ngựa. Thanh sắc khuyến mãi ám chỉ lối sống xa hoa buông thả thối nát của giai cấp thống trị ngày trước

[2] chỉ túy kim mê: xa hoa trụy lạc

Cầm Thú các, là nơi trăng gió mà khách nhân trong kinh thành thích nhất.

Các tiểu quan ở nơi này, mỗi người đều có tài nghệ tuyệt vời, hoặc là làm thơ, hoặc là thư pháp, hoặc là đánh cờ, hoặc là chơi đàn. Chẳng những đa tài đa nghệ, ngay cả tướng mạo cũng thuộc loại hạng nhất, cho nên sinh ý có khi lại còn tốt hơn cả thanh lâu.

Mặt trời buổi chiều dần chìm xuống về phía tây, màn đêm buông xuống, trong Cầm Thú các chật kín người, cực kỳ náo nhiệt, trừ đại bộ phận là nam tử, thậm chí còn có thể thấy tóc năm tóc ba nữ tử tụm lại với nhau.

Khí trời giá rét, mặt trăng cô đơn nghiêng ở phía chân trời xa xa, Tô Bạch đẩy cửa sổ ra, nhìn những thảm cỏ khô héo bên trong viện, và cái cây trụi lụi, trong lòng có cảm giác hơi hù quạnh.

Kể từ sau khi Tần Tử Minh thành thân, y chỉ biết, nhà của Tần Tử Minh đã có người, không có khả năng lại đến Cầm Thú các hàng đêm sinh ca cùng y, uống rượu mua vui, kể đầu gối nói chuyện.

Chuyện cũ cuối cùng cũng đã qua.

Một trận gió lạnh gào thét mà đến, thổi trên mặt làm y có chút đau, y nhìn thoáng qua mặt trăng trên bầu trời, mệt mỏi đóng cửa sổ lại.

Cách một cánh cửa, vừa định phân phó gã sai vặt đưa một lò than lửa tới đã nghe một trận bước chân vội vã vào trong viện: “Công tử, công tử, Vương gia tới.”

Cửa “Cạch” một tiếng mở ra, vẻ mặt người trong cánh cửa vừa mừng vừa sợ, dường như có chút không thể tin được: “Người nói cái gì?”

“Vương gia tới, vừa vào trong các liễn hồi ngài có ở đó hay không, không phải tiểu nhân đã vội vàng đến báo tin cho ngài hay sao?”

“Người nhanh nói với Vương gia, ta khoác thêm một kiện y phục rồi sẽ tới.” Tô Bạch mừng rỡ, sáng nay chuyện Tần Từ Minh dẫn người đại náo ở sông bạc Cát Tường đang truyền đi nhanh chóng ở kinh thành, thậm chí còn nói Tiền chương quỹ bị giết, sau khi y biết được thì hết sức khiếp sợ, đi sông bạc Cát Tường xem xét, nhận được tin tức Tiền chương quỹ quả thật chết rồi.

Cho nên trong lòng y vẫn rất lo lắng cho an nguy Tần Từ Minh, tuy Tần Từ Minh là một vương gia, nhưng địa vị của hắn ở trong triều tất cả mọi người đều quá rõ ràng, y đương nhiên cũng rõ ràng, vốn muốn đi vương phủ đề hỏi cho rõ ràng, nhưng nhớ tới Tần Từ Minh đã thành thân, tự bản thân y biết nếu tùy tiện đến sợ là không ổn, nên cũng bỏ việc này.

“Không cần, bản vương tới gặp người.” Còn chưa đợi y đóng cửa lại, đã nghe từ ngoài viện truyền đến một giọng nam hào sảng.

Ngẩng đầu, chỉ thấy Tần Từ Minh một thân cẩm bào lam sắc nghênh ngang đi đến, trong tay cầm quạt giấy Đàn Mộc mà y tặng, cái quạt này, là quạt giấy Tần Từ Minh thích nhất, cho nên mỗi lần đi ra ngoài đều sẽ mang theo bên người.

“Vương gia.” Trên mặt Tô Bạch rốt cục lộ ra một nụ cười đã lâu không thấy, phong thái của Tần Từ Minh vẫn như cũ, xem ra thời gian này hắn trôi qua không tệ, như vậy là tốt rồi.

“Tiểu Bạch.” đang nói chuyện, Tần Từ Minh đã đi tới trước mặt y, nắm bờ vai của y, mượn ánh sáng của ngọn nến bên trong phòng, cẩn thận chu đáo nhìn mặt của y một phen “Người gây đi.”

Gã sai vật ở một bên hết sức biết điều mà cúi đầu xuống không nhìn hai người bọn họ, có câu nói “phi lễ chớ nhìn”, mọi người đều biết quan hệ của lão bản nhà mình và Vương gia, bọn họ đã sớm quá quen thuộc.

Hai tròng mắt của nam tử trước mắt xán lạn như ngôi sao, sâu xa không thôi, Tô Bạch bị hắn nhìn vậy thì có chút ngượng ngùng, y nghiêng mặt qua: “Bên ngoài lạnh lẽo, Vương gia mau vào phòng nói chuyện, Tiểu Lục, nhanh mang đến một lò lửa than, hai lò sưởi tay, hâm nóng mấy bình Quế Hoa ủ, tối nay ta muốn cùng vương gia không say không nghỉ.”

“Tốt, tốt, tốt, không say không nghỉ.” Tần Từ Minh vừa xoa xoa tay vào phòng, vừa cao giọng nói: “Tiểu Lục, gọi bốn người thi cầm thư kiếm cho bản vương.”

Từ lúc thành thân với An Tri Cẩm tới nay, hắn dường như không chơi đùa ở bên ngoài, hôm nay nếu đã đi ra ngoài, dĩ nhiên phải chơi tận hứng.

“Vâng.”

Hai người vào phòng, Tần Từ Minh cởi áo choàng lông cáo trên người xuống, Tô Bạch nhận lấy đang muốn treo lên giúp hắn, nhưng lại nhìn thấy một góc áo choàng có một mảng máu đen nhạt: “Gần đây Vương gia bị thương?”

“Không có.” Tần Từ Minh vô cùng tự tại tại ngồi xuống, hắn và Tô Bạch đã là bạn già nhiều năm rồi, cho nên cũng không cần phải giả bộ chú trọng về lịch sự bên ngoài.

“Cái áo choàng này.”

“À, là vương phi không cẩn thận làm.” Nhớ hôm đó An Tri Cẩm vô cùng tùy tiện giặt y phục của hắn lau tay, Tần Từ có chút ngượng ngùng nói: “Bản vương sai người đi giặt nhưng không nghĩ tới lại giặt không sạch.”

Áo choàng lông cáo này, vốn là quà tân hôn Tô Bạch đưa cho hắn, hắn và An Tri Cẩm một người một món đồ, hắn tất nhiên vô cùng quan tâm, nhưng hiện tại để lại một mảng máu đen, trong lòng hắn cũng cảm thấy có chút áy náy.

“Cũng không phải là chuyện gì đáng ngại.” Tô Bạch cười cười: “Đã cũ rồi, xiêm y này, vốn được sử dụng để mặc.”

“Bản vương thấy sinh ý Cẩm Thú các của người rất tốt, lúc mới vừa vào thiếu chút nữa đã bị đẩy ra.”

“Vương gia nói đùa.” Tô Bạch rót cho hắn một ly trà, mắt lóe lóe: “Nếu không phải dựa vào Vương gia, chỉ sợ sớm đã không mò nổi.”

“Người cũng quá khiêm tốn rồi.” Tần Từ Minh không chút nào chú ý tới thần sắc trong mắt Tô Bạch, nâng chung trà lên uống một hớp: “Cuộc sống trôi qua thật mau, chúng ta đã biết nhau hơn bốn năm rồi.”

“Đúng vậy, thật mau.” Tô Bạch nhìn hắn, trước mắt không nén nổi nhớ tới cảnh tượng lúc y mới quen hắn, tuy khi đó bọn họ vẫn còn là hải tặc: “Từ lúc thành thân tới nay cuộc sống của Vương gia trôi qua có tốt không?”

“Tạm được, tạm được.” Tần Từ Minh cười mĩa, bóng dáng An Tri Cẩm lại xuất hiện trước mắt hắn, một thiếu phụ cao ngạo lạnh nhạt vừa nhanh nhẹn vừa dũng mãnh, ôm cũng chưa từng ôm qua một lần, có thể tốt sao?

Tô Bạch thấy hắn không muốn nhiều lời, cũng không hỏi nhiều nữa, không khí thoáng cái trở nên yên lặng.

Sau một lúc lâu, không khí giữa hai người càng ngày càng xấu hổ, Tần Từ Minh không thể làm gì khác hơn là bắt đầu tìm đề tài nói chuyện: “Tiểu Bạch, người năm nay cũng không còn nhỏ nữa, bản vương đã thành hôn, người cũng nên khăn cấp lên.”

“Chuyện cảm tình này, có thể ngộ nhưng không thể cầu.” Tô Bạch bắt đầu dĩ cười nói, muốn thành hôn, cũng phải có đối tượng thích hợp mới được.

“Người cứ chờ như vậy là không thể được, người nói người cả ngày ru rú trong phòng ở Cẩm Thú các, trong các lại đều là nam tử.” Tần Từ Minh suy nghĩ một chút về mặt bỗng nhiên trở nên mập mờ nói: “Nếu không bản vương giới thiệu cho người vài người, như thế nào?”

“Thế thì không cần.” Tô Bạch vừa nghe hắn nói thế, càng thêm bất đắc dĩ cười cười: “Thân phận của ta, sợ rằng gia đình của người bình thường cũng không thể chấp nhận.”

Tuy y không phải là tiểu quan, nhưng rốt cuộc cũng là lão bản của Cẩm Thú các, những dòng tộc có danh vọng làm sao có thể để mắt đến y chứ?

“Có cái gì không thể tiếp nhận, dung mạo người phong lưu phóng khoáng, có văn có võ, lại có việc làm ăn, mạnh hơn bản vương không biết gấp bao nhiêu lần, mấy ngày nay bản vương đã giúp người chú ý, nhìn xem ở kinh thành có nhà nào thích hợp.”

“Không cần, Vương gia.” Tô Bạch thấy hắn muốn làm thật, không nhận được có chút nóng nảy.

“Không có việc gì, không có việc gì, bà mai nói như vậy, người lại không cha không mẹ, dù thế nào bản vương cũng là huynh đệ tốt nhất của người, vẫn phải làm mai giúp người.” Tần Từ Minh cho rằng y ngượng ngùng, đưa tay vỗ bờ vai của y, an ủi nói.

“Ta thật sự không cần.” Ai ngờ thái độ Tô Bạch vậy mà hết sức kiên quyết.

“Vì sao?”

“Ta đã có người mình thích.”

“Cái gì? !” Tần Từ Minh có chút không thể tin vào tai của mình, hắn và Tô Bạch quen biết nhau lâu như vậy, cho tới bây giờ vẫn không nhìn ra Tô Bạch từng có nữ tử ngưỡng mộ trong lòng: “Mau nói cho bản vương biết là ai!”

Ngoài phòng, gió lửa gào thét thổi đến, xẹt qua giấy cửa sổ, phát ra âm thanh ào ào.

Bên trong nhà, đèn đuốc nhỏ như đậu, ánh nến ấm áp rọi sáng mặt nghiêng của Tần Từ Minh, nhu hòa và tuấn mỹ.

Tô Bạch nhìn nhân quang thâm thúy của hắn, trong lòng miêu tả sinh động.

Đang lúc ấy thì tiếng gõ cửa vang lên: “Công tử, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ban Đêm Dò Xét Hình Bộ.

Đi trên quan đạo hình bộ, người rất thưa thớt, hai bóng người lão đảo đi tới, như một đôi tình lữ bình thường đang dạo chơi trên phố.

“Phía trước năm mươi thước, là cổng chính hình bộ, cửa hông ở góc Tây Bắc, buổi tối cửa chính có bốn quan binh canh gác, cửa hông có sáu người, một canh giờ thay phiên nhau một lần, bên trong cửa ra của mỗi thông đạo cũng có người canh gác, từng phân đội nhỏ là sáu người, nửa canh giờ tuần tra một lần: “An Tri Cầm cúi đầu, hai tay ôm ngực, bộ dạng vô cùng nhàn hạ thảnh thơi, dư quang nơi khóe mắt cũng không ngừng xem xét tình huống xung quanh.

Tri Cảnh đầu tiên là sừng sốt, sau đó vô cùng hiếu kỳ nói: “Mấy tin tức này rốt cuộc là người từ nơi nào có được?”

Nghe nàng cung cấp tình báo vô cùng đầy đủ, lại nhìn ánh mắt của nàng, Tri Cảnh cảm thấy nàng không giống như một lính mới, ngược lại giống như lão thích khách có kinh nghiệm chinh chiến sa trường dày dặn, người tài giỏi như thế, nếu vào tổ chức chuyên nghiệp, nhất định sẽ rất được coi trọng.

“Thu thập tình báo không phải như một bữa ăn sáng.” An Tri cảm thấy chính mình bị xem thường, không cho là đúng bĩu môi, nháy mắt với hắn: “Nơi đó có cây, thấy không? Chờ một chút, chúng ta lập tức từ trên cây bay qua, hôm nay ta đã xem xét địa hình rồi, bên kia là sau nhà, ẩn nấp rất tốt, hẳn là sẽ không bị phát hiện.”

“Bay qua?” Tri Cảnh giống như là nghe được chuyện gì vô cùng buồn cười, cười ra tiếng.

“Bằng không thì sao?” Nhìn da mặt khô héo của hắn lộ ra biểu tình khinh thường, tâm An Tri Cầm dao động: “Chẳng lẽ người biết khinh công?”

”Sẽ không.” Ai ngờ Trì Cảnh lại hoàn toàn bác bỏ phỏng đoán của nàng.

”Vậy ngươi còn cười.” An Tri cảm không nhìn được tròng mắt nhìn hấn, vừa rồi thiếu chút nữa cho rằng hấn biết khinh công, nếu thật sự có cái loại khinh công trong truyền thuyết gì đó, đêm nay kế hoạch kia của nàng làm chơi ăn thật rồi.

”Ta rất ngạc nhiên, vì sao ngươi lại cho rằng ta có khả năng giúp đỡ ngươi?” Không có bạc, hấn một đường ăn xin đi vào kinh thành, y phục trên người đã sớm rách tả tơi, dọc đường đến, mọi người thấy hấn đều hận không thể một cước đá hấn đi thật xa, chỉ có An Tri Cẩm, là người thứ nhất không chê hấn.

”Từ hai đầu cơ bắp của ngươi, chân nhỏ có ba cơ bắp, còn có cơ bắp ở lưng bụng được buộc chặt đều có thể nhìn ra được, ngươi đã tập võ nhiều năm, mà xé chiều hôm nay ngươi một tay ngăn tiểu nhị của tửu lâu kia, chứng minh võ công của ngươi không tệ, hơn nữa còn có vết chai trên tay ngươi, ta kết luận ngươi am hiểu sử dụng kiếm, chỉ là sắc mặt ngươi không tốt, thân thể gầy yếu, nếu không phải bởi vì khuyết thiếu dinh dưỡng, cũng là có bệnh trong người” Sức quan sát là điều kiện cần chuẩn bị hàng đầu để làm một đặc công, cho nên đối với điểm này nàng cũng rất tự tin.

Trì Cảnh ngăn cả người, phen này An Tri Cẩm nói cực kỳ lưu loát, ngay cả một kết thúc cũng không bỏ, tuy rằng nói một tràng hấn từ đầu đến cuối nghe không hiểu danh từ riêng, nhưng hấn lại không thể không thừa nhận, nữ nhân này, rất không bình thường!

Hấn bỗng nhiên rất muốn biết, rốt cuộc An Tri Cẩm từ nơi nào học được mấy thứ này.

”Này, cầm đi, ngươi hấn là biết dùng.” An Tri Cẩm không biết từ nơi nào lấy ra một cái hộp đưa cho hấn, mở ra xem, thì ra bên trong đều là từng khối cục đá nhỏ.

”Làm sao ngươi biết ta sẽ dùng ám khí?” Trên thực tế, thứ hấn am hiểu nhất đúng là kiếm và ám khí.

An Tri Cẩm tròng mắt, cũng không trả lời câu hỏi của hấn, mà là không chút nào đếm xỉa tới lão đạo đi tới chỗ mục tiêu của chính mình. Nàng đi tới phía dưới cái cây trụ lúi không biết là cây gì kia: “Động tác phải nhanh, nếu không sẽ bị người khác phát hiện.”

”Ta đương nhiên biết rồi.” Trì Cảnh còn chưa nói xong, cũng đã bị làm kinh ngạc nói không ra lời, ở lỗ hổng này, An Tri Cẩm vậy mà đã trèo lên cây rồi, đang ngồi xổm đầu tường, phi thân nhảy, người nhẹ như chim yến biến mất trong tầm mắt của hấn.

Nữ nhân này. Thật là đáng sợ! Hấn thậm chí còn chưa nhìn rõ ràng rốt cuộc nàng làm như thế nào để leo lên trên.

Nhưng mà hấn sẽ không nhận thua, mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, tay duỗi ra, với lấy đỉnh đầu nhánh cây, lại đập lên vách tường một cái, cả người mượn lực dễ dàng bay qua.

An Tri Cẩm đang tựa ở sau tường, thật cẩn thận nghe động tĩnh ở mọi nơi.

Đại bộ phận quan viên Hình bộ đều đã tan tằm, bởi vậy khắp nơi đều là cảnh tối lửa tắt đèn, vô cùng có lợi cho hai người các nàng hành động. An Tri Cẩm mang theo Trì Cảnh ngựa quen đường cũ đi tới phòng khám nghiệm tử thi hình bộ, phân phó Trì Cảnh ở bên ngoài thông khí, mà còn lại chính nàng là thần không biết quỷ không hay len đi vào trong.

Nàng vốn định thay xà đôi cột thi thể của Tiền chương quý, như vậy mới cách tốt nhất không có sơ hở, thế nhưng không có người thích hợp hỗ trợ, đành phải từ bỏ.

Bên trong phòng giữ xác không có một bóng người, nàng thả nhẹ bước chân, chờ sau khi tiến vào, lấy hộp quẹt mang theo bên người ra, tìm kiếm nơi đặt thi thể của Tiền chương quý.

Trăng lạnh cao rộng, Trì Cảnh dựa vào trên xà ngang ở bên trong hành lang dài, vô cùng buồn chán chú ý đến gió thổi cỏ lay chung quanh, hấn ngồi trên cao, đương nhiên cũng nhìn được xa, động tĩnh các nơi trong viện đều có thể thu hết vào mắt.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khoảng chừng nhanh đến một khắc đồng hồ rồi, thời gian An Tri Cẩm cũng không kém nhiều lắm nên đi ra, không nhìn thấy phân đội nhỏ tuần tra, hấn đang chuẩn bị xuống dưới xà nhà chờ An Tri Cẩm và người cùng đi đi ra, lúc này, một đám lửa xuất hiện ở trong tầm mắt của hấn.

Hấn bỗng nhiên mở to hai mắt, mượn ánh trăng, nhìn hai bóng người đi về bên này, một người trong đó mang theo ngọn đèn lồng nhỏ trong tay, vừa đi vừa tán gẫu cùng một người khác, dường như đang bàn bạc chuyện gì.

”Lý đại phu, việc này nhờ ngươi rồi.” Nam tử cầm đèn lồng kia thoát nhìn rất trẻ tuổi, mặc y phục thường ngày, khuôn mặt có chút thấy không rõ lắm.

”Xin đại nhân yên tâm, lão phu sẽ làm việc này, nhưng mà lão phu không rõ, nếu như vậy, trực tiếp mua người khám nghiệm tử thi không phải là tốt rồi sao?”

”Ngươi không biết, hoàng thượng rất coi trọng chuyện này, nói không chừng đến lúc đó muốn khám nghiệm tử thi ở trước mắt bao người, cấp trên có lệnh, vẫn là trước đó động chút tay chân ở trên thi thể thì có vẻ ổn thỏa hơn.”

”Lão phu hiểu rồi.”

Trong lòng Trì Cảnh thầm kêu một tiếng không tốt, đang muốn xuống gọi An Tri Cẩm đi ra, lại nhìn thấy một bóng người vọt ra từ cửa phòng giữ xác, đúng là An Tri Cẩm, vừa vận dụng phải người cùng tới.

”Người nào? !” Mắt nam tử cảm đèn lồng kia vừa nhìn thấy An Tri Cẩm, lập tức chạy vội tới.

An Tri Cẩm cả kinh hét lớn, mới vừa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng nam tử kia bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen, vỗ nhẹ trên người nam tử kia một chút, nam tử kia lập tức không động đậy.

Trì Cảnh lại còn có thể điểm huyệt.

”Người đâu, có thích khách. Có thích khách.” Lý đại phu kia thấy thế, xoay người nhấc chân chạy, còn chưa chạy tới hai bước, đã bị Trì Cảnh ném cục đá qua đánh trúng huyệt đạo, đứng tại chỗ không cử động được.

Hắn không chỉ biết điểm huyệt, còn có thể dùng cục đá điểm huyệt!

”Đi!” Trì Cảnh hạ giọng hô một câu, hai người lập tức giống như quỷ mỵ ra khỏi viện.

Chẳng qua là vừa đi ra ngoài, An Tri Cẩm lập tức hối hận, bởi vì hai người các nàng, không ngờ vừa vận dụng phải phân đội nhỏ tuần tra đang tới bên này.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ác Dấu

Edit : Âu Dương Lạc Cửu

”Các người là ai? !” Nhóm phân đội nhỏ gồm sáu người vừa nhìn thấy hai người bọn họ thì đồng loạt rút đao bên hông ra.

An Tri Cẩm thấy vậy không nói hai lời, không chút do dự rút ra dao găm mang theo bên người xông lên, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, kéo một quan binh qua, dao găm rạch một cái ở cổ của hắn, hắn ta còn chưa kịp phát ra một âm thanh nào thì “Bùm” một tiếng ngã xuống đất bỏ mình.

Trì Cảnh thấy nàng có thể giết người trong chớp mắt, trong lòng lấp bắp kinh hãi, hơn nữa nhìn động tác nước chảy mây trôi vừa rồi của nàng, cũng không phải là người mới vào nghề, ngược lại giống như nhân tài giết người vô số lần mới luyện ra được.

Chỉ có điều tình huống trước mắt không cho phép hắn được kinh ngạc, năm người còn lại thấy vậy đều đã nâng đao chém qua đây, mà An Tri Cẩm chỉ nắm một cái dao găm quá ngắn để chống đỡ bọn họ, hắn không chần chờ nữa, nhặt đao trong tay quan binh kia lên, tiến lên cản mấy thanh đao sáng loáng kia lại.

Gió lạnh thấu xương, mặt trăng cũng dần bay lên giữa không trung.

Hai người An Tri Cẩm và Trì Cảnh đưa lưng về nhau mà đứng, không lâu sau đã giải quyết xong mấy người này, trong lòng hai người đều biết không thể chậm trễ thời gian nữa, lập tức chạy ra bên ngoài, chỉ là còn chưa chạy bao xa đã phát hiện ánh lửa sáng lên ở bốn phương tám hướng, còn có tiếng hét hò lung tung, tiếng bước chân, cách bọn họ càng ngày càng gần.

”Không tốt rồi, chúng ta bị bao vây.” An Tri Cẩm nhìn bốn phía, các đường giao đều bị ngăn chặn, nhú mây.

Sự việc phát triển vượt quá dự đoán của nàng, căn cứ vào tình báo nàng thu hoạch được, Hình bộ tối nay không nên có nhiều quan binh canh gác như vậy mới đúng.

”Phá vòng vây đi ra ngoài!” Sắc mặt Trì Cảnh cũng trở nên ngưng trọng đứng lên, hắn nắm chặt đao trong tay, chuẩn bị xong cho một trận đại chiến.

”Ừ.” An Tri Cẩm gật gù đầu, tuy rằng nhân số quan binh Hình bộ đông đảo, nhưng mà lấy năng lực của nàng để tự bảo vệ bản thân mình vẫn là dư sức có thừa, mà thân thủ của Trì Cảnh xem ra cũng rất không tệ, hoàn toàn sẽ không làm vướng chân nàng.

Nàng luôn luôn nhìn người cực chuẩn, nhất là lúc lựa chọn đồng bọn hợp tác, phải biết rằng, loại sự việc này chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể liên lụy đến tánh mạng của chính mình, cho nên người có thể được nàng lựa chọn, nhất định sẽ không sai.

Rất nhiều quan binh tràn tới, nàng và Trì Cảnh lập tức xông vào chém giết, đánh đến khó phân thắng bại.

Mà ở trong một hành lang dài cách đó không xa, có hai nam tử đang đứng, một trong hai nam tử đó có vẻ mặt bất an, lo lắng nói: “Tổng đại nhân, người nhìn xem, hai thích khách này võ công dường như vô cùng cao cường, nhiều người như vậy cũng không thể đã thương bọn họ dù chỉ một chút, sợ rằng đêm nay không thể bắt được bọn họ.”

“Đừng nóng vội, nhìn một chút.” Anh mắt còn lại là của Tống Vĩnh, vẫn đang nhìn chăm chăm An Tri Cẩm, tuy rằng nàng đeo khăn che mặt màu đen, nhưng chiêu thức võ công của nàng không khác mấy với người đêm qua ở trong sông bạc Cát Tường, cho nên hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã đoán ra được thân phận của thích khách.

Nhưng ngược lại nam nhân bên cạnh kia, chiêu thức võ công có chút quái dị, vậy mà cho tới bây giờ y vẫn chưa thấy qua, không chỉ như thế, y nhìn ra được, nam tử kia thậm chí ngay cả một nửa công lực cũng chưa sử dụng đến, lại có thể thoải mái ứng phó như vậy, võ công cao cường, sâu không lường được.

Quan binh vây công rất nhanh đã chết và bị thương, ngã một mảng lớn, mắt thấy chúng quan binh dần dần chống đỡ hết nổi muốn thua trận, Tống Vĩnh cũng hơi thiếu kiên nhẫn.

Thân thể bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn như kim châm, động tác trên tay Trì Cảnh bị kiềm hãm, mắt thấy một thanh đao sáng loáng đang hướng đến chân hắn mà chém, hắn ngay cả sức lực lấy đao cản lại đều không có.

“Keng” một tiếng, ngay lúc thanh đao kia sắp chạm tới chân hắn thì một con dao găm bỗng nhiên đưa tới, giúp hắn cản một đao kia.

“Ngươi làm sao vậy?” An Tri Cẩm cũng nhìn ra sự khác thường của hắn, mày nhíu lại.

Trì Cảnh ngẩng đầu liếc mắt nhìn mặt trăng giữa không trung, sắc mặt thay đổi: “Tốc chiến tốc thắng!”

Nhưng quan binh trước mắt giống như là không thể giết xong, vừa mới đánh ngã một đồng, phía sau lại có thêm người tiến lên, dù thế nào thì bọn họ cũng chỉ có hai người, nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ thể lực sẽ bị hao hết.

Càng đáng sợ là động tác của Trì Cảnh rõ ràng đã chậm lại, nhiều lần không thể tránh được sự tấn công của quan binh, nhìn thực dọa người, An Tri Cẩm cũng không biết hắn rốt cuộc bị làm sao, vô thức nắm chặt con dao găm trong tay.

Xem ra phải làm quyết định tệ nhất rồi.

Đúng lúc này, một ngân châm thật nhỏ bay đến, xuyên qua tầng tầng lớp lớp quan binh, bay thẳng tắp đến chỗ Trì Cảnh, nhưng hắn đang mệt mỏi chống đỡ, xung quanh đều là tiếng binh khí chạm vào nhau, ngân châm này gần như im hơi lặng tiếng bay tới, hắn không may mắn phát hiện.

Đột nhiên thân thể cảm giác giống như bị người đụng phải, hắn còn chưa biết được chuyện gì xảy ra, thì thấy dao găm trong tay An Tri Cẩm rơi trên mặt đất.

“Có ám khí.” An Tri Cẩm ôm cánh tay, muốn nhặt dao găm lên, lại phát hiện cánh tay phải của mình đã bị tê liệt, hoàn toàn không có một chút sức lực.

Trì Cảnh chợt nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy dưới hành lang, trong tay Tống Vĩnh cầm một cây ngân châm, đang muốn tiếp tục bắn ra.

Hắn không chút do dự ôm thắt lưng An Tri Cẩm, vận chuyển nội lực, nhảy lên một cái, trong tiếng kinh hô của mọi người, bay lên nóc nhà, sau đó người nhẹ như gió nhảy xuống, biến mất giữa ánh trăng.

Ngân châm trong tay Tống Vĩnh thậm chí còn chưa kịp bắn ra, gặp tình cảnh này, y lập tức thi triển khinh công đuổi theo.

Theo như võ công của nam tử kia, y không phải không nghĩ tới người nọ biết khinh công, nhưng người nọ từ lúc mới bắt đầu vốn không dùng —— nếu không thì hai người bọn họ đã sớm chạy, cần gì phải đau khổ mà phá vòng vây, cho nên y nghĩ nam tử kia chắc là không biết khinh công hoặc không thể dùng.

Chuyện làm cho y càng không nghĩ đến, khinh công của người nọ cực cao, chỉ tung người vài lần, đã biến mất không thấy bóng dáng, bây giờ y mới ý thức được, chính mình quá khinh địch rồi.

Bên tai truyền đến tiếng gió vù vù, nhìn cảnh vật phía sau nhanh chóng chạy ngược lại, An Tri Cẩm có chút không dám tin tưởng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trì Cảnh đang ôm nàng chạy như bay ở trên nóc nhà.

Hắn vậy mà thật sự biết khinh công, lại còn tốt như vậy!

Nếu như vậy, vì sao không dùng sớm một chút, cần gì phải đánh cùng với những quan binh kia lâu như vậy.

“Này, ngươi rốt cuộc là ai.” An Tri Cẩm còn chưa nói hết lời, thân thể của Trì Cảnh chợt run lên một cái, tiếp theo cả người bắt đầu bị mất khống chế rơi xuống.

Hắn gắng gượng một hơi cuối cùng để cho mình và An Tri Cẩm chưa đến nỗi té xuống, chân vừa chạm vào mặt đất, cả người lập tức tê liệt ngã xuống, gât gao ôm ngực, bộ dáng hết sức thống khổ.

“Ngươi rốt cuộc làm sao vậy?” An Tri Cẩm có chút hoảng hốt, chẳng quan tâm đến cái khác, vội vàng nâng hắn dậy.

Hắn nhắm chặt mắt, mặc dù trên mặt không lộ ra một chút thống khổ, nhưng ngay cả một câu cũng không nói được.

An Tri Cầm nhìn thoáng qua bốn phía, lúc này đã là đêm hôm khuya khoắc, trên đường đã không có người nào rồi, cũng may nơi này cách vương phủ không đến 100 mét, nàng cắn răng, lấy tay chống đất, dùng hết toàn bộ khí lực đỡ Tri Cảnh lên, kéo hắn từng bước từng bước, gian nan đi tới vương phủ.

----- Lời nói với người xa lạ -----

Ha ha, đoán một chút xem, tiếp đó sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Bốn Vương Chê Người Bần

Edit : Âu Dương Lạc Cửu

Tôn quân gia vừa nghe thủ vệ thông báo An Tri Cầm đã trở lại, vội vàng đi đến cổng chính nghênh đón nàng, đã thấy nàng còn mang về một nam nhân nửa chết nửa sống, chính mình cũng một bộ dáng sức lực kiệt quệ.

“Vương phi nương nương, đây là.”

An Tri Cầm khoát tay, đánh gãy lời của Tôn quân gia: “Người sắp xếp cho hắn một sương phòng để ở, lại nhanh chóng mời đại phu tới xem thử hắn rốt cuộc là làm sao vậy.”

“Vâng” Tôn quân gia vội vã ra hiệu cho gã sai vặt đỡ Tri Cảnh đi vào.

“Không. Không cần. Không cần đại phu.” Nghe An Tri Cầm và Tôn quân gia nói, Tri Cảnh còn một chút tỉnh táo lập tức yếu ớt tỏ vẻ cự tuyệt: “Bệnh của ta là.bệnh cũ. mấy chục năm trước, gọi đại phu cũng vô dụng. Để ta nằm một chút, sẽ không có việc gì.”

Nhìn bộ dáng thống khổ của hắn, An Tri Cầm thật sự không thể tin hắn không có việc gì, nhưng Tri Cảnh năm lần bảy lượt vẫn kiên trì với quyết định của mình, nàng cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể để Tôn quân đỡ hắn đi vào trong phủ..

Chính nàng cũng nhanh chóng chạy về Lưu Vân uyển.

Cánh tay bên phải dần dần mất cảm giác, chứng tỏ ám khí kia có độc, hơn nữa còn đang khuếch tán, nàng phải mau chóng trở về xử lý miệng vết thương.

Đề Từ Lăng giúp đỡ lấy một thau nước, chuẩn bị một cái khăn mặt, An Tri Cầm khép cửa phòng lại, cởi quần áo ở nửa người trên ra. Da trắng như tuyết, bả vai nõn nã, bỗng nhiên xuất hiện một mảng màu đen lớn ngung tụ lại, thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

Độc được màu đen, thường là kịch độc.

An Tri Cầm không hề chần chừ, quyết định thật nhanh rút con dao găm ra, cắn răng cầm dao găm đâm vào trong thịt. Dựa theo xúc cảm mà ám khí kia cắm vào da thịt, hẳn là châm độc ... Ám khí thật nhỏ, hơn nữa còn thâm nhập sâu vào trong thịt, nên nàng chỉ có thể lựa chọn cắt thịt để lấy ám khí kia ra.

Trong ngày thường lúc nàng làm loại chuyện này, đều sẽ được tiến hành gây mê cục bộ, nhưng cổ đại không có thuốc tê, nàng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Dao găm mới tiến vào da thịt, lập tức đã thấy máu đen trào ra, chảy xuống theo trước ngực của nàng, thấm ướt quần áo. Cái cảm giác đau đớn ray rứt này, làm cho trán nàng chảy ra một tầng mồ hôi, nàng cắn răng, dùng chủy thủ đẩy thịt ra, muốn tìm được mũi ám khí kia, lại phát hiện bất kể như thế nào cũng không tìm thấy..

Điều đó không có khả năng!

Nàng vô cùng chắc chắn ngân châm kia đâm vào thịt nàng, làm sao có thể tìm không thấy!

An Tri Cầm có chút nóng nảy, không vì phải nàng không chịu tổn thương được, cũng không phải vì nàng chưa từng trúng ám khí, nhưng tình huống tìm không thấy ám khí này, vẫn là lần đầu tiên nàng gặp phải, huống chi, ám khí kia có tâm kịch độc, nếu không sớm lấy ra, độc tính sẽ tiếp tục khuếch tán, chỉ sợ cái mạng này của nàng giữ không được!

Cuối cùng không đoái hoài đến gì khác, nàng ném dao găm, lấy tay gỡ khối thịt cháy máu dầm dề kia ra, liều mạng tìm mũi ám khí.

Không có!

Thật sự tìm không thấy!

Thứ có thể chạm vào được đều là thịt cùng với máu tươi sền sệt, căn bản không có ngân châm... Vật cứng thật nhỏ.

Nàng hoảng loạn, cho dù là lúc bị trúng đạn, nàng cũng chưa từng kinh hoảng như vậy —— Thấy kịch độc ở trong cơ thể nàng đang nhanh chóng khuếch tán, nàng lại ngay cả ám khí có tâm độc kia cũng không tìm được.

Hơn nữa miệng vết thương ở vị trí gần xương quai xanh, nàng tro mắt nhìn bên trong không ngừng chảy ra máu đen, chính mình lại không có biện pháp để hút kịch độc kia ra.

Ám khí không tìm thấy, độc huyết thì hút không được, lần đầu tiên nàng cảm nhận được tử vong gần chính mình như vậy.

Không được, phải gọi cái một đại phu đến xem, tiếp tục như vậy nữa, nàng thật sự sẽ đi đòi nhà ma.

”Rầm rầm rầm”, đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa kịch liệt, giống như là muốn phá luôn hai cánh cửa gỗ kia.

”Ai?!” Trong lòng An Tri Cẩm cả kinh, phản xạ có điều kiện bật thốt lên hỏi.

”An Tri Cẩm, mở cửa nhanh. Mở cửa!” Ngoài cửa truyền đến tiếng của Tần Tử Minh, bởi vì không có người mở cửa, hắn trực tiếp dùng chân đá cửa: “Lão tử là tướng công của ngươi, ngươi còn không mau mở cửa cho lão tử.”

Đại phiền toái này, lúc nào thì không đến, hết lần này tới lần khác lại đến lúc nàng đang hoảng loạn.

m thanh đá cửa ngày càng mạnh,, nếu không mở cửa, chỉ sợ kia hai miếng cửa gỗ thật sự sẽ bị Tần Tử Minh đá hỏng, An Tri Cẩm vội vàng mặc quần áo, đi mở cửa phòng.

Cửa vừa mở, cả người Tần Tử Minh vốn đang dựa trên cửa lập tức mất đi trọng tâm, hung hăng té lăn trên đất.

Nhìn Tần Tử Minh té dưới chân mình, An Tri Cẩm nhú mày: “Ngươi tới làm gì?!”

”Như thế nào? Ngươi vợ của gia. Gia không thể tới sao?” Tần Tử Minh vừa nói, một tay ôm chân của nàng, một tay chống lên, tức khắc, mùi rượu nồng nặc xông ra..

”Ngươi uống rượu?” An Tri Cẩm nhú mày càng sâu, nàng nhìn Tần Tử Minh trước mặt híp một đôi mắt say lơ đãng, chuẩn bị một cước đạp hắn ra ngoài.

Hiện tại nàng thật sự không có thời gian dư thừa để dây dưa với kẻ điên uống rượu say.

”Ngươi nói xem, vì sao ngươi lại làm như vậy với bản vương?!” Tần Tử Minh đột nhiên cầm bả vai của nàng, trong mắt toát ra lửa giận: “Ngươi nói đi!”

Tay hắn vừa vận đặt tại miệng vết thương vừa cắt, An Tri Cẩm đau đến hít một hơi lạnh: “Cút!”

Nghe được tiếng gầm nhẹ của nàng, trên trán Tần Tử Minh nổi đầy gân xanh: “Ngươi vừa nói cái gì? Ngươi nói gia cút? ! An Tri Cẩm! Ngươi nghe cho rõ ràng, ngươi là vương phi gia cưới hỏi hoàng đế đưa tám kieu lớn tới cưới về, ngươi biết không?!”

Theo cơn giận của Tần Tử Minh, lực đạo trên tay hắn cũng càng thêm mạnh, An Tri Cẩm rút cuộc không chịu được nữa, trực tiếp cầm cổ tay của hắn, muốn đẩy tay đang đặt trên vai mình ra..

Chỉ là nàng vừa nắm cổ tay của Tần Tử Minh, Tần Tử Minh lập tức vươn tay kia đè tay của nàng, cúi đầu, đón nhận ánh mắt lạnh thấu xương của nàng: “Ngươi tin đem nay gia sẽ làm ngươi không?!”

Nghe được câu gầm nhẹ tràn đầy mệnh lệnh, con ngươi An Tri Cẩm bỗng nhiên mở to, sau khi kịp phản ứng, nàng phần nộ nói: “Ngươi dám!”

Đây gọi là có rượu vào thì cái gì cũng dám làm, nếu như bình thường, chỉ sợ Tần Tử Minh đã sớm chạy nhanh như chớp, làm sao còn có thể nói như thế với nàng?

Nhưng hết lần này tới lần khác tới nay Tần Tử Minh lại mạnh cực kỳ, không biết là nàng thân trúng kịch độc, nghĩ vì lí do gì mà nàng không hề phản kích, tay Tần Tử Minh giống như vòng sắt, làm cho nàng không thể động đậy.

”Sốt ruột?” Trên mặt Tần Tử Minh đột nhiên lộ ra một chút cười nhạt khinh thường: “Như thế nào? Sợ bản vương động vào ngươi, ô uế thân thể của ngươi, làm cho tiểu tình nhân của ngươi không cần ngươi?”

An Tri Cẩm mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy Tần Tử Minh trước mặt vô cùng xa lạ, mặc dù nàng tới nơi này mới hơn nửa tháng, nhưng ở trước mặt nàng Tần Tử Minh vẫn luôn khúm núm, vô cùng sợ hãi nàng, khi nào thì dám dùng loại giọng nói này nói với nàng những lời như thế, còn lộ ra loại biểu cảm khinh miệt này?

Huống chi, nàng hoàn toàn không hiểu Tần Tử Minh đang nói cái gì.

“Ngươi yên tâm đi” Khóe miệng Tần Tử Minh đột nhiên từ cười nhạo biến thành cười lạnh, hần hung hăng đẩy An Tri Cầm ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Bồn vương chê ngươi bẩn!”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hút Chết Độc

An Tri Cầm đẩy mạnh hần ra, dưới chân lão đảo vài bước, nàng ôm đầu vai của chính mình, chỉ cảm thấy miệng vết thương mới cắt vừa rồi cực kỳ đau đớn, một thứ chất lỏng ấm áp theo cánh tay nàng chảy xuống, giống như keo dính dính trong lòng bàn tay, nàng vừa nâng tay lên mới phát hiện tay của mình đã đầy máu đen.

“Ngươi, ngươi làm sao vậy?” Tần Tử Minh thấy bộ dạng chật vật không chịu nổi của nàng cũng tỉnh, rượu không ít.

“Đừng nói nhiều lời, nhanh kêu một đại phu đến đây cho ta.” An Tri Cầm chẳng quan tâm báo thù, nàng chỉ biết là nếu còn tiếp tục như vậy, nàng sẽ thật sự mất mạng.

Nghe nàng nói như vậy, Tần Tử Minh không nhiều lời, quay đầu bỏ chạy ra ngoài kêu đại phu.

An Tri Cầm kéo quần áo xuống, nhìn miệng vết thương trên đầu vai không ngừng chảy máu đen, chẳng những không nghĩ cách làm như thế nào để cầm máu, ngược lại dùng sức cắt nó ra —— chảy một chút máu sẽ không chết, nhưng nếu độc này tiếp tục ở lại trong máu của cơ thể cũng là trí mạng.

Nhưng nếu miệng vết thương ở vị trí này, nàng cũng không thể tự mình hút độc ra..

Nàng nghĩ ngợi, cảm thấy hay là nên kêu một nha hoàn đến đây giúp nàng, chỉ bằng cách cắt như vậy, căn bản không cắt được bao nhiêu.

Nàng đứng lên, còn chưa nhắc chân, đột nhiên có một bóng người lão đảo xông vào: “Bồn vương, bồn vương đã nói Tôn quân gia đi mời.”

Bốn mắt nhìn nhau, không khí trong phòng lập tức yên lặng.

Tầm mắt dời xuống, Tần Tử Minh nhìn An Tri Cầm lộ hơn nửa bả vai cùng với xương quai xanh, bộ ngực sữa như ẩn như hiện, lời vừa nói đến khóe miệng lập tức nuốt trở vào.

Đợi một chút, bả vai của nàng làm sao vậy?

Tần Tử Minh giống như phát hiện ra vùng đất mới, bước chân không ổn định đi đến trước mặt An Tri Cầm, nói “Ngươi. Trúng độc ?”

Hần vừa mở miệng, lập tức có một trận mùi rượu đập vào mặt mà đến, An Tri Cầm nhú mày: “Đêm nay ngươi đừng đến làm phiền ta, đi ra ngoài!”

Tần Tử Minh không nói, giống như vốn không nghe thấy lời nói của nàng, chỉ nhìn chăm chăm vào miệng vết thương trên đầu vai, nhìn không chuyển mắt.

An Tri Cầm không biết hắn muốn làm gì, thấy hắn đêm nay cũng dám coi thường nàng, vô cùng làm càn, không khỏi hơi nổi giận: “Ngươi rút ra cho ta.”

Nàng nói còn chưa nói xong, đã cảm thấy có cái gì ấm áp dán trên đầu vai của mình, nàng ngẩng người một chút mới kịp phản ứng, thì ra Tần Tử Minh vậy mà để mặt áp vào đầu vai bắt đầu hút máu độc giúp nàng.

Nàng thậm chí có thể cảm giác được đầu lưỡi Tần Tử Minh ở trên làn da nàng lơ đãng xẹt qua, khi thì ấm áp, khi thì em ái. Nàng ngây ngẩn cả người, đứng ngây ngốc mặc cho Tần Tử Minh cúi đầu cầm lấy vai của nàng một ngụm lại một ngụm hút máu độc ra giúp nàng.

Bỗng nhiên trong lòng có một chút xúc động, dù sao miệng vết thương của nàng cũng có độc, ngộ nhờ trong miệng Tần Tử Minh có vết thương, thực sự có khả năng cũng sẽ trúng độc, nhưng hắn chưa nói hai lời liền giúp nàng.

Thời gian bọn họ ở chung cũng không dài, tuy rằng hắn chỉ là phu quân trên danh nghĩa, nhưng An Tri Cầm vẫn xem hắn như một phế vật, bằng lòng nhân nhượng sống cùng hắn cũng chỉ vì lợi ích toàn cục, cũng vì tiền tài của vương phủ, nếu không phải vì thế, nàng một chút cũng không muốn có quan hệ với người như Tần Tử Minh.

Làm một đặc công, nàng chưa bao giờ tin tưởng người khác, nàng lợi dụng người khác, người khác cũng lợi dụng nàng, ra tay giúp Tần Tử Minh cũng chỉ vì nàng muốn lợi dụng hắn, nói cho cùng, đây mới là lúc chân chính có quan hệ.

Nhưng Tần Tử Minh.

Lúc đầu nàng đang hỗn loạn, bỗng nhiên cảm giác có cái gì tron ướt liếm xương quai xanh của mình, còn đang dần dần di chuyển xuống.

Nàng cúi đầu thì vừa kịp nhìn thấy Tần Tử Minh từ từ nhắm hai mắt, đôi môi ẩm áp đã sớm lệch khỏi quỹ đạo nơi cần liếm, thậm chí biểu tình trên mặt còn mang theo một chút hưởng thụ. Mà tay hắn vốn đang cầm lấy bả vai nàng, đỡ chậm rãi dời xuống.

Mí mắt An Tri Cầm giật giật, không nói hai lời, trực tiếp nhấc chân, đá một cước.

"A." Tần Tử Minh còn đang hưởng thụ, chưa phục hồi tinh thần lại, cả người cũng đã bay lên thành một đường vòng cung đẹp đẽ văng ra ngoài, hung hăng đập vào khung cửa.

Nhìn dọc trên miệng vết thương đã hút gần hết, An Tri Cầm vẩy một chút dục lên, lại dùng băng gạc băng bó lại thật tốt, mặc quần áo vào, lúc này mới đi tới cửa nhìn Tần Tử Minh.

Hắn vốn đã uống say không biết gì, lại đụng phải khung cửa, cả người té trên mặt đất tựa như một bãi bùn, An Tri Cầm cúi người, vô cùng chán ghét nắm áo hắn lên, chuẩn bị xách hắn ra ngoài cửa.

Cảm giác được có người di chuyển chính mình, Tần Tử Minh cố gắng trợn mắt, lại phát hiện mình uống rượu quá nhiều, mí mắt yếu đuối vô lực, căn bản không mở ra được, hắn đưa tay ôm đầu của mình than thở nói: "A, nương tử. Vì sao bốn vương, cảm thấy choáng váng như vậy?"

An Tri Cầm không để ý tới, trực tiếp ném hắn tới tảng đá trên bậc thang ngoài cửa, sau đó khép cửa phòng lại.

Chờ ngày mai hắn tỉnh rượu, nhất định phải tính toán thật tốt với hắn.

Đúng lúc này, quân gia Tôn mang theo đại phu vội vàng tới, đến Lưu Vân uyển, ông liền thấy Tần Tử Minh nằm trên mặt đất say đến không biết trời trăng, vội vàng đi qua nâng hắn dậy, vỗ mặt của hắn: "Vương gia, vương gia, ngài mau tỉnh lại. Tại sao ngài lại say đến mức này vậy, ngài mau tỉnh lại."

"Đợi chút" Chu đại phu bỗng nhiên lên tiếng ngăn lại hành vi của ông, sau đó ngồi xổm người xuống, nhìn sắc mặt Tần Tử Minh, lại lật mí mắt Tần Tử Minh, đưa ra một cái kết luận: "Vương gia trúng độc."

"Cái gì? !" Quân gia Tôn vừa nghe lời này thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Cái này."

Ông còn chưa nói xong, cửa phòng phía sau bỗng nhiên được mở ra, An Tri Cầm bước ra cửa, đi đến trước mặt Tần Tử Minh, ấn đường(*) biến thành màu đen, môi chuyển thành màu tím, đúng vậy, đây là dấu hiệu điển hình của trúng độc.

(*) Ấn đường: chỉ phần nằm giữa hai lông mày

Bởi vì hút máu độc giúp người khác mà trúng độc, Tần Tử Minh là người thứ nhất nàng gặp phải tình trạng này.

"Mau mau! Mau nâng Vương gia vào." Chu đại phu sắc mặt Tần Tử Minh càng ngày càng đen, vội vàng cùng quân gia Tôn nâng Tần Tử Minh vào trong nhà, khám và chữa bệnh cho hắn.

"Chu đại phu, Vương gia nhà ta rốt cuộc trúng độc gì vậy?." Cho tới bây giờ Tôn quân gia còn chưa thấy sắc mặt Tần Tử Minh khó coi như thế, bị dọa đến không nhẹ, liên tục xoay quanh.

"Theo lão phu đoán, hắn là thuốc mê ... Độc. Chỉ là ... miệng vết thương trúng độc của Vương gia." Chu đại phu nâng đầu Tần Tử Minh nhìn một lần, vô cùng khó hiểu nói: "Quái lạ, ấn độc phát sinh, miệng vết thương trúng độc phải ở cổ chứ, nhưng tại sao lại tìm không thấy."

"Có lẽ ở trong miệng hắn." An Tri cảm thấy vẻ mặt khó hiểu của Chu đại phu, liền hảo tâm nhắc nhở ông.

Chu đại phu giống như tìm ra cái gì lạ, vội vàng mở miệng Tần Tử Minh, vui vẻ nói: "Đúng rồi, đúng rồi, Trong miệng vương gia có miệng vết thương."

Đúng rồi, người có thương tích trong miệng, còn dám giúp nàng hút máu độc, nhưng lại hút lâu, hưởng thụ như vậy, hắn trúng độc thật sự xứng đáng!

"Ai nha, vết thương này gần đầu, nếu không nhanh bức độc ra, độc tính khuếch tán đến đại não, cho dù trị được cũng chỉ sợ sẽ lưu lại di chứng."

"Vậy làm sao bây giờ? !" Quân gia Tôn nóng nảy.

"Kể sách bây giờ, tốt nhất là có người giúp vương gia hút máu độc, để bức máu độc trong người ngài ra!"

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Hưu Thụ

Lời nói của Chu đại phu vừa dứt, ánh mắt của ông cùng với quần gia Tôn không hẹn mà rơi vào trên người An Tri cầm.

“Các người nhìn ta làm gì? !” Muốn nàng giúp Tần Từ Minh hút độc, đó không phải là muốn nàng hôn hấn sao? !

“Vương phi nương nương, lúc này chỉ có ba người chúng ta, hơn nữa, việc này để ngài làm là rất thích hợp.” Quần gia Tôn đương nhiên cảm thấy chuyện này rất bình thường, tuy rằng cảm tình giữa vương gia và vương phi nương nương không quá tốt, nhưng bọn họ tốt xấu gì cũng là vợ chồng mà.

“Không có khả năng!” An Tri Cầm trực tiếp cự tuyệt.

“Vì sao?” Lúc này đến phiên hai người quần gia Tôn và Chu đại phu hai cùng đặt câu hỏi.

“Bởi vì Bởi vì miệng ta cũng có vết thương” An Tri Cầm trong cái khó ló cái khôn, nghĩ ra một lý do tuyệt diệu: “Nếu ta giúp hấn, chẳng phải chính mình cũng trúng độc sao?”

“Nói cũng phải. Vậy phải làm sao bây giờ?” Chu đại phu nhìn nhìn Tần Từ Minh, vô cùng khó xử, cuối cùng ánh mắt rơi trên người quần gia Tôn: “Lão Tôn, ông xem, ông tới được không?”

“Cái này, làm sao được?” Quần gia Tôn vừa nghe Chu đại phu nói như vậy, mặt già đỏ lên, tuy rằng Đại Tần dân phong thuần phác, nhưng tính hướng giới tính của ông vô cùng bình thường, sống cao tuổi như thế rồi nhưng cho tới bây giờ chưa từng làm lại sự tình này.

“Ai, bây giờ không cần phải để ý đến nhiều như vậy, nếu không nhanh một chút, một khi độc tính lan tràn đến đại não, vương gia đời này chỉ sợ cũng phải thành ngọc tử.” Chu đại phu thấy sắc mặt ông do dự, vội vàng nói ra quan hệ lợi hại trong chuyện này.

“Đúng vậy, mặc dù chỉ là hút độc, nhưng đối với vương gia mà nói, đây chính là lựa chọn sống hay chết!” An Tri Cầm cũng vội vàng giúp đỡ khuyên quần gia Tôn, lỡ như về nhau Tần Từ Minh thực sự trở thành ngọc tử, trong lòng nàng sẽ cảm thấy tội lỗi.

Quần gia Tôn lưỡng lự một hồi, cuối cùng quyết tâm: “Được rồi! Chỉ là, việc này hai người các ngài cần phải giữ bí mật, trăm ngàn lần không thể nói ra.”

“Chúng ta sẽ, ông nhanh làm đi.”

Dưới sự thúc giục của An Tri Cầm và Chu đại phu, quần gia Tôn rốt cục hạ thất lung, mở miệng Tần Từ Minh, lại gần.

Tần Từ Minh mở miệng, cảm thấy miệng của mình bị người tách ra thật đau, thịt thiếu chút nữa đã bị xé ra, hấn cố gắng làm cho mình khôi phục một chút ý thức, lại cố gắng mở mắt ra một đường nhỏ.

Trước mắt là phóng đại nét mặt già nua của quần gia Tôn, mỗi một nếp nhăn trên mặt đều có thể thấy rất rõ ràng, mà ông ta đang vênh miệng, lại gần chính mình.

Tần Từ Minh bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, cũng không biết tại sao lại đột nhiên tràn đầy khí lực, một phen đẩy quần gia Tôn ra.

Nguy hiểm thật! Trong sạch của hấn thiếu chút nữa đã mất rồi!

“Ai nha, vương gia tỉnh rồi, xem ra độc tính còn chưa xâm nhập vào đầu óc.” Chu đại phu vừa nói vừa cầm đầu Tần Từ Minh xem xét một phen: “Lão phu sẽ kê được cho ngài để đảm bảo độc của Vương gia ngài được giải trừ.”

Nói xong, Chu đại phu lập tức vội chạy tới bàn sách cầm lấy giấy mực múa bút thành văn, lúc này, quần gia Tôn cũng theo đó đứng lên, ôm Tần Từ Minh xem đông xem tây, xác định hấn đã tỉnh lại, ôm hấn mừng đến chảy nước mắt: “Ôi, Vương gia ngài đã tỉnh rồi, ngài thật sự hù chết lão nô, nếu ngài xảy ra chuyện gì, lão nô sống thế nào đây!”

Tần Từ Minh nghe ông nói như vậy, mắt nhìn không được trọn trắng, nếu hấn không tỉnh lại, chỉ sợ về sau cũng không còn mặt mũi sống ở trên đời này.

Nhớ tới khuôn mặt phóng đại vừa rồi của quần gia Tôn, hơn nữa còn uống nhiều rượu như vậy, dạ dày hấn bỗng nhiên bắt đầu cuộn cuộn, có cảm giác muốn nôn, hấn không thể làm gì khác hơn là hữu khí vô lực giờ tay lên đẩy Tôn quần gia, nỗ lực tránh thoát khỏi lòng của quần gia.

Chuyện vừa rồi đã để lại bóng ma sâu đậm trong lòng hấn, chỉ sợ đời này hấn cũng không thể nhìn thẳng quần gia Tôn.

“Lão Tôn” Chu đại phu đã kê phương thuốc xong, thấy vẻ mặt không tỉnh nguyện của Tần Từ Minh, liền kéo quần gia Tôn: “Ông theo ta đi lấy thuốc đi, việc chiếu cố vương gia, vẫn nên để cho vương phi nương nương.”

“Nhưng mà Vương gia.” Ông nói còn chưa nói xong, Chu đại phu cũng đã kéo ông ra cửa phòng, hơn nữa còn vô cùng săn sóc thuận tay đóng cửa luôn.

Trong căn phòng lớn như vậy, lúc này chỉ còn lại hai người An Tri Cầm và Tần Từ Minh.

An Tri Cầm đi đến trước giường, xoay người nhìn nhìn sắc mặt của hấn, nhú mày, “Người hiện tại cảm thấy thế nào?”

Vừa nghe nàng hỏi như vậy, Tần Tử Minh lập tức lấy tay vỗ về cái trán, giọng nói vô cùng suy yếu nói, “Bồn vương. Bồn vương vẫn cảm thấy thật choáng váng. Có lẽ là độc tính kia xâm nhập vào đầu óc. Ừm, hiện tại bồn vương có chút khát.”

An Tri Cẩm nghe được ý tứ trong lời nói của hắn, không đáp lại, đi đến bên cạnh bàn rót một chén nước đưa cho hắn.

“Ồi, toàn thân bồn vương vô lực, không cảm được cái chén. Nếu không người dứt ta đi.”

Đây là cái gọi là được một tác lại muốn tiến một thước! Nhớ tới lá gan Tần Tử Minh đêm nay thể mà lớn đến mức dám nói năng lỗ mãng đối với nàng, hơn nữa còn ra tay đẩy nàng, An Tri Cẩm vốn nghĩ không để ý đến hắn, vì lúc nàng nguy cấp hắn đã giúp nàng lấy một mạng về, An Tri Cẩm ngẫm lại, cũng nhin, ngồi xuống ở bên giường, nâng hắn dậy, đưa cái chén đến bên miệng của hắn.

Nhưng mà Tần Tử Minh không chút ý thức được sắc mặt An Tri Cẩm có chút thay đổi, tiếp tục tìm đường chết: “Nước này nóng quá, nương tử nàng giúp bồn vương thổi thổi đi.”

Lời còn chưa hết, một chén nước cũng đã đổ ập xuống mặt hắn, bên tai vang lên tiếng cười lạnh của An Tri Cẩm: “Uống ngon không? !”

Nàng ghét nhất là người ưa thích được một tác lại muốn tiến một thước, người không biết nặng nhẹ!

“An Tri Cẩm!” Tần Tử Minh cũng nổi giận, hắn mặc dù là phế vật, nhưng tốt xấu gì cũng là một vương gia, từ khi hắn sinh ra đến bây giờ, không ai dám làm như vậy với hắn.

“Điều thứ hai của khế ước, không có sự cho phép của An Tri Cẩm, Tần Tử Minh không thể tùy ý ra vào Lưu Vân uyển, người đêm nay tùy tiện xông vào bao nhiêu lần ? ! Ta niệm tình người đã cứu ta, không so đo với người, người cần biết làm việc gì cũng phải có mức độ, chớ giẫm lên mặt mũi trước mặt ta: “ Mặt An Tri Cẩm lạnh lùng, thả cái chén lại trên bàn, chỉ vào cửa: “Hiện tại, người, đi ra ngoài!”

“Được, nếu những lời như thế người cũng đã nói, bồn vương cũng không khách khí nữa” vốn thấy thái độ của nàng không xấu, Tần Tử Minh đã quên mất đêm nay mình muốn tới Lưu Vân uyển làm gì, thái độ hiện tại của An Tri Cẩm đã nhắc nhở hắn: “Trong ngực bồn vương có tờ giấy, người lấy ra xem đi.”

An Tri Cẩm không đáp, lập tức đi đến trước mặt hắn, quả nhiên từ trong lồng ngực của hắn lấy một tờ giấy trắng, mở ra vừa thấy, trên mặt giấy là chữ viết rất ầu tả, rất không tinh tế, phần duy nhất có thể thấy rõ là con dấu đỏ thắm ở phía dưới: “Đây là cầu bò sao?”

Tần Tử Minh vừa nghe, thiếu chút nữa bị tức chết: “Đây là lối viết thảo(*), lối viết thảo! Người hiểu hay không? !”

(*) Lối viết chữ thảo: Thảo thư (草書, cǎoshū, sǒusho) hay chữ thảo là một kiểu viết chữ Hán của thư pháp Trung Hoa. Thảo thư có bút pháp phóng khoáng và tốc độ viết chữ nhanh hơn cả. Mức độ đơn giản hóa của chữ thảo là lớn nhất trong số các kiểu chữ Hán. Có những chữ Hán mà theo lối khai thư thì viết nhiều nét nhưng theo lối thảo thư thì chỉ cần một nét. Vì vậy thảo thư thường được dùng trong các trường hợp như tốc ký, thực hành nghệ thuật thư pháp, viết thư hay viết nháp một bản thảo. Tuy nhiên, thảo thư rất khó đọc, những người chỉ quen dùng khai thư (kiểu viết thông thường) có thể không đọc được các văn bản viết bằng thảo thư.

“Được rồi, lối viết thảo, vậy người nói đi, người viết cái gì, ta một chữ cũng không hiểu.”

“Đây là hưu thư đưa cho người.” Tần Tử Minh nói xong, tạm dừng một chút, quả nhiên thấy biểu tình trên mặt An Tri Cẩm có một chút biến hóa: “Bồn vương vốn không nghĩ làm loại chuyện đuổi tận giết tuyệt này, mặc dù người hung hãn, bồn vương vẫn giúp người, bởi vì bồn vương đồng tình với người, đáng thương cho người, lỡ như bồn vương bỏ người, còn có ai bằng lòng lấy người sao? Nhưng người được một tác lại muốn tiến một thước ức hiếp bồn vương không nói, bây giờ còn ở bên ngoài tìm dã nam nhân, cho bản vương cảm sùng, nếu điều này bản vương còn nhin, còn coi là nam nhân sao? ! Cho nên, người cầm hưu thư này, từ nay về sau hai chúng ta đường ai nấy. Ài, người làm gì thế! Người muốn làm gì!”

Hắn còn chưa nói xong, tờ hưu thư cầu bò kia, cũng đã thành tro tàn trong tay An Tri Cẩm.

Nhìn tờ giấy bị cháy sạch ngay cả bã cũng không còn, An Tri Cẩm biểu đạt lập trường hết sức rõ ràng của mình: “Không được.”

Bạn đang đọc truyện *Phế Vật Vương Gia Cung Chiêu Vương Phi Hung Hãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.